

กลวิธีทางภาษากับการนำเสนออัตลักษณ์ของตนเองโดยกลุ่ม “เกย์ออนไลน์”

นายธีระ บุษบกแก้ว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2553

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

LINGUISTIC DEVICES AND THE PRESENTATION OF SELF-IDENTITY BY THE
“ONLINE GAYS”

Mr. Theera Butsabokkaew

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Thai

Department of Thai

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2010

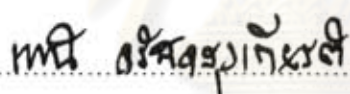
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	กลวิธีทางภาษากับการนำเสนออัตลักษณ์ของตนเองโดย
	กลุ่ม "เกย์ออนไลน์"
โดย	นายธีระ บุชบกแก้ว
สาขาวิชา	ภาษาไทย
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐพร พานโพธิ์ทอง
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	อาจารย์ ดร.ศิริพร ภัคดีมาสุข

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

..... คณะบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพจน์ อัครวิรุฬหการ)

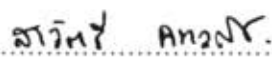
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.เทพี จรัสจรวงเกียรติ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐพร พานโพธิ์ทอง)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(อาจารย์ ดร.ศิริพร ภัคดีมาสุข)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ธีรนุช ไชคสุวณิช)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาวิตรี คทวณิช)

ธีระ บุษบกแก้ว : กลวิธีทางภาษากับการนำเสนออัตลักษณ์ของตนเองโดยกลุ่ม "เกย์ออนไลน์". (LINGUISTIC DEVICES AND THE PRESENTATION OF SELF-IDENTITY BY THE "ONLINE GAYS") อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผศ.ดร. ณัฐพร พานโพธิ์ทอง, อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม: อ.ดร.ศิริพร ภักดีผาสุข, 120 หน้า.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาอัตลักษณ์ของตนเองที่นำเสนอผ่านวาทกรรมของกลุ่ม "เกย์ออนไลน์" และกลวิธีทางภาษาที่ใช้สื่ออัตลักษณ์ดังกล่าว ข้อมูลที่ศึกษาประกอบด้วยบทความและคอลัมน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์และผู้เขียนเป็นเกย์ ซึ่งสืบค้นข้อมูลจากเว็บไซต์กูเกิ้ล (www.google.co.th)

ผลการวิจัยพบว่ากลวิธีทางภาษาที่กลุ่ม "เกย์ออนไลน์" ใช้สื่ออัตลักษณ์ของตนเอง ที่สำคัญมี 8 กลวิธี ได้แก่ การเลือกใช้คำศัพท์ การใช้มูลบท การปฏิเสธสื่อมูลบท การใช้นามวลีสื่อมูลบท การใช้อุปลักษณ์ การใช้รูปประโยคกรรม การกล่าวอ้าง และการใช้คำถามวาทศิลป์ กลวิธีทางภาษาใช้เพื่อนำเสนออัตลักษณ์ของเกย์ต่อสาธารณชน 8 ประเด็น ได้แก่ 1) "เกย์เป็นคนปกติ และมีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป" 2) "เกย์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมของเพศชาย" 3) "เกย์ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องเพศ" 4) "เกย์ไม่ใช่ผู้ป่วยโรค หรืออาการทางจิต แต่เป็นความรู้สึกหรือตัวตนที่แท้จริงที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ" 5) "เกย์เป็นกลุ่มคนที่ตกอยู่ในความกลัว และเกย์ผู้ยอมรับและเปิดเผยตนเองเป็นผู้ที่มีความกล้า" 6) "เกย์เป็นผู้โหยหาความรัก" 7) "เกย์เป็นคนที่อบอุ่น มีน้ำใจต่อผู้อื่น โดยเฉพาะต่อเกย์ด้วยกัน" 8) "เกย์คือ "ของปลอม" เกย์เป็นคนที่มีความผิด และเกย์หมกมุ่นเรื่องเพศ"

สิ่งสำคัญที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นคือ อัตลักษณ์เกย์ที่นำเสนอในบทความดังกล่าวเป็นภาพด้านบวกเกี่ยวกับตนเอง อย่างไรก็ตาม กลวิธีทางภาษาที่กลุ่มเกย์ออนไลน์ใช้ก็แสดงให้เห็นว่า เกย์ยังมีความคิดด้านลบต่อตนเองแฝงอยู่ แสดงนัยยะว่าการสร้างอัตลักษณ์ของเกย์ยังคงได้รับอิทธิพลจากสังคม

ภาควิชา.....ภาษาไทย..... ลายมือชื่อนิติ..... ธีระ บุษบกแก้ว
สาขาวิชา.....ภาษาไทย..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....
ปีการศึกษา.....2553..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม.....

5080150022 : MAJOR THAI

KEYWORDS : LINGUISTIC DEVICES / SELF-IDENTITY / GAY / CRITICAL

DISCOURSE ANALYSIS

THEERA BUTSABOKKAEW : LINGUISTIC DEVICES AND THE
PRESENTATION OF SELF-IDENTITY BY THE "ONLINE GAYS". ADVISOR :
ASST. PROF. NATTHAPORN PANPOTHONG, Ph.D., CO-ADVISOR:
SIRIPORN PHAKDEEPHASOOK, Ph.D., 120 pp.

This thesis aims to examine the self-identity constructed by the "online gays" and to analyze linguistic strategies used to represent such identity. This research focuses on gay-related articles and columns written by gays published on various websites on the internet during the month of January 2011.

The study reveals that there are 8 linguistic strategies used to construct gay identity. That is, lexical selection, presupposition manipulation, presupposition denial, the use of nominalization, metaphor, the use of passive construction, using a claim and rhetoric questions. The self-identities represented by these linguistic strategies include: 1) Gays are normal and live a normal life. 2) The majority of gays behave as men in general. 3) Gays are not obsessed to sex. 4) Being a gay is not a disease. It is naturally given. 5) Gays live in fear; thus, those presenting their true identity are brave. 6) Gays long for love. 7) Gays are warm and generous to others, especially among members of the group. 8) Gays are abnormal. They are sinful and obsessed to sex.

It is worth pointing out although gays attempt to present their positive images, the language they use conveys hidden negative thoughts towards themselves. This implies that these "online gays" are still influenced by other discourse surround them.

Department : ..... Thai .....

Field of Study : ..... Thai .....

Academic Year : ..... 2010 .....

Student's Signature *Theera Butsabokkaew*

Advisor's Signature *Natthaporn Panpotherng*

Co-advisor's Signature *Siriporn Phakdeephassook*

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความสำเร็จ ความเมตตา ความเอาใจใส่ และความช่วยเหลืออย่างดียิ่งของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐพร พานโพธิ์ทองและอาจารย์ ดร.ศิริพร ภัคดีผาสุข อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ซึ่งไม่เพียงเป็นผู้แนะนำความคิดที่ลึกซึ้งในเชิงวิชาการเท่านั้น แต่ยังได้ชี้แนะมุมมองในการเรียนรู้ชีวิตด้วยความเมตตาต่อศิษย์เสมอมา ศิษย์รู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของครูทั้งสองอย่างยิ่ง ศิษย์ขอกราบขอบพระคุณครูและจะขอระลึกถึงพระคุณของครูเสมอ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.เทพี จรัสจรุงเกียรติ อาจารย์ ดร.ธีรนุช ไชคสุวณิช ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาวิตรี คทวณิช คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.กฤษดาวรรณ หงส์ลดาธรรม ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง ตลอดจนข้อสังเกตที่น่าสนใจหลายประการแก่ผู้วิจัย อีกทั้งขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ ทั้งยังเมตตาให้กำลังใจศิษย์เสมอ

ผู้วิจัยขอขอบคุณสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยที่ให้ทุนวิจัยมหาบัณฑิต สกว. ด้านมนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์ ประจำปีงบประมาณ 2553

นอกจากนี้ หากไม่ได้กัลยาณมิตรที่ให้กำลังใจมาตลอด ผู้วิจัยก็คงไม่สามารถทำงานให้สำเร็จลุล่วงได้ ขอขอบคุณพี่และเพื่อนภาควิชาภาษาไทยทุกคน โดยเฉพาะนิติพงศ์และสุรเชษฐ์ ผู้คอยให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ให้คำปรึกษา ตลอดจนการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

เหนือสิ่งอื่นใด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่และครอบครัวที่ให้อิสระในการเรียน การตัดสินใจ ให้ความรัก ให้กำลังใจและความหวังแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด ผู้วิจัยใคร่ขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยความซาบซึ้งยิ่ง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.5 วิธีดำเนินการวิจัย.....	5
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
2.1 วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์.....	8
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับเพศภาวะ (gender).....	10
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับอัตลักษณ์.....	14
2.4 ทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณาแห่งการสื่อสาร.....	16
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	17
3 กลวิธีทางภาษา.....	26
3.1 การเลือกใช้คำศัพท์.....	26
3.1.1 คำเรียกชื่อเกย์.....	26
3.1.2 คำบรรยายความรู้สึกหรือพฤติกรรมเกย์.....	31
3.1.3 คำบรรยายความรู้สึกหรือพฤติกรรมคนในสังคม.....	40
3.1.4 คำขยายในภาคแสดงสื่อว่าเกย์เหมือนคนทั่วไป.....	41

บทที่	หน้า
3.1.5 คำสรรพนามและคำลงท้ายแสดงเพศชาย-หญิง.....	42
3.2 การใช้มูลบท.....	44
3.2.1 กลุ่มเกยมีภาพด้านลบเกี่ยวกับตนเอง.....	44
3.2.2 กลุ่มเกยมีภาพด้านบวกเกี่ยวกับตนเอง.....	47
3.3 การปฏิเสธี่มูลบท.....	47
3.4 การใช้นามวลีี่มูลบท.....	50
3.5 การใช้อุปลักษณ์.....	51
3.5.1 มโนอุปลักษณ์เกี่ยวกับการเดินทาง.....	51
3.5.2 มโนอุปลักษณ์เกี่ยวกับต่อสู้.....	53
3.5.3 มโนอุปลักษณ์เกี่ยวกับครอบครัว.....	55
3.6 การใช้ประโยคกรรม.....	56
3.7 การกล่าวอ้าง.....	58
3.8 การใช้คำถามวาทศิลป์.....	61
4 อัดลักษณ์เกย.....	66
4.1 อัดลักษณ์เกยที่นำเสนอผ่านวาทกรรมกลุ่ม “เกยออนไลน์”.....	66
4.1.1 อัดลักษณ์ที่เกยต้องการนำเสนอต่อสาธารณชน.....	66
4.1.2 อัดลักษณ์ที่เกยยอมรับชุดความคิดหลักของกระแสสังคม.....	74
4.2 การวิเคราะห์องค์ประกอบวาทกรรมตามกรอบทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณนา แห่งการสื่อสาร.....	76
4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างอัดลักษณ์เกยในวาทกรรมกลุ่ม “เกยออนไลน์” กับสังคม... 4.3.1 บทบาทของอัดลักษณ์ที่เกยนำเสนอต่อสังคม.....	93
4.3.2 อิทธิพลของอุดมการณ์หลักในสังคมที่ปรากฏในวาทกรรมของเกย.....	98
5 บทสรุป.....	101
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	101
5.1.1 กลวิธีทางภาษา.....	101
5.1.2 อัดลักษณ์ของเกยที่ปรากฏในวาทกรรมกลุ่มเกย.....	105
5.2 อภิปรายผล.....	106

บทที่	หน้า
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	108
รายการอ้างอิง.....	109
ภาคผนวก.....	113
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	120

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วาทกรรมเป็นเครื่องมือสำคัญในกระบวนการประกอบสร้างความหมายให้แก่สิ่งต่าง ๆ รอบตัวเรา ดังที่ ฟูโกต์ (Foucault 1973 อ้างถึงใน ไชยรัตน์ 2551) กล่าวว่า บทบาทสำคัญของภาษาอยู่ที่การสร้างความคุณค่า ตัวตนและความหมายให้แก่สรรพสิ่งต่าง ๆ ดังเช่นในงานวิจัยของ กฤษดาวรรณ (2543) ได้วิเคราะห์การเสนอภาพชนกลุ่มน้อยในประเทศไทยจากปริทัศน์สื่อมวลชนที่นำเสนอข่าวขัดแย้งกัน โดยชี้ให้เห็นว่าสื่อหนังสือพิมพ์เป็นผู้ประกอบสร้างความหมายด้านลบให้แก่ชาวเขา และรายการทุ่งแสงตะวันเป็นผู้ประกอบสร้างความหมายด้านบวกให้แก่ชาวเขา กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การใช้ภาษาในตัวของปริทัศน์เกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยของสื่อสาธารณะเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบสร้างความหมายด้านลบและลบเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อย หรือตัวอย่าง เหตุการณ์การเดินขบวนเคลื่อนไหวของกลุ่มชายรักชาย การเลือกภาษาเพื่อบรรยายเหตุการณ์ว่าเป็น “การเรียกร้องสิทธิเพื่อความเท่าเทียม” หรือเป็น “การก่อความไม่สงบ” มิใช่เพียงสะท้อนภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่เป็นการประกอบสร้างความหมายและกำหนดคุณค่าเชิงบวกหรือลบให้แก่เหตุการณ์นั้น ๆ อย่างชัดเจนด้วย

วาทกรรมที่ทำให้การประกอบสร้างความหมายมีอิทธิพลในสังคมเพราะผู้สร้างวาทกรรมเป็นกลุ่มที่มีอำนาจ (powerful elites) เช่น สื่อมวลชน สถาบันต่าง ๆ ทำให้วาทกรรมนั้น ๆ สามารถสื่อความคิดความเชื่อไปสู่คนหมู่มากได้ เราเรียกว่า วาทกรรมกระแสหลัก วาทกรรมกระแสหลักนี้อาจทำให้คนบางกลุ่มในสังคมที่เรียกว่า “คนชายขอบ” (marginal peoples) ถูกมองหรือมีภาพไปในทิศทางที่วาทกรรมดังกล่าวกำหนด กลุ่มหนึ่งซึ่งมีความคิดว่าตนถูกมองหรือมีภาพไปในด้านเดียว ก็คือ “เกย์” (gay)

ที่ผ่านมา กลุ่มเกย์บางส่วนมีความรู้สึกที่สังคมมองภาพเกย์เพียงมุมเดียวและมักจะเป็นภาพด้านลบ ความรู้สึกดังกล่าวของกลุ่มเกย์สอดคล้องกับงานวิจัยที่มีการศึกษาภาพของเกย์จากมุมมองของสังคมหลายเรื่อง ตัวอย่างเช่น เพ็ญมาศ กำเนิดโทน (2528) ศึกษาภาพลักษณ์ของเกย์ตามความคิดของครู ผลการศึกษาพบว่า ครูคิดว่าเกย์มีภาพลักษณ์ คือ ท่าทางนุ่มนวล ร้องกรีดกรีดมีจริต มีแฟนเป็นผู้ชายด้วยกัน แต่งตัวเป็นผู้หญิง รวมพล สายอรุณ

(2541) ศึกษาภาพลักษณ์ของเกย์ในสายตานักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ มองว่าเกย์วิตถารและมีอารมณ์แปรปรวนรุนแรงมากกว่าคนทั่วไป รฐิติกร เตรยาภรณ์ (2543) ศึกษาภาพลักษณ์ของกลุ่มชายรักร่วมเพศที่สะท้อนจากเนื้อหาในหนังสือพิมพ์รายวันไทยช่วงปี 2508-2543 ผลการวิจัยพบว่า หนังสือพิมพ์ในช่วงปีดังกล่าว มีลักษณะการสร้าง ดำรง หรือตอกย้ำ แบบฉบับ (stereotype) และทัศนคติด้านลบต่อกลุ่มชายรักร่วมเพศ (anti-Homosexual) ของคนในสังคม เช่น การเสนอภาพลักษณ์ของกลุ่มชายรักร่วมเพศว่าเป็นแบบผู้หญิง การเสนอภาพลักษณ์ด้านพฤติกรรมแบบสำสอน ผิดปกติทางจิต วิตถาร เป็นต้น

งานวิจัยทั้ง 3 เรื่องสอดคล้องกับที่ ปีเตอร์ แจ็คสัน (Jackson, 1995) ได้กล่าวว่า การนำเสนอเรื่องราวของเกย์ในสังคมไทยนั้น สื่อมวลชนมักนำเสนอภาพอย่างมีอคติ มีทัศนคติ ด้านลบต่อกลุ่มรักร่วมเพศ (homophobic) โดยนำเสนอในเชิงตลกขบขัน กวีตกริาด บ้าผู้ชาย และมักเกี่ยวข้องกับเรื่องราวทางเพศอยู่เสมอ อาจกล่าวได้ว่าเป็นการนำเสนอภาพของเกย์แต่เพียง มุมมองเดียวเสมอมา ทั้งที่ในกลุ่มของเกย์มีความแตกต่างหลากหลายเช่นเดียวกับชายหญิง ทั่วไป จากมุมมองดังกล่าวก่อให้เกิดภาพสรุปแบบเหมารวม (stereotype) ของเกย์ ภาพที่เกิดจากการรับรู้จากสังคมตอกย้ำทัศนคติว่าเกย์เป็นบุคคลที่ “ผิดปกติ” “โรคจิต” “วิตถาร” ทั้ง ๆ ที่ปัจจุบัน เป็นที่ยอมรับทางการแพทย์แล้วว่า เกย์ไม่ใช่ความผิดปกติทางจิต (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา, 2545) ทั้งนี้ภาพของเกย์ที่นำเสนอผ่านทางสื่อมวลชนบ่อย ๆ อาจก่อให้เกิดภาพสรุปแบบเหมารวมของ เกย์ฝังแน่นในทัศนคติ ความเชื่อ และมีผลต่อพฤติกรรมของผู้รับสารที่มีต่อกลุ่มเกย์ด้วย

จากงานวิจัยในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่าอัตลักษณ์เกย์ที่นำเสนอในอดีต เป็นการนำเสนอภาพของเกย์แต่เพียงมุมมองเดียวและมักเป็นภาพด้านลบ ในปัจจุบันแม้ว่า สังคมไทยอาจยอมรับเกย์มากขึ้น เห็นได้จากกรณีที่เกย์หลายคนกล้าเปิดเผยตนเองต่อสาธารณะ และได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้มีความสามารถ หรือประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ แต่งานวิจัย ล่าสุดก็ยังคงแสดงว่าภาพด้านลบของเกย์ก็ยังคงถูกนำเสนออยู่ไม่ต่างจากช่วง 10 ปีย้อนหลัง (ปีเตอร์ แจ็คสัน และนฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, บรรณาธิการ, 2552) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ชี้ให้เห็นว่า กลุ่มเกย์บางส่วนในสังคมยังคงอยู่ในสถานะที่ต้องปกปิดตัวเอง เพราะไม่ได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง พวกเขาจึงต้องพยายามทำให้เกิดการยอมรับต่อตัวตนของพวกเขาให้มากขึ้น (สุรพงษ์ ไสโรนะเสถียร และพจนา ฐูปแก้ว, 2549: 2)

ภาพของเกย์ที่เกิดขึ้นในวาทกรรมกระแสหลักนั้นเกิดจากการประกอบสร้าง
ความหมาย โดยผ่านเครื่องมือสำคัญ คือ “ภาษา” ส่งผลให้ “พื้นที่” (space) หรือ “ตัวตน” (self)
ของเกย์ได้ถูกกดทับโดยสังคม เกย์บางคนจึงปิดบังความเป็นเกย์ของตนไว้ นับเป็นความไม่เท่า
เทียมรูปแบบหนึ่งในสังคม กลุ่มเกย์บางส่วนซึ่งเป็นกลุ่มคนที่ถูกสังคมกดทับ (subaltern group)
จึงพยายามสร้างอัตลักษณ์ของตนเองขึ้นมา โดยพยายามใช้พื้นที่บนอินเทอร์เน็ต (cyberspace)
นำเสนอภาพหรือมุมมองเกี่ยวกับเกย์ต่อสาธารณชน วาทกรรมที่กลุ่มเกย์สร้างหรือผลิตขึ้นมา
แข่งขันกับวาทกรรมกระแสหลักนั้น ได้สร้างชุดความคิดหรืออุดมการณ์เกี่ยวกับเกย์ เพื่อให้เห็นว่า
ตนเองเป็นอย่างไรและต้องการให้คนอื่นเข้าใจกลุ่มของตนอย่างไร

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพตัวตนหรืออัตลักษณ์เกย์โดยมุมมองของ
เกย์ ผู้วิจัยพบว่ายังมีจำนวนน้อย ยกตัวอย่างเช่น งานวิจัยของเจริญวิทย์ ลีติวราวัณ (2544)
ศึกษาการสร้างสรรสนเทศและภาพตัวตนของชายรักชาย (male homosexual)¹ ในเว็บไซต์ไทย
โดยเน้นศึกษาองค์ประกอบรวมของเว็บไซต์ จำนวน 4 เว็บไซต์ ผลการวิจัยพบว่าภาพตัวตนชาย
รักชายที่นำเสนอได้ต่อยกย่องภาพรูปแบบเหมารวมของชายรักชายที่สังคมและสื่อกระแสหลักเป็น
ผู้สร้างให้ นอกจากนี้ยังพบว่า ชายรักชายได้สร้างสรรสนเทศและภาพตัวตนแบบใหม่ของชายรัก
ชายขึ้นมาในพื้นที่ของเว็บไซต์อีกด้วย งานวิจัยดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า กลุ่มเกย์พยายามนำเสนอ
อัตลักษณ์ของตนเอง และพยายามช่วงชิงพื้นที่แห่งความหมาย เพื่อนำไปสู่ความเข้าใจและความ
เท่าเทียมกันทางสังคม อย่างไรก็ตาม งานวิจัยนี้มีได้วิเคราะห์เครื่องมือสำคัญที่ใช้นำเสนอ
อัตลักษณ์ดังกล่าว คือ “ภาษา”

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ ชายรักชาย (Male Homosexual) ในงานวิจัยของเจริญวิทย์ ลีติวราวัณ หมายถึงทั้ง 3 กลุ่มคือ 1) Gay
หมายถึงผู้ชายที่มีพฤติกรรมทางเพศชอบเพศชายด้วยกัน แต่ยังคงพึงพอใจในเพศชายของตนเอง
2) Transvestitism หมายถึง ผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกัน แต่มีความพึงพอใจที่จะเลียนแบบ
เพศหญิงด้วยการแต่งตัวเลียนแบบ แต่ไม่ได้แปลงเพศ และ 3) Transgender หมายถึง ผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศ
ชอบเพศชายด้วยกัน มีความต้องการเป็นเพศหญิง และแปลงเพศแล้ว หรือที่เรียกว่า “สาวประเภทสอง”
(เจริญวิทย์ ลีติวราวัณ 2544: 1-2) ส่วนงานของผู้วิจัย ไม่ได้ศึกษาอัตลักษณ์ของกลุ่มชายรักชาย (Male
Homosexual) ทั้งหมด แต่ได้แยกกลุ่มศึกษาเฉพาะกลุ่มเกย์เท่านั้น เพราะผู้วิจัยเห็นว่าภายในกลุ่มชายรักชาย
ก็มีอัตลักษณ์ที่แตกต่างกันไป

เนื่องจาก “ภาษา” สำคัญต่อการประกอบสร้างอัตลักษณ์ ทั้งนี้เพราะอัตลักษณ์ เป็นกระบวนการทางสังคม (social process) และการประกอบสร้างทางสังคม (social construction) (Berger and Luckman, 1967; Hall, 1996; Kroskrity, 2000 in De Fina et al, 2006) กล่าวคือ อัตลักษณ์ไม่ใช่สิ่งที่มีอยู่เป็นธรรมชาติ แต่เป็นกระบวนการที่ประกอบสร้างขึ้นผ่านเครื่องมือสำคัญ คือ “ภาษา” หรืออีกนัยหนึ่ง กระบวนการก่อรูปตัวตนหรือประกอบสร้างอัตลักษณ์นั้น สามารถรับรู้ได้ผ่าน “ภาษา” (อภิญา เพ็ญพสุกุล, 2546)

ดังนั้นการศึกษาคั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ที่นำเสนอผ่านวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ตามแนววาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ ทั้งนี้ผู้วิจัยมีคำถามในการวิจัยว่า กลุ่มเกย์ใช้กลวิธีทางภาษาใดในการนำเสนออัตลักษณ์ของตนเองและอัตลักษณ์ดังกล่าวมีอะไรบ้าง

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบการสื่อสารของวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ตามกรอบแนวคิดชาติพันธุ์วรรณาแห่งการสื่อสาร
2. เพื่อศึกษากลวิธีทางภาษาที่กลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ใช้ในการนำเสนออัตลักษณ์ของตนเอง
3. เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ที่นำเสนอผ่านวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์”

3. สมมติฐานของการวิจัย

1. องค์ประกอบการสื่อสารที่สำคัญของวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” คือ ฉากและวัตถุประสงค์
2. กลวิธีทางภาษาที่กลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ใช้ในการนำเสนออัตลักษณ์ของตนเอง ได้แก่ การเลือกใช้คำศัพท์ การใช้ความเชื่อเบื้องต้นเป็นเครื่องมือ การใช้อุปลักษณ์ เป็นต้น
3. อัตลักษณ์ที่นำเสนอในวาทกรรมเกย์ออนไลน์แตกต่างจากอัตลักษณ์เกย์ในวาทกรรมกระแสหลัก คือ เกย์เป็นคนปกติ เกย์คือผู้ชายที่มีความพึงพอใจในเพศชายของตนเอง เกย์ไม่ใช่กะเทย เป็นต้น

4. ขอบเขตของการวิจัย

1. ข้อมูลหลักที่นำมาวิเคราะห์อัตลักษณ์เกย์ในงานวิจัยนี้ ได้แก่ บทความและคอลัมน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ที่ปรากฏบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งสืบค้นข้อมูลจากเว็บไซต์กูเกิ้ล (www.google.co.th) ตั้งแต่วันที่ 1 ถึง 31 มกราคม 2553 เป็นเวลา 1 เดือน จำนวนทั้งสิ้น 100 ตัวอย่าง อย่างไรก็ตาม ข้อมูลที่นำมาศึกษานี้ก็ยังคงปรากฏอยู่ในอินเทอร์เน็ตจนถึงปัจจุบัน (30 มี.ค. 54) บทความทั้ง 100 บทความนี้เขียนโดยผู้ที่ระบุว่าตนเองเป็นเกย์

2. ในการวิเคราะห์ระดับวิถีปฏิบัติทางวาทกรรม ผู้วิจัยต้องการทราบว่าวาทกรรมที่ศึกษามีกลุ่มผู้รับสารมากน้อยเพียงใด และเป็นกลุ่มใดบ้าง ผู้วิจัยจึงได้เข้าไปสังเกตการณ์การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อบทความนั้นเป็นระยะเวลา 4 เดือน ข้อมูลส่วนนี้จะนำมาประกอบการศึกษาปริบทวาทกรรมตามกรอบทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร เพื่อให้เห็นว่าผู้ร่วมเหตุการณ์ของวาทกรรมที่ศึกษามีคนกลุ่มใดบ้าง

5. วิธีดำเนินการวิจัย

1. การศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยสำรวจ รวบรวม และศึกษาแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ได้แก่ วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ แนวคิดเกี่ยวกับเพศภาวะและเกย์ แนวคิดเกี่ยวกับอัตลักษณ์ ทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. การเก็บข้อมูล

1. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลบทความและคอลัมน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์จากมุมมองของเกย์ที่ปรากฏบนอินเทอร์เน็ต โดยใช้คำสำคัญ (key word) คือ “บทความเกย์” “คอลัมน์เกย์” ในการสืบค้นข้อมูลจากระบบค้นหาข้อมูล (search engine) ของเว็บไซต์กูเกิ้ล (google.co.th)

2. เนื่องจากงานวิจัยนี้มุ่งศึกษากลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการนำเสนออัตลักษณ์ตนเองของเกย์ ผู้วิจัยจึงเลือกเฉพาะข้อมูลที่เขียนโดยเกย์ ทั้งนี้เลือกข้อมูลตามลำดับความถี่ของการเข้าใช้สูงสุด จำนวน 100 ตัวอย่าง

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ถ้อยคำทางภาษา

ในระดับตัวบท (text) ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ถ้อยคำทางภาษาโดยใช้แนวคิดทาง อรรถศาสตร์ วากยสัมพันธ์ วจนปฏิบัติศาสตร์ และวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์

2. การวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางวาทกรรมและวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม

ในการวิเคราะห์ระดับวิถีปฏิบัติทางวาทกรรม (discourse practice) ผู้วิจัยได้นำ ทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณาแห่งการสื่อสารมาใช้วิเคราะห์องค์ประกอบวาทกรรม เพื่อทำให้เห็นภาพ ของเหตุการณ์การสื่อสารได้ชัดเจนขึ้น ส่วนระดับวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม (sociocultural practice) ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตลักษณ์กับสังคมและนำมาประมวลเข้าด้วยกัน และนำเสนอเป็นผลการวิจัยที่สมบูรณ์ต่อไป

4. สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

5. เรียบเรียงและนำเสนอในรูปแบบของวิทยานิพนธ์

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

เกย์ (Gay)

เกย์ตามนิยามด้านวิชาการ หมายถึง ชายซึ่งมีความนิยมทาง เพศยึดมั่นอยู่กับเพศชาย มักจะแสดงออกที่สะท้อนสำนึกที่ ผูกพันกับชาย ทั้งทางอารมณ์ เพศสัมพันธ์และทางสังคม บุคคลในกลุ่มนี้มิได้มีเงื่อนไขกำหนดว่าจะไม่มีประสบการณ์ เพศสัมพันธ์กับเพศหญิง หรืออีกนัยหนึ่งบางคนอาจจะเคยมี ความสัมพันธ์กับเพศหญิงก็ได้ (วิภา ด้านดำรงกุล และวิชัย โปษยะจินดา, 2548) แม้ว่านิยามดังกล่าวจะเป็นที่ยอมรับ และมีผู้อ้างอิงอย่างแพร่หลายในทางวิชาการปัจจุบัน แต่ สำหรับคนทั่ว ๆ ไป หรือแม้แต่กลุ่มเกย์เองความคิดเกี่ยวกับ เกย์ก็ยังแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น คนคนหนึ่งอาจจะระบุว่า ตนเองเป็นเกย์ แต่คนอื่น ๆ เห็นว่าเขาเป็นกะเทยไม่ใช่เกย์ เพราะแต่งกายเป็นผู้หญิง เป็นต้น

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงใช้นิยามดังกล่าวเป็นแนวทางเท่านั้น นอกจากนี้การจะตัดสินว่าผู้เขียนคนใดเป็นเกย์ ผู้วิจัยพิจารณาจากที่ผู้เขียนระบุว่าตนเองเป็นเกย์ ทั้งนี้อัตลักษณ์ดังกล่าวเป็นอัตลักษณ์ออนไลน์ ในความเป็นจริงอาจเป็นหรือไม่เป็นก็ได้

อัตลักษณ์ (Identity)

ในงานวิจัยนี้ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลมีต่อตนเองว่า “ฉันคือใคร” ซึ่งจะเกิดขึ้นจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวเรากับคนอื่น โดยผ่านการมองตนเองและการที่คนอื่นมองเรา อัตลักษณ์ต้องการความตระหนัก (awareness) ในตัวเราและพื้นฐานของการเลือกบางอย่าง นั่นคือเราจะต้องแสดงตัวตนหรือยอมรับอย่างตั้งใจกับอัตลักษณ์ที่เราเลือก ความสำคัญของการแสดงตัวตนก็คือ การระบุได้ว่าเรามีอัตลักษณ์เหมือนกับกลุ่มหนึ่งและมีความแตกต่างจากกลุ่มอื่นอย่างไร และ “ฉันเป็นใคร” (พิศิษฐ์ คุณวโรตม์, 2546: 306-307) ทั้งนี้อัตลักษณ์เป็นกระบวนการ (social process) (Hall 1990 in Barker 2008) และการประกอบสร้างทางสังคม (social construction) (Berger and Luckman, 1967; Hal, 1996; Kroskrity, 2000 in De Fina et al, 2006)

กลุ่มเกย์ออนไลน์

ในงานวิจัยนี้เป็นคำที่ผู้วิจัยใช้เรียกกลุ่มเกย์ที่ใช้พื้นที่บนอินเทอร์เน็ตในการแสดงความคิดเห็น และนำเสนอมุมมองของตนต่อสาธารณชน ทั้งนี้ข้อมูลมาจากหลายส่วน ได้แก่ เว็บไซต์ และบล็อกต่าง ๆ

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบอัตลักษณ์เกย์ในกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ต้องการนำเสนอต่อสังคม ซึ่งอาจนำไปสู่ความเข้าใจกันระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ในสังคมมากยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางในการศึกษาพฤติกรรมประเภทอื่น ๆ จากมุมมองวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ที่นำเสนอผ่านวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ตามแนววาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับการศึกษวิเคราะห์ต่อไป ดังนี้คือ

- 2.1 วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (Critical Discourse Analysis)
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับเพศภาวะ (Gender) และ เกย์ (Gay)
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับอัตลักษณ์ (Identity)
- 2.3 ทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณาแห่งการสื่อสาร (Ethnography of Communication)
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (Critical Discourse Analysis)

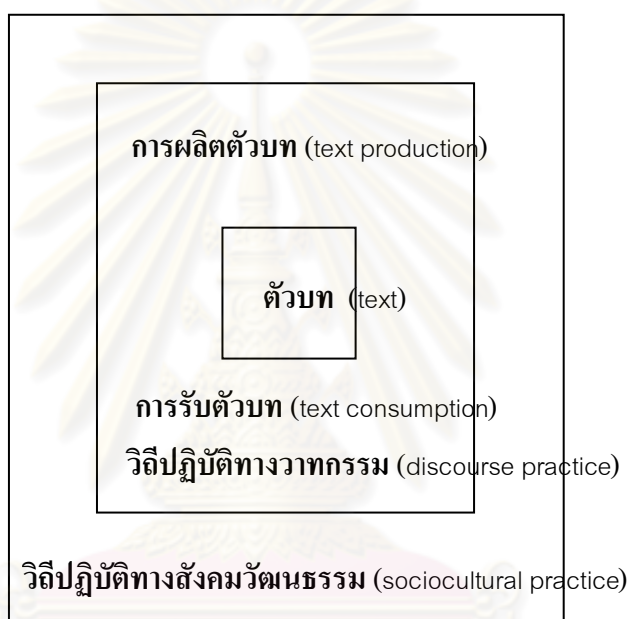
แฟร์คลอฟ (Fairclough, 1995) ศึกษาปริจเฉทสื่อในแนววาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ โดยได้อธิบายลักษณะของตัวบทที่เกิดขึ้นควบคู่ไปกับบริบททางสังคม คือ สังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจและการเมือง ว่ามีส่วนอย่างไรในการควบคุมตัวบทที่ถูกสร้างขึ้น แฟร์คลอฟได้เสนอกรอบที่ใช้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับสังคม ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 มิติ ได้แก่

1. ตัวบท (text) เป็นการวิเคราะห์ตัวบททั้งที่เป็น ภาษาเขียน ภาษาพูดและรูปภาพโดยใช้การวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์มาอธิบายรูปภาพในระดับต่าง ๆ เช่น คำ ความหมาย ประโยค ไวยากรณ์ คำเชื่อม เป็นต้น

2. วิถีปฏิบัติทางวาทกรรม (discourse practice) คือการวิเคราะห์กระบวนการของการปฏิบัติทางวาทกรรม คือ การ “อ่าน” ความหมายแฝงที่ซ่อนอยู่ในระดับลึกของตัวบท เป็นการศึกษาความหมายของตัวบทในฐานะที่เป็นผลผลิตของปฏิบัติการสร้างความหมายผ่านตัวภาษา รวมทั้งศึกษากลไกวิธีการต่าง ๆ ในการสร้างความหมายโดยเฉพาะความหมายที่สัมพันธ์กับอำนาจ นิยามและความเชื่อในสังคม

3. วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม (sociocultural practice) เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสื่อหรือตัวบท กับบริบทสังคมวัฒนธรรม ซึ่งมักนำไปสู่ประเด็นเรื่องความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคม ในบางครั้งอาจมองเห็นภาพการช่วงชิง “พื้นที่แห่งอุดมการณ์” หรือ “พื้นที่แห่งความหมาย” เพื่อช่วงชิงอำนาจผ่านภาษาด้วย

การวิเคราะห์ทั้งสามด้านนี้ไม่ได้แยกขาดออกจากกัน แต่คาบเกี่ยวเชื่อมโยงกัน โดยแฟร์เคลาฟ แสดงให้เห็นความสัมพันธ์นี้ด้วยภาพดังต่อไปนี้

จากภาพ แสดงการวิเคราะห์สถานการณ์การสื่อสาร ซึ่งให้เห็นว่าตัวบทไม่ได้เกิดขึ้นมาโดด ๆ แต่ถูกล้อมกรอบด้วยวิถีปฏิบัติทางวาทกรรมและวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม ตามลำดับ หรืออธิบายได้ว่าบริบททางสังคมวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อการผลิตและบริโภคตัวบท ทำให้ตัวบทถูกผลิตออกมาในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังนั้นเมื่อจะต้องวิเคราะห์ตัวบทหนึ่ง ๆ ก็ต้องทำความเข้าใจปัจจัยซึ่งเป็นที่มาของตัวบทนั้นด้วย

ดังนั้นในการศึกษาวิเคราะห์วาทกรรม นอกจากจะศึกษากลวิธีทางภาษา ซึ่งเป็นมิติของตัวบทแล้ว จึงควรสนใจบริบทเพื่อให้เห็นปัจจัยที่ทำให้ผู้สร้าง “เลือก” ผลิตวาทกรรมและใช้รูปแสดงทางภาษานั้น ๆ ด้วย ผู้วิจัยนำกรอบทฤษฎีของแฟร์เคลาฟมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษา โดยมุ่งเน้นวิเคราะห์มิติของตัวบทเป็นหลัก ส่วนการวิเคราะห์ระดับวิถีปฏิบัติทาง

วาทกรรม (discourse practice) ผู้วิจัยจะนำทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณาแห่งการสื่อสารมาใช้วิเคราะห์องค์ประกอบวาทกรรม และในระดับวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม (sociocultural practice) ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตลักษณ์กับสังคม

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับเพศสภาวะ (Gender)

เมื่อกล่าวถึงเรื่อง “เพศ” ในสังคมไทยจะพบว่ามีความกำกวมและสับสนอยู่ไม่น้อย เพราะคำว่า “เพศ” มีหลายความหมายในมิติต่างกัน เช่นหมายถึง เพศในเชิงชีววิทยา (biological sex) หรืออาจหมายถึง เพศสภาวะ (gender) เป็นต้น (Jackson, 1999; วิชาสินี พิพิธกุล และกิติ กัญภัย, 2546) ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าควรกล่าวถึงความหมายของคำว่า “sex” และ “gender” ให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน เพื่อเป็นพื้นฐานการศึกษาวิจัยต่อไป

คำว่า sex หรือ เพศสรีระ หมายถึง การแบ่งเพศของมนุษย์ตามลักษณะทางสรีระหรือทางชีววิทยา (biological sex) กล่าวคือ หมายถึงเพศที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติให้บุคคลเกิดมามีเพศเป็นชายหรือเป็นหญิง มีหน้าที่ให้กำเนิด เช่น มนุษย์เพศหญิงเท่านั้นที่สามารถตั้งครรภ์และคลอดบุตรได้ ขณะที่มนุษย์เพศชายจะมีส่วนให้กำเนิดโดยเป็นผู้ผลิตอสุจิที่จะผสมกับไข่จากผู้หญิงสำหรับกำเนิดทารก (ภัสสร ลิมานนท์, 2544: 5) นอกจากนี้นักทฤษฎีสตรีนิยมได้นิยามคำว่า sex ไว้ว่า หมายถึงเฉพาะเพศในเชิงชีววิทยาของบุคคลเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายที่มีสรีระบ่งบอกความเป็นหญิงและชาย การจำกัดความหมายของ sex ให้เฉพาะเจาะจงเช่นนี้เป็นความตั้งใจของนักสตรีนิยมที่ต้องการจำแนกคำว่า sex ออกจากคำว่า gender ด้วยการลดรูปความหมายของคำว่า sex ให้เหลือเพียงแค่เรื่องทางชีววิทยา ทั้งนี้เพื่อให้การวิเคราะห์เรื่องบทบาททางเพศ (gender role) นั้นได้รับความเข้าใจใหม่ที่ไม่ใช่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีววิทยา หรือเป็นเรื่องที่ถูกกำหนดมาตามธรรมชาติ (Humm, 1995 อ้างถึงใน วิชาสินี พิพิธกุล และกิติ กัญภัย, 2546)

ส่วนคำว่า gender หรือ เพศสภาวะ เพศสภาพ หมายถึง เพศที่ถูกกำหนดโดยเงื่อนไขทางสังคมหรือวัฒนธรรมให้แสดงบทบาทหญิงหรือบทบาทชาย ดังนั้นเพศที่ถูกกำหนดโดยสังคมนี้จึงอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามสภาวะการณ์และเงื่อนไขของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น สตรีอาจต้องเข้ามารับภาระต่าง ๆ ซึ่งเคยเป็นงานของชาย และชายอาจต้องรับบทบาทดูแลบ้านเรือนเลี้ยงบุตร ซึ่งเคยเป็นหน้าที่ของสตรี แม้ว่าบทบาทดังกล่าวส่วนใหญ่ถูกกำหนดขึ้น โดยตั้งอยู่บน

พื้นฐานความแตกต่างทางสรีระของคนทั้งสองเพศก็ตาม แต่บทบาททางสังคมเหล่านี้เป็นสิ่งที่บุคคลได้เรียนรู้ผ่านแหล่งต่าง ๆ มาตั้งแต่เกิดจนกลายเป็นแนวคิดที่ปลูกฝังลึกในตัวของบุคคลนั้น ๆ บทบาทเพศทางสังคม (gender roles) ในลักษณะนี้จึงแตกต่างกันไปในแต่ละสังคมวัฒนธรรม (ภัสสร ลิมานนท์, 2542: 5)

จากการแบ่งให้เห็นความหมายระหว่าง “เพศสรีระ” (sex) กับ “เพศภาวะ” (gender) ซึ่งแยกออกจากกันอย่างชัดเจน ทำให้เห็นว่ามนุษย์เราอาจจะเกิดมาเป็นเพศหนึ่ง แต่ก็สามารถที่จะเลือกเพศตามที่ใจตนเองปรารถนาภายหลังได้ ไม่จำเป็นต้องยึดติดโดยใช้เพศสรีระมาตัดสินว่าเป็นเพศอะไรเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้การแสดงบทบาททางเพศภาวะ (gender role) นั้นยังเป็นสิ่งที่มีความหลากหลายแปรเปลี่ยนไปตามสังคมวัฒนธรรม ดังนั้นการที่ “ผู้ชาย” มีบทบาทพฤติกรรมและการแสดงอัตลักษณ์บางอย่างต่างไปจากแบบแผนที่สังคมสร้างให้แก่ “ผู้ชาย” ทั่วไปนั้น จึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ และไม่ถือว่าเป็นความผิดปกติ ทั้งนี้เพราะเพศภาวะเป็นการเลือกที่จะแสดงบทบาททางเพศ ไม่จำเป็นต้องเสมอไปว่าจะต้องสอดคล้องหรือถูกกำหนดโดยเพศสรีระ

ในงานวิจัยนี้ “เกย์” มีเพศสรีระ (sex) เป็นเพศชายตามลักษณะทางชีววิทยา แต่มีเพศภาวะ (gender) หรือเลือกแสดงบทบาททางเพศเป็นเกย์

แนวคิดเกี่ยวกับเกย์ (Gay)

ในเบื้องต้นผู้วิจัยจะกล่าวถึงความหมายของ “เกย์” เพื่อให้เห็นภาพชัดเจน เพราะตามความเข้าใจของคนในสังคมไทย อาจมีความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนและคลุมเครือ และไม่สามารถนิยามกลุ่มคนที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันได้อย่างชัดเจน (Jackson, 1999; เทอดศักดิ์ รั่มจำปา, 2545; นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ, 2551) ทั้งนี้มักจะมองเกย์ไม่ต่างจากกะเทย อาจสาเหตุเพราะในระบบการแบ่งแยกเพศและบทบาททางเพศของสังคมไทยนั้น ไม่มีมีโนทัศน์เกี่ยวกับผู้ชายที่มีลักษณะภายนอก กิริยาอาการต่าง ๆ เป็นผู้ชาย แต่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน สังคมไทยในอดีตไม่ได้มองว่าเกย์เป็นผู้ชายอีกแบบหนึ่งที่มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างออกไป แต่จะจัดให้เกย์รวมอยู่ในกลุ่มเดียวกับกะเทย (Jackson, 1995: 219) ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าควรจะอธิบายความหมายของคำว่า “รักร่วมเพศ” หรือ homosexual และ “เกย์” ตามลำดับ เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาวิจัยต่อไป

กลุ่มรักร่วมเพศ (homosexual) แบ่งได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ กลุ่มชายรักชาย (male homosexual) และกลุ่มหญิงรักหญิง (female homosexual)

การใช้คำว่า “รักร่วมเพศ” แทนความหมายของ homosexual มาโดยตลอด นที วีระโรจนพงษ์ (อ้างถึงใน สุพร เกิดสว่าง, 2546: 9) เห็นว่าก่อให้เกิดการสื่อความหมายของกลุ่มคนรักร่วมเพศเดียวกันไปในทางลบ เพราะอาจทำให้คนเข้าใจผิดว่ากลุ่มนี้เป็นคนรักที่จะ “ร่วมเพศ” ผิดจากความหมายที่ต้องการคือ “รักร่วมเพศ” สอดคล้องกับที่ปีเตอร์ แจ็คสัน (Jackson, 1999) มองว่าการใช้คำว่า “รักร่วมเพศ” ทำให้บุคคลกลุ่มนี้ถูกมองว่าหมกมุ่นทางเพศ เพราะการอ่านตามตัวอักษรทำให้สามารถเข้าใจเป็นว่า “รักที่จะมีเพศสัมพันธ์” เพราะคำว่า “รักร่วมเพศ” เป็นคำกล่าวที่ใช้สำหรับการมีเพศสัมพันธ์

วิทยา นาควัชระ (2542 อ้างถึงใน กิ่งรัก อิงคะวัต, 2542: 1) ได้ให้นิยามและจำแนกกลุ่มชายรักชาย (male homosexual) ไว้เป็น 3 กลุ่มตามความพึงพอใจในเพศตน และจากการแสดงออก ดังนี้

1. Gay หมายถึงผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกัน แต่ยังคงพึงพอใจในเพศชายของตนเอง การแต่งตัวเป็นผู้ชาย บุคลิกภายนอกอาจบ่งชี้ผู้เป็นเกย์ได้ลำบาก เพราะมีทั้งสุภาพเรียบร้อย จนถึงเหมือนผู้ชายทั่ว ๆ ไป

2. Transvestitism หมายถึงผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกัน แต่มีความพึงพอใจที่จะเลียนแบบเพศหญิงด้วยการแต่งตัวเลียนแบบ บุคลิกภายนอกบ่งชี้ได้ง่าย เช่น มีจริตเหมือนผู้หญิง แต่งหน้า หรืออาจมีหน้าอก ฌมยาว ฉีดฮอร์โมน แต่ไม่ได้แปลงเพศ

3. Transsexualism หรือ Transgender หมายถึงผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกัน มีความต้องการเป็นเพศหญิง และแปลงเพศเป็นผู้หญิงแล้ว หรือที่เรียกว่าสาวประเภทสอง

จากการแบ่งกลุ่มตามวิทยา นาควัชระ จะเห็นได้ว่า “ชายรักร่วมเพศ” (male homosexual) ไม่ใช่ “เกย์” ทั้งหมด กล่าวอีกนัยหนึ่ง “เกย์” คือชายรักร่วมเพศกลุ่มหนึ่งเท่านั้น

นที วีระโรจนพงษ์ (2541 อ้างถึงใน กิ่งรัก อิงคะวัต, 2542: 25-26) ซึ่งปัจจุบันเป็นประธานกลุ่มเกย์การเมืองไทย และผู้ประสานงานองค์กรเครือข่ายอัตลักษณ์ทางเพศ ได้จำแนกกลุ่มเกย์เป็น 2 มิติ คือตามพฤติกรรมการแสดงออกภายนอก (apparent) และตามบทบาทของพฤติกรรมทางเพศ (sexual role) ดังนี้

1. แบ่งตามการแสดงออกภายนอก (appearance)

กลุ่ม A ผู้ชายเกย์ที่มีบุคลิกภายนอกเป็นแมนเต็มตัว (macho)

กลุ่ม B ผู้ชายเกย์ที่มีบุคลิกภายนอกสุภาพเรียบร้อย ไม่ถึงกับแข็งแกร่ง ไม่ถึงกับกระตือรือร้น (neutral)

กลุ่ม C ผู้ชายเกย์ที่มีบุคลิกภายนอกกระตือรือร้น (feminine)

2. แบ่งตามบทบาทของพฤติกรรมทางเพศ (sexual role)

กลุ่ม a ผู้ชายเกย์ที่มีบทบาททางเพศเป็นฝ่ายรุก หรือสวมบทบาทของผู้ชายที่ชอบผู้หญิงทั่วไป (active)

กลุ่ม b ผู้ชายเกย์ที่มีบทบาททางเพศเป็นทั้งฝ่ายรุกและฝ่ายรับ (active + passive)

กลุ่ม c ผู้ชายเกย์ที่มีบทบาททางเพศเป็นฝ่ายรับ หรือสวมบทบาทของผู้หญิงที่ชอบผู้ชายทั่วไป (passive)

จากความคิดดังกล่าว ทำให้สามารถแบ่งกลุ่มเกย์ได้ 9 ประเภทคือ Aa, Ab, Ac, Ba, Bb, Bc, Ca, Cb, Cc

จากการแบ่งกลุ่มเกย์ของที่เป็น 2 มิติ คือ แบ่งตามพฤติกรรมการแสดงออกภายนอก (apparent) และบทบาทของพฤติกรรมทางเพศ (sexual role) ทำให้ตัวตนของเกย์ไม่ถูกกำหนดด้วยลักษณะท่าทางและบุคลิกที่มองเห็นภายนอก เช่น เกย์ที่มีบุคลิกภายนอกกระตือรือร้น (feminine) ก็อาจมีบทบาทพฤติกรรมทางเพศเป็นฝ่ายรุก (active) ได้ หรือ เกย์ที่มีบุคลิกภายนอกเป็นแมนเต็มตัว (macho) ก็อาจมีพฤติกรรมทางเพศเป็นรับ (passive) ได้เช่นกัน

วิภา ด่านดำรงกุล และวิชัย โปษยะจินดา (2548) นิยามเกย์ว่า หมายถึง ชายซึ่งมีความนิยมทางเพศยึดมั่นอยู่กับเพศชาย มักจะแสดงออกที่สะท้อนสำนึกที่ผูกพันกับชาย ทั้งทางอารมณ์ เพศสัมพันธ์และทางสังคม บุคคลในกลุ่มนี้มีได้มีเงื่อนไขกำหนดว่าจะไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์กับเพศหญิง หรืออีกนัยหนึ่งบางคนอาจจะเคยมีความสัมพันธ์กับเพศหญิงก็ได้

สุไลพร ชลวิไล (2551) ได้แบ่งกลุ่มของเกย์ออกเป็น 3 กลุ่ม ตามบทบาทการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่

1. เกย์คิง (gay king) หมายถึง เกย์ที่พึงพอใจกับบทบาททางเพศโดยการเป็นฝ่ายกระทำ เป็นฝ่ายสอดใส่อวัยวะเพศ หรือเป็นฝ่ายรุกเพียงอย่างเดียว (ภาษาอังกฤษ เรียกว่า top หมายถึง ฝ่ายที่อยู่ข้างบน)

2. เกย์ควีน (gay queen) หมายถึง เกย์ที่พึงพอใจกับบทบาททางเพศโดยการเป็นฝ่ายถูกระทำ เป็นฝ่ายที่ให้อีกฝ่ายสอดใส่อวัยวะเพศ หรือเป็นฝ่ายรับเท่านั้น (ภาษาอังกฤษเรียกว่า bottom หมายถึง ฝ่ายที่อยู่ข้างล่าง)

3. เกย์ควิง (gay quing มาจากคำว่า queen รวมกับ king) หรือ โบธ (both) หมายถึง เกย์ที่สามารถรับบทบาททั้งเป็นฝ่ายกระทำ หรือฝ่ายถูกระทำก็ได้ (ภาษาอังกฤษใช้คำว่า versatile)

จากการแบ่งกลุ่มดังข้างต้น ทำให้บางครั้งความเป็น “เกย์ควิง” หรือ “เกย์ควีน” ก็อาจถูกตัดสินจากลักษณะท่าทางและบุคลิกที่แสดงออกภายนอกด้วย เช่น ถ้าเกย์คนนั้นมีบุคลิกท่าทางออกสาว หรือดูเป็นผู้หญิง ก็จะถูกมองว่าเป็น “เกย์ควีน” แต่ถ้าเกย์คนนั้นมีบุคลิกท่าทางเป็นแมน หรือมีความเป็นผู้ชาย ก็จะถูกมองเป็น “เกย์ควิง” ในความเป็นจริง ตัวตนความเป็นเกย์ไม่จำเป็นต้องถูกกำหนดด้วยบุคลิกที่มองเห็นภายนอก มีเกย์จำนวนมากที่บุคลิกท่าทางภายนอกกับบทบาททางเพศนั้นไม่ได้สอดคล้องกัน เช่น ภายนอกอาจดูมีลักษณะออกสาว แต่จริง ๆ แล้วบนเตียงกลับเป็นฝ่ายรุก หรือบุคลิกภายนอกดูเป็นผู้ชาย แต่บนเตียงกลับชอบเป็นฝ่ายรับมากกว่า เป็นต้น

แม้มีการนิยามและแบ่งกลุ่มเกย์ด้วยหลายปัจจัยดังข้างต้น เช่น นิยามตามบทบาทพฤติกรรมทางเพศ บทบาทการแสดงออกภายนอก อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่าการนิยามคำว่า “เกย์” มีความหมายไปในแนวทางเดียวกัน คือหมายถึง ผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกัน แต่ยังมีมันหรือมีความพึงพอใจในเพศชายของตนเอง การแสดงออกภายนอกมีทั้งสุภาพเรียบร้อย กระตือกระตั้ว จนถึงเหมือนผู้ชายทั่วไป

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับอัตลักษณ์

อัตลักษณ์ (identity) หมายถึง ความรู้สึกตัวว่า “ฉันคือใคร” (Who I am) มีความตระหนักรู้ในตัวเอง แล้วแสดงออกต่อบุคคลอื่นหรือกลุ่มสังคม ตลอดจนเป็นการมองตัวเขาอย่างไร ร่วมกับการที่ผู้อื่นมองเขาอย่างไร (Moghadam, 1994 อ้างถึงใน อรุโณทัย ปันศิริ, 2544: 17)

Woodward (1997) นิยามอัตลักษณ์ว่า คือ สิ่งที่ทำให้เรารู้ตัวเราเองว่า เราคือใคร และเราจะดำเนินความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ตลอดจนสิ่งที่แวดล้อมตัวเราอยู่ได้อย่างไร อัตลักษณ์เป็นสิ่งที่บ่งบอกว่าใครเป็นพวกเดียวกับเรา และใครที่แตกต่างจากเรา นอกจากนี้ยังกล่าวอีกว่า การสร้างอัตลักษณ์เป็นความหมายที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อการเป็นภาพตัวแทน

(representation) โดยผ่านระบบสัญลักษณ์ และเปรียบเสมือนการแสวงหาตำแหน่งแห่งที่ของปัจเจกในพื้นที่แห่งความหมายทางสังคม (Woodward, 1997: 1-2)

สจิวต ฮอลล์ (1990 อ้างถึงใน บาร์เคอร์ 2008: 229) มองว่า อัตลักษณ์เคลื่อนที่ เลื่อนไหล หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ อัตลักษณ์เป็น “กระบวนการ” (process of becoming)

พิศิษฐ์ คุณวโรตม์ มองว่า อัตลักษณ์ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลมีต่อตนเองว่า “ฉันคือใคร” ซึ่งจะเกิดขึ้นจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวเรากับคนอื่น โดยผ่านการมองตนเองและการที่คนอื่นมองเรา อัตลักษณ์ต้องการความตระหนัก (awareness) ในตัวเราและพื้นฐานของการเลือกบางอย่าง นั่นคือเราจะต้องแสดงตัวตนหรือยอมรับอย่างตั้งใจกับอัตลักษณ์ที่เราเลือก ความสำคัญของการแสดงตนก็คือ การระบุได้ว่าเรามีอัตลักษณ์เหมือนกับกลุ่มหนึ่งและมีความแตกต่างจากกลุ่มอื่นอย่างไร และ “ฉันเป็นใคร” (พิศิษฐ์ คุณวโรตม์, 2546: 306-307)

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ของปัจเจกบุคคล คือ การแสวงหาและจัดวางที่ทางของตนเองไปยังกรอบโครงสร้างของสังคมในตำแหน่งที่ต่างกัน กลายเป็นการกำหนด จัดการ และสร้างความหมายให้กับอัตลักษณ์ของปัจเจกในกระบวนการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น หรือก็คือการสร้างความหมายเรื่องอัตลักษณ์ในพื้นที่ทางสังคมขึ้นมา การทำความเข้าใจเรื่องอัตลักษณ์เป็นการศึกษาหรือทำความเข้าใจกับกระบวนการที่สลับซับซ้อนของการสร้างอัตลักษณ์ ความเป็นอื่นยิ่งไปกว่านั้น ในทุกสังคม กลุ่มคนที่มีอำนาจสร้างความเป็นอื่นขึ้นมา มักจะเป็นคนกลุ่มเดียวกับที่มีอำนาจในการสร้างความรู้ ความจริง เพื่อให้สอดคล้องกับความเป็นอื่นที่ถูกสร้างขึ้น (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2540)

เมื่อพิจารณาความหมายของอัตลักษณ์ตามที่มีผู้ให้คำนิยามข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าแต่ละนิยามก็ล้วนอยู่ในแนวทางเดียวกันคือ มองว่าอัตลักษณ์เป็น “กระบวนการทางสังคม” และเป็นเรื่องของการพิจารณาตัวตนของตนและเป็นการตั้งคำถามแก่ตนเองและสังคมอย่างรอบด้านว่า ฉันเป็นใคร มีความเหมือนและความแตกต่างจากคนอื่นอย่างไร

2.4 ทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร

ทฤษฎีเรื่องชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร หรือ Ethnography of Communication (ซึ่งเดิมใช้ว่า Ethnography of Speaking หรือชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการพูด) เป็นแนวคิดของ เดลล์ ไฮม์ส์ (Dell Hymes) ซึ่งได้รับการพัฒนาและนำเสนอในระหว่างทศวรรษ 1960-1970 แนวคิดนี้กล่าวถึงการวิเคราะห์ภาษาในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม การใช้ภาษาที่ต่างหน้าที่ ต่างเหตุการณ์ ต่างชุมชน หรือต่างสังคม ย่อมแตกต่างกัน เพราะการใช้ภาษาแปรไปตามบริบทที่แวดล้อม การจะเข้าใจการสื่อสารได้ต้องเกิดจากการทำความเข้าใจพฤติกรรมโดยรวมของการสื่อสารนั้นด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ นอกจากจะเข้าใจตัวสารซึ่งเป็นแก่นของการสื่อสารแล้ว ยังจำเป็นต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่น ๆ ซึ่งเป็นบริบทแวดล้อมการสื่อสารนั้น

เดลล์ ไฮม์ส์ (Hymes, 1974 อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2550) ได้เสนอกรอบที่ใช้วิเคราะห์บริบทแวดล้อมภาษาตามแนวชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสารไว้ โดยมีองค์ประกอบ 8 ประการ สามารถสรุปเป็นคำว่า SPEAKING ดังรายละเอียดต่อไปนี้

S ย่อมาจาก Setting หรือ Scene (กาลเทศะ หรือ ฉาก) กาลเทศะ หมายถึง เวลาและสถานที่ซึ่งเป็นสภาวะแวดล้อมทางกายภาพของเหตุการณ์สื่อสาร ส่วน ฉาก มักหมายถึง สภาวะแวดล้อมที่เป็นนามธรรม เป็นสิ่งสมมติ หรือมีผลทางด้านจิตใจด้วย

P ย่อมาจาก Participants (ผู้ร่วมเหตุการณ์) หมายถึง ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการสื่อสารนั้น ได้แก่ ผู้พูด-ผู้ฟัง หรือ ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร ในบางครั้งอาจนับรวมผู้อื่นที่อยู่ในสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์การสื่อสารด้วยในกรณีที่บุคคลนั้นมีอิทธิพลต่อสถานการณ์การสื่อสารที่กำลังดำเนินอยู่ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม

E ย่อมาจาก Ends (จุดหมาย) หมายถึง เป้าหมายหรือผลลัพธ์ที่ผู้ร่วมเหตุการณ์ประสงค์จะได้ในการสื่อสาร และหมายถึงเป้าหมายของทั้งเหตุการณ์สื่อสารด้วย

A ย่อมาจาก Act sequence (การลำดับวัจนกรรม) หมายถึง รูปแบบ และเนื้อหาของคำพูด ได้แก่ ถ้อยคำที่ใช้คืออะไร ใช้อย่างไร เรียงลำดับอย่างไร

K ย่อมาจาก Key (กุญแจ) หมายถึง น้ำเสียงหรือท่วงทำนองในการสื่อสารอันเป็นกุญแจไขไปสู่ความเข้าใจความหมายที่ชัดเจนยิ่งขึ้นของสารที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อ เช่น สื่อสารแบบเอาจริงเอาจัง แบบถ้อยที่ถ้อยอาศัย แบบเยาะเย้ย เสียดสี เป็นต้น

I ย่อมาจาก Instrumentalities (เครื่องมือ) หมายถึง การเลือกวิธีสื่อสาร เช่น การพูดปากเปล่า การใช้เครื่องมือสื่อสารแบบต่าง ๆ เช่น โทรศัพท์ จดหมาย นอกจากนี้ยังรวมไปถึงลักษณะภาษาที่ใช้ การเลือกใช้ถ้อยคำ การใช้ความเปรียบ การใช้ภาษาถิ่นรวมถึงการสลับภาษา หรือการใช้ถ้อยคำภาษาเพื่อสื่อความหมายในลักษณะต่าง ๆ เช่น อากัปกริยาท่าทาง การหัวเราะ การแสดงสีหน้า เป็นต้น

N ย่อมาจาก Norm of Interaction & Interpretation (บรรทัดฐานของปฏิสัมพันธ์ และการตีความ) หมายถึง ข้อตกลงอันเป็นที่ทราบและยอมรับกันเกี่ยวกับการปฏิบัติตนของผู้ร่วมเหตุการณ์ระหว่างการสื่อสาร และข้อตกลงเกี่ยวกับการตีความหมายและสารที่สื่อในเหตุการณ์แบบต่าง ๆ ซึ่งในแต่ละวัฒนธรรม หรือเหตุการณ์การสื่อสารอาจแตกต่างกัน

G ย่อมาจาก Genre (ประเภทของการสื่อสาร) หมายถึง ประเภทของถ้อยคำที่สื่อสาร เช่น การหาเสียง การสวดมนต์ การแสดงความคิดเห็น การสัมภาษณ์ ฯลฯ

ในการวิเคราะห์ระดับวิถีปฏิบัติทางวาทกรรมนี้ ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสารของไฮมส์ (Hymes, 1974) มาใช้วิเคราะห์องค์ประกอบวาทกรรมตามคำแนะนำของวัน ไคค์ (2006) เพื่อให้ให้เห็นภาพของเหตุการณ์การสื่อสารได้ชัดเจนขึ้น เพราะในระดับวิถีปฏิบัติทางวาทกรรมเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและการบริโภคตัวบทซึ่งเป็นกรอบที่ทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสารสนใจเช่นกัน และทำอย่างเป็นระบบ โดยมีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เป็นเกณฑ์ให้วิเคราะห์ได้อย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำกรอบการวิเคราะห์แนวชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร มาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยเกี่ยวกับวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (CDA)

กฤษดาวรรณ หงส์ดารมภ์ (2543) เสนองานวิจัยเรื่อง “ปริจเฉทเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย: การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอุดมการณ์” งานวิจัยนี้มุ่งวิเคราะห์การเสนอภาพชนกลุ่มน้อยในประเทศไทยโดยวิเคราะห์ปริจเฉทสื่อมวลชนที่ให้ภาพการเสนอข่าวขัดแย้งกันและสามารถเปรียบเทียบได้ คือ หนังสือพิมพ์ซึ่งให้ภาพชาวเขาในด้านลบและรายการโทรทัศน์ทุ่งแสงตะวันซึ่งให้ภาพในด้านบวก ประเด็นสำคัญของงานคือมุมมองที่แตกต่างกันของสื่อมวลชนเหล่านี้ นอกจากนี้จะสะท้อนให้เห็นทัศนคติของสื่อมวลชนที่มีต่อชาวเขาแล้วยังให้นัยสำคัญต่อการทำความเข้าใจลักษณะของความคิดทางชาติพันธุ์ที่แฝงอยู่ในการใช้

ภาษาของสังคมไทย ทำให้เข้าใจลักษณะทางภาษาที่เกี่ยวข้องกับอุดมการณ์ของการแบ่งแยกและตอกย้ำความเป็นตัวตนว่านี่คือ “พวกเรา” และนั่นคือ “พวกเขา” ซึ่งสามารถวิเคราะห์ได้จาก การเลือกใช้คำศัพท์ อุปลักษณ์ การใช้มูลบท และการเลือกเน้นผู้กระทำหรือผู้ถูกกระทำ เป็นต้น

จากงานวิจัยนี้จะเห็นได้ว่า ภาษาและอุดมการณ์มีความสัมพันธ์กันอย่างยิ่ง ผู้ใช้ภาษาไม่เพียงใช้ภาษาเพื่อเล่าเรื่องราว ชี้แจงข้อมูล หรือโต้เถียงคัดค้านกัน แต่ยังใช้ภาษาในฐานะที่เป็นเครื่องมือของอุดมการณ์ ภาษาเป็นสิ่งที่ถ่ายทอดความคิดความเชื่อของกลุ่มชาติพันธุ์หนึ่งที่มีต่อกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ภาษาทำให้เราเข้าใจและอาจเชื่อตามความคิดเห็นของคนต่างกลุ่ม (กฤษดาวรรณ หงส์ดารมภ์, 2543: 1) นอกจากนี้ กฤษดาวรรณยังกล่าวว่างานวิจัยแนวนี้ไม่ใช่เพียงการทำความเข้าใจตัวภาษาแต่เป็นการอธิบายสังคมเพื่อทำให้คนในสังคมได้ตระหนักถึงสิ่งที่อยู่เบื้องหลังการใช้ภาษาอันจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ด้านที่ความไม่เท่าเทียมกันและปัญหาทางสังคมลดน้อยลง (2543: 10)

กาญจนา เจริญเกียรติบวร (2543) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับมุมมองในข่าววัดพระธรรมกายที่เสนอในหนังสือพิมพ์ไทย โดยเลือกศึกษาจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน 5 ชื่อฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด มติชน และสยามรัฐ เพื่อวิเคราะห์ว่ากลวิธีทางภาษาที่หนังสือพิมพ์ใช้ในการถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับวัดพระธรรมกาย บ่งบอกถึงทัศนคติหรือข้อคิดเห็นในด้านลบต่อวัดพระธรรมกายอย่างไร และภาพแทนวัดพระธรรมกายที่ได้เป็นภาพในด้านลบในเรื่องใดบ้าง

ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการกล่าวถึงวัดพระธรรมกายในทางลบมีทั้งสิ้น 8 กลวิธี แบ่งเป็นกลวิธีทางความหมาย 4 กลวิธี ได้แก่ การให้สมญา การใช้มูลบท การใช้อุปลักษณ์ และการเลือกใช้คำศัพท์ และอีก 4 กลวิธี เป็นกลวิธีทางปริเฉท ได้แก่ การประเมินตามความเชื่อมั่น การตีความ การอ้างคำกล่าวบุคคลอื่น และการใส่เครื่องหมายและขนาดตัวอักษร กลวิธีทางภาษาดังกล่าวสื่อประเด็นทางลบต่อวัดพระธรรมกายทั้งสิ้น 7 ประเด็น ได้แก่ การขู่โก่ง การมีเล่ห์เหลี่ยม การเป็นกลุ่มความเชื่ออย่างอื่นที่เป็นภัยต่อพุทธศาสนา การทำทนายประมุขสงฆ์ การทำทนายอานาจรัฐ การทำทนายพระมหากษัตริย์ และเรื่องชู้สาว โดยภาพรวมแล้วหนังสือพิมพ์เห็นว่าวัดพระธรรมกายเป็นกลุ่มคนที่เป็นอันตรายต่อทั้งสังคมและพุทธศาสนา เนื่องจากไม่เพียงถูกนำเสนอว่าเป็นกลุ่มความเชื่ออย่างอื่นที่บ่อนทำลายพุทธศาสนา แต่ยังมีลักษณะที่น่าไม่ไว้วางใจ และชอบทำทนายสถาบันสำคัญ ๆ ในสังคมไทยอีกด้วย

จากการศึกษาวาทกรรมสื่อที่เกี่ยวกับวัดพระธรรมกายนี้ ไม่เพียงทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับมุมมองทางลบที่หนังสือพิมพ์มีต่อฝ่ายวัดพระธรรมกาย แต่ยังทำให้เห็นว่า การใช้ภาษา มีความเกี่ยวข้องกับบริบททางสังคมเป็นอย่างยิ่ง และภาษามีบทบาทในแง่จิตวิทยาต่อคนในสังคม เมื่อถูกนำมาใช้สร้างภาพแทนเหตุการณ์หนึ่ง ๆ เผยแพร่สู่คนหมู่มาก ย่อมมีส่วนเน้นย้ำความเชื่อดังกล่าวหรือเป็นการผลิตซ้ำ เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในวงกว้างต่อไป ในขณะที่เดียวกันก็ปิดกั้นหรือต่อต้านความเชื่ออย่างอื่นที่ต่างออกไปที่อาจทำให้เกิดความแตกแยกทางสังคมได้

ชนกพร พัวพัฒนกุล (2548) ศึกษาอุดมการณ์เกี่ยวกับ “เขมร” ในบริเฉทหนังสือพิมพ์ไทย กรณีเหตุจลาจลเผาสถานทูตไทยในกัมพูชา พ.ศ.2546 ว่ามีการเสนอภาพของ “เขมร” อย่างไร มีอุดมการณ์อะไรบ้างอยู่เบื้องหลัง และใช้กลวิธีทางภาษาใดเพื่อสื่ออุดมการณ์นั้น โดยเลือกศึกษาจากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย 5 ชื่อฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ คมชัดลึก ข่าวสด และมติชน

ผลการวิจัยพบว่ากลวิธีทางภาษาที่สื่ออุดมการณ์ที่สำคัญ 9 กลวิธี ได้แก่ การใช้ถ้อยคำ สมญานาม โครงสร้างทางวาทศิลป์ การใช้มูลบท การใช้รูปประโยคกรรม การอ้างคำกล่าวของบุคคลอื่น การใช้กลวิธีเล่าเรื่อง การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการตัดและเน้นข้อความ กลวิธีเหล่านี้ ช่วยสื่อให้เห็นว่าการแบ่ง “ชาติเรา” และ “ชาติเขา” เกิดขึ้น มีการสะท้อนภาพของ “เขมร” ในฐานะที่เป็น “ศัตรูของชาติ” ขณะเดียวกันก็เสนอภาพ เขมรด้อยปัญญา ป่าเถื่อน ต้องพึ่งไทย และไร้ใจไม่ได้ ซึ่งเมื่อเทียบกับภาพของ “ไทย” ที่ปรากฏในบริเฉทเดียวกัน จะเห็นได้ว่ามีภาพ ไทย “เหนือกว่า” เขมร ปรากฏให้เห็นได้ชัดเจน

รัชนิษฐ์ พงศ์อุดม (2548) ศึกษาการใช้ภาษาในวาทกรรมโฆษณาเครื่องสำอางในภาษาไทยและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาดังกล่าวกับการสร้างตอกย้ำ และแสดงค่านิยมเกี่ยวกับความงาม ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์เก็บจากโฆษณาเครื่องสำอางที่ปรากฏอยู่ในนิตยสาร 2 ฉบับ คือนิตยสารแอล 12 ฉบับ และนิตยสารดิฉัน 12 ฉบับ ตัวบทโฆษณามีจำนวนทั้งสิ้น 454 ชิ้นงาน

ผลการวิจัยพบว่ากลวิธีทางภาษาที่ใช้ในวาทกรรมโฆษณาเครื่องสำอางแบ่งเป็น 2 กลวิธีหลัก ๆ ได้แก่ 1) กลวิธีทางอรรถศาสตร์ ประกอบด้วย การใช้คำกริยาแสดงสภาพความงาม การใช้คำพ้องน้ำหนักขยายคำกริยาดังกล่าว และการใช้คำปฏิเสธลักษณะที่ไม่สวยงามตามทัศนคติของโฆษณา และ 2) กลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์และบริเฉท ประกอบด้วย การใช้

ภาพพจน์ที่มีกลวิธีย่อยคือ อุปลักษณะ อุปมา และอุปพจน์ การกล่าวอ้าง ซึ่งแบ่งเป็นการกล่าวอ้างที่เป็นข้อเท็จจริง และการกล่าวอ้างที่เป็นข้อคิดเห็น การใช้คำถามวาทศิลป์ และการใช้มูลบท

จากงานของรัชนิท แสดงให้เห็นว่ากลวิธีที่ใช้มีหน้าที่แตกต่างกัน กล่าวคือ กลวิธีทางอรรถศาสตร์ เน้นการบรรยายภาพความงามเพื่อแสดงลักษณะที่ดีหรือไม่ดีของร่างกายส่วนต่าง ๆ แต่กลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์และปริจเฉท เน้นด้านจิตวิทยาเพื่อโน้มน้าวใจ โดยได้ชี้นำความคิดของคนในสังคมที่มีต่อลักษณะความงามให้คล้อยตามทัศนคติของผู้ผลิตเครื่องสำอางได้ โดยผู้อ่านหรือผู้บริโภคอาจไม่ทันสังเกตหรือเห็นข้อโต้แย้ง นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าสื่อมวลชนนั้นมีอิทธิพลในการสร้างหรือเปลี่ยนแปลงความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมของคนในสังคม ตลอดจนผลิตซ้ำ และถ่ายทอดอุดมการณ์บางประการไปสู่ผู้บริโภคได้ โดยอาศัยเครื่องมือที่สำคัญคือ “ภาษา”

งานวิจัยทั้ง 4 เรื่องข้างต้นเป็นการศึกษาวาทกรรมตามแนววาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า “ภาษา” เป็นเครื่องมือสำคัญในการนำเสนออุดมการณ์ และยังชี้ให้เห็นว่าวาทกรรมสื่อมวลชนไม่ได้เป็นเพียงกระจกสะท้อนสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ยังเป็นเครื่องมือของสื่อมวลชนในการสื่อความคิดความเชื่อบางอย่าง และมีบทบาทสำคัญในการหล่อหลอมความคิด และชี้นำพฤติกรรมของคนในสังคม

ส่วนที่แตกต่างกัน คือ งานวิจัยของชนกพร กาญจนา และรัชนิท นั้นเป็นการศึกษาวาทกรรมกระแสหลัก ส่วนงานของกฤษดาวรรณเป็นการศึกษาทั้งวาทกรรมกระแสหลักและวาทกรรมกระแสรอง กล่าวคือ เป็นการศึกษาวาทกรรมที่แข่งขันกัน ซึ่งกฤษดาวรรณกล่าวว่า “ในการศึกษาปริจเฉทตามแนวภาษาศาสตร์ การต่อสู้แข่งขันกันระหว่างปริจเฉทหรือวาทกรรมเป็นสิ่งที่ไม่ค่อยได้รับความสนใจ งานทางด้านนี้มักจะจำกัดขอบเขตอยู่เพียงการวิเคราะห์ปริจเฉทหลัก การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ภายในตัวบทและการวิเคราะห์เนื้อหาของตัวบทเท่านั้น (2543: 9)”

2.5.2 งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเกย์

2.5.2.1 งานวิจัยที่ศึกษาภาพเกี่ยวกับเกย์

จิตติกร เตรยาภรณ์ (2543) ศึกษาภาพลักษณ์ของกลุ่มชายรักร่วมเพศที่สะท้อนจากเนื้อหาในหนังสือพิมพ์รายวันไทยช่วงปี 2508-2543 ว่ามีลักษณะเป็นการสร้าง ดำรง หรือตอกย้ำแบบฉบับ (stereotype) และทัศนคติด้านลบต่อกลุ่มชายรักร่วมเพศ (anti-homosexual) ของคนในสังคมหรือไม่ อย่างไร โดยใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผลการวิจัยพบว่าหนังสือพิมพ์ไทยรายวันในช่วงปีดังกล่าว มีลักษณะการนำเสนอภาพลักษณ์ด้านลักษณะท่าทาง

และด้านพฤติกรรมการแสดงออกของชายรักร่วมเพศ และสาเหตุการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นการสร้าง ดำรง หรือตอกย้ำแบบฉบับ (stereotype) และทัศนคติด้านลบต่อกลุ่มชายรักร่วมเพศ ของคนในสังคม เช่น การเสนอภาพลักษณ์ของกลุ่มชายรักร่วมเพศว่าเป็นแบบผู้หญิง การเสนอภาพลักษณ์ด้านพฤติกรรมแบบล่าสัตว์ ผิดปกติทางจิต วิดถาวร เป็นต้น ยกเว้นในส่วนการเสนอเนื้อหาด้านข้อมูลความคิดเห็นของแหล่งข่าว เนื่องจากหนังสือพิมพ์รายวันไทยจะเลือกนำเสนอในด้านเป็นกลาง ไม่ได้ตอกย้ำทัศนคติด้านลบของคนในสังคม

เจริญวิทย์ จิตติวรารักษ์ (2544) ศึกษาการสร้างสารสนเทศและภาพตัวแทนของชายรักชายในเว็บไซต์ไทย 1) ศึกษาด้านความหมาย รูปแบบการนำเสนอ ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการนำเสนอที่ตอกย้ำภาพรูปแบบเหมารวม (stereotype) ของชายรักชายที่สังคมและสื่อกระแสหลักเป็นผู้สร้างให้ นอกจากนี้ยังพบว่าชายรักชายได้สร้างสารสนเทศและภาพตัวแทนแบบใหม่ของชายรักชายขึ้นมาในพื้นที่ของเว็บไซต์อีกด้วย 2) ศึกษาอุดมการณ์ทางเพศของผู้ส่งสารหรือเว็บมาสเตอร์ที่มีส่วนกำหนดกระบวนการสร้างสารเกี่ยวกับชายรักชายในเว็บไซต์ไทย พบว่าจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับอุดมการณ์ทางเพศของแต่ละคนที่ต้องการนำเสนอประเด็นเนื้อหาที่แตกต่างกันไปตามที่ตนเองต้องการ 3) ศึกษาคุณลักษณะของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์ที่มีส่วนต่อการสร้างสารสนเทศและภาพตัวแทนของชายรักชาย พบว่าสื่อทำให้เกิดการแสดงออกถึงความเป็นรักร่วมเพศของตนได้มากกว่าการสื่อสารในลักษณะอื่น ๆ ในขณะที่สังคมปกติชายรักชายไม่สามารถกระทำได้

สิ่งที่เหมือนกันของงานวิจัยทั้ง 2 ชิ้นข้างต้น คือเป็นการศึกษาภาพของชายรักชาย (male homosexual) จากมุมมองด้านนิเทศศาสตร์ แต่สิ่งที่ต่างกันก็คือ “มุมมอง” กล่าวคือ งานของจิตติกรเป็นการศึกษาภาพของชายรักชายจากมุมมองวาทกรรมกระแสหลัก คือ ใช้ข้อมูลที่ปรากฏในเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ เป็นมุมมองของคนทั่วไปในสังคม ส่วนงานวิจัยของเจริญวิทย์เป็นการศึกษาภาพของชายรักชาย จากมุมมองของชายรักชายเอง กล่าวคือ เป็นมุมมองของวาทกรรมกระแสรอง โดยใช้ข้อมูลจากเว็บไซต์ชายรักชาย

อย่างไรก็ตาม งานวิจัยทั้ง 2 ชิ้นไม่ได้แยกประเภทของกลุ่มชายรักชาย ซึ่งสามารถจำแนกได้เป็น 3 กลุ่ม คือ 1) Gay หมายถึงผู้ชายที่มีพฤติกรรมทางเพศชอบเพศชายด้วยกัน แต่ยังคงพึงพอใจในเพศชายของตนเอง 2) Transvestitism หมายถึง ผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกัน แต่มีความพึงพอใจที่จะเลียนแบบเพศหญิงด้วยการแต่งตัวเลียนแบบ

แต่ไม่ได้แปลงเพศ และ 3) Transgender หมายถึง ผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกัน มีความต้องการเป็นเพศหญิง และแปลงเพศแล้ว หรือที่เรียกว่า “สาวประเภทสอง” (วิทยา นาควัชระ, 2542 อ้างถึงใน กิ่งรัก อิงคะวัต, 2542: 1)

ส่วนงานของผู้วิจัย ไม่ได้ศึกษาอัตลักษณ์ของกลุ่มชายรักชาย (male homosexual) ทั้งหมด แต่ได้แยกกลุ่มศึกษาเฉพาะกลุ่มเกย์เท่านั้น เพราะผู้วิจัยเห็นว่าภายในกลุ่มชายรักชายก็มีอัตลักษณ์ที่แตกต่างกันไป

พจมาน มุลทรัพย์ (2551) ศึกษาเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ กลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ ใน www.pantip.com และศึกษาบทบาทหน้าที่ของเรื่องดังกล่าว ผลการวิจัยพบว่าเรื่องเล่าในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์นี้สามารถแยกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ เรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิตและเรื่องแต่งซึ่งได้แก่ นวนิยายและเรื่องสั้น เรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิตมีเนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของเกย์ โดยเฉพาะการเผชิญหน้าและจัดการกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ และเนื้อหาที่สะท้อนทัศนคติที่เกย์มีต่อสังคม ส่วนเนื้อหาของนวนิยายและเรื่องสั้นนั้นส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับความเหงาและประสบการณ์ด้านความรักของเกย์

เรื่องเล่าเหล่านี้ส่งผลต่อการสร้างความเป็นกลุ่มของกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ คือทำให้เกิดเป็นกลุ่มที่เหนียวแน่น และมีบทบาทในการแสดงอัตลักษณ์เกย์ กล่าวคือ เกย์ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้เป็นผู้ชายธรรมดาที่รักผู้ชายด้วยกัน ไม่ได้เป็นผู้มีความวิปริตผิดปกติแต่อย่างใด เกย์เป็นผู้ที่มีชีวิตจิตใจเหมือนคนธรรมดาในสังคมทั่วไป ซึ่งนับเป็นการสร้างวาทกรรมเกย์ของกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้เพื่อตอบโต้วาทกรรมกระแสหลักที่สร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์

งานวิจัยของพจมานนี้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาศึกษาของผู้วิจัยเป็นอย่างมาก เพราะงานของพจมานแสดงให้เห็นการผลิตวาทกรรมจากมุมมองของเกย์เองเพื่อตอบโต้กับวาทกรรมกระแสหลัก และให้ภาพของเกย์ที่ต่างไปจากวาทกรรมกระแสหลัก อย่างไรก็ตามแม้ว่าพจมานและผู้วิจัยจะศึกษาเกี่ยวกับวาทกรรมของกลุ่มเกย์เช่นกัน แต่งานของพจมานเน้นที่นำแนวคิดเรื่องศาสตร์เรื่องเล่ามาวิเคราะห์ ส่วนงานของผู้วิจัยเน้นที่ “ภาษา” ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบสร้างความหมายตามแนววาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์

2.5.2.2 งานวิจัยที่มีประเด็นศึกษาเรื่องเกย์

สุธรรม ธรรมรงค์วิทย์ (2548) ศึกษาเรื่อง “อำนาจและการขัดขืน : ชายรักชายในสังคมที่ความสัมพันธ์ต่างเพศเป็นใหญ่” โดยเลือกเรื่องเล่าของชายรักชายเป็นแหล่งข้อมูลในการศึกษา โดยการสัมภาษณ์เจาะลึก ซึ่งให้เห็นกระบวนการเติบโตและใช้ชีวิตของชายรักชาย 3 คน ตั้งแต่ในวัยเด็กถึงปัจจุบัน โดยใช้แนวคิดเรื่องอำนาจในฐานะของ “การสร้างวินัย” และการต่อต้านขัดขืนของมิเชล ฟูโกต์ มาใช้วิเคราะห์ มุ่งศึกษาถึงการชี้ให้เห็นมุมมองใหม่ในการทำความเข้าใจวิถีชีวิตของคนรักเพศเดียวกันในสังคมไทย โดยการชี้ให้เห็นว่า แม้จะไม่มีภาพปรากฏของข้อห้ามทางกฎหมายหรือสังคมที่ชัดเจน หรือความรุนแรงทางตรงเกิดขึ้นกับคนรักเพศเดียวกันดังเช่นสังคมตะวันตก แต่ความสัมพันธ์ของคนรักเพศเดียวกันในสังคมไทยยังถูกมองว่าเป็นผู้มีความผิดปกติทางจิต เบี่ยงเบน เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่เยาวชน ความคิดเช่นนี้ส่งผลให้คนทั่วไปมีทัศนคติในแง่ลบกับคนรักเพศเดียวกัน ในขณะที่คนรักเพศเดียวกันก็รับเอาวิธีคิดในแง่ลบนั้นมาใช้ในการสร้างความเข้าใจในตัวตนของตนเองด้วย

ผลการศึกษาจากเรื่องเล่าชีวิตของชายรักชาย 3 คน ซึ่งเป็นคนชนชั้นกลางและทำงานในวงการสื่อพบว่า กลไกการควบคุมที่สำคัญในชีวิตของพวกเขานั้นไม่ได้เกิดจากความรุนแรงที่กระทำโดยตรงกับตัวพวกเขา หากแต่คือการรับเอาทัศนคติในแง่ลบที่มีต่อคนรักเพศเดียวกันมาใช้นิยามตัวตนของพวกเขา โดยผู้ที่ทำหน้าที่ควบคุมที่สำคัญคือตัวพวกเขาเอง ด้านหนึ่งพวกเขาพยายามที่จะควบคุมกำกับตัวตนของพวกเขาเองให้มีอุดมการณ์สอดคล้องกับอุดมการณ์ทางเพศหลักของสังคมตลอดเวลา แต่ในขณะเดียวกัน พวกเขาต่างก็มีวิธีการในการต่อสู้ขัดขืนอำนาจที่กระทำต่อพวกเขาในรูปแบบที่แตกต่างกันจนต่างสามารถสร้างพื้นที่ให้กับวิถีทางเพศของตัวเองได้

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยในด้านการวิเคราะห์ชีวิตเกย์ทำให้เห็นการต่อสู้ในสังคมที่ความรักต่างเพศเป็นใหญ่ ผู้วิจัยจะได้นำมาประยุกต์ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

ทศพร มณีศรีขำ (2545) ศึกษาการสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ มีวัตถุประสงค์เพื่อคลี่คลายให้เห็นถึงกระบวนการสร้างความหมาย ความรู้และความเป็นจริงให้กับความเป็น “เกย์” โดยผ่านศาสตร์และสถาบัน ซึ่งมีส่วนสำคัญในการกำหนด กฎเกณฑ์ กติกา และการจัดระเบียบทางสังคมขึ้นมาเพื่อสร้างความเป็นอื่นให้กับ “เกย์” ทั้งหมดนี้มีผลต่ออัตลักษณ์ความเป็นเกย์ ทศพรได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร ตำราต่าง ๆ ที่กล่าวถึง “เกย์” รวมทั้งการบอกเล่าประวัติชีวิตของเกย์จำนวน 12 คน ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า ความเป็นอื่นของเกย์ถูกกำหนดและ

สร้างขึ้นจากกระบวนการผลิตซ้ำ ความเป็นเพศหญิง ความเป็นเพศชาย ผ่านบทบาทเพศและ ความเป็นเพศ อย่างไรก็ตาม “เกย์” ได้พยายามสร้างอัตลักษณ์ของตนเองผ่านการสร้างกิจกรรม ทางสังคมที่หลากหลาย เพื่อเปิดพื้นที่สาธารณะให้ตนเองมากขึ้น

งานวิจัยฉบับนี้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาของผู้วิจัยมาก เพราะทำให้เห็น “ความเป็นอื่น” ของเกย์ถูกสร้างผ่านกระบวนการและสถาบันต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบในการศึกษาวิเคราะห์ต่อไป

เทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545) ศึกษาวาทกรรมเกี่ยวกับ “เกย์” ในสังคมไทย พ.ศ. 2508-2542 จากการศึกษาพบว่าในสมัยจารีตถึงสมัยสร้างชาติ แม้ว่าวาทกรรมกระแสหลักของสังคม จะถือคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในลักษณะที่ “เป็นความแปลกแยก” มิใช่ “หญิง” หรือ “ชาย” แต่ ก็ไม่ปรากฏความคิดว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นอันตรายต่อสังคมและมีบทลงโทษรุนแรงเช่น สังคมตะวันตก เมื่อถึงสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง บริบททางด้านเศรษฐกิจและสังคมได้เริ่ม เปลี่ยนไปจากการรับวัฒนธรรมอเมริกัน ทำให้มองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นโรคจิตที่สามารถ บำบัดรักษาให้หายได้

ช่วงปลายทศวรรษ 2510 ได้มีคดีฆาตกรรม ดาเรล เบอริแกน บรรณาธิการ หนังสือพิมพ์บางกอกเวิลด์ ซึ่งมีพฤติกรรมรักร่วมเพศชาย และมีการเริ่มนำคำว่า “เกย์” มาใช้เรียก คนที่พฤติกรรมรักร่วมเพศชาย และกลุ่มคนที่เป็นเกย์พยายามอาศัย “พื้นที่” ในหนังสือพิมพ์เพื่อให้ สังคมยอมรับ อย่างไรก็ตามวาทกรรมกระแสหลักก็ยังหยิบเรื่องอาชญากรรมกับเกย์ว่าเป็นปัญหา สังคม ช่วงปลายทศวรรษ 2520 เกย์ได้เริ่มสร้างวาทกรรมของตนขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อมีนิตยสารที่ ให้พื้นที่มากขึ้น โดยเฉพาะนิตยสารที่ทำเพื่อเกย์โดยเฉพาะ โดยพยายามชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นสิ่งปกติ แต่วาทกรรมกระแสหลักในตอนนั้นก็ยังหยิบยกเรื่องเอดส์ซึ่งเป็นปัญหาอยู่ใน ขณะนั้นว่ามีสาเหตุสำคัญจากเกย์ ทศวรรษ 2530 วาทกรรมกระแสหลักผ่อนคลายเป็นประเด็นเรื่อง เกย์เป็นโรคจิตลง จิตแพทย์บางคนเริ่มยอมรับว่าเกย์ไม่ใช่โรคจิต ในขณะที่เกย์เริ่มมีพื้นที่ สาธารณะชั่วคราว เช่น การรวมตัวกันในงานบางกอกเกย์เฟสติวัล เมื่อปี 2542 อย่างไรก็ตาม วาทกรรมกระแสหลักก็ยังไม่ยอมรับเกย์โดยสมบูรณ์

งานวิจัยของเทอดศักดิ์ทำให้เห็นวาทกรรมกระแสหลักของสังคมในอดีตถึงช่วงปี 2542 ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นวาทกรรมด้านลบของสังคมไทยที่มีต่อเกย์นั้นมีการพัฒนามาเป็นลำดับ อย่างยาวนานและต่อเนื่อง

จากงานวิจัยที่เกี่ยวกับเกย์ดังที่กล่าวมาข้างต้น เป็นการศึกษาให้เห็นถึงทัศนคติของคนส่วนใหญ่ที่มองเกย์ในภาพลบ รวมถึงการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของเกย์ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่ไม่ยอมรับกลุ่มคนที่รักเพศเดียวกัน ผู้วิจัยจะนำมาเป็นแนวทางและประยุกต์ใช้ในงานวิจัยเกี่ยวกับการนำเสนออัตลักษณ์ตนเองของเกย์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

กลวิธีทางภาษา

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึง การวิเคราะห์ในระดับตัวบท (text) ดังที่ แฟร์คลาฟ (Fairclough, 1995) กล่าวไว้ว่า การวิเคราะห์ภาษา ตั้งแต่การเลือกใช้คำศัพท์ การเลือกโครงสร้างประโยคแบบต่าง ๆ องค์ประกอบตัวบท ตลอดจนการตีความหมาย จะทำให้อธิบายความคิดบางอย่างที่แฝงอยู่ในวาทกรรมได้

ในการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีทางภาษา ซิลตัน และ เชฟฟ์เนอร์ (Chilton and Schäffner, 1997 ใน วัน ไคค์ Van Dijk, 1997) เสนอว่า ควรจะศึกษาไปตามระดับต่าง ๆ ของภาษา ได้แก่ กลวิธีทางอรรถศาสตร์ กลวิธีทางวากยสัมพันธ์ และกลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์และปริจเฉท ในการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษากับการนำเสนออัตลักษณ์ของตนเองโดยกลุ่มเกย์ออนไลน์ ผู้วิจัยจึงศึกษากลวิธีทางภาษาในระดับต่าง ๆ ผู้วิจัยพบว่าผู้ประกอบสร้างวาทกรรมใช้กลวิธีดังต่อไปนี้ คือ การเลือกใช้คำศัพท์ การใช้มูลบท การใช้อุปลักษณะ การใช้รูปประโยคกรรม การกล่าวอ้าง และการใช้คำถามวาทศิลป์ แต่ละกลวิธีมีรายละเอียดดังนี้

3.1 การเลือกใช้คำศัพท์

วัน ไคค์ (Van Dijk, 2008) กล่าวว่า การแสดงออกทางอุดมการณ์ในวาทกรรมที่ปรากฏให้เห็นได้อย่างเด่นชัดและควรพิจารณาในอันดับต้น ๆ คือ การเลือกใช้คำศัพท์เพื่อสื่อความหมายและแสดงความคิด เมื่อพิจารณาข้อมูลทั้งหมดผู้วิจัยพบว่า การเลือกใช้คำศัพท์เพื่อเสนออัตลักษณ์เกย์แบ่งได้เป็น 5 กลุ่ม ดังนี้ คำเรียกชื่อเกย์ คำบรรยายความรู้สึกหรือพฤติกรรมเกย์ คำบรรยายความรู้สึกหรือพฤติกรรมคนในสังคม คำขยายในภาคแสดง และคำสรรพนาม และคำลงท้าย ผลการวิเคราะห์มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1.1 คำเรียกชื่อเกย์

คำเรียกชื่อเกย์ในงานวิจัยนี้ หมายถึง วิธีการใช้คำศัพท์เพื่ออ้างถึงหรือกล่าวถึง “เกย์” ที่ปรากฏในวาทกรรมกลุ่มเกย์ออนไลน์ การเรียกชื่อเป็นกลวิธีทางภาษาอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นมุมมองและความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่กล่าวถึงได้เป็นอย่างดี การเลือกหรือไม่เลือกใช้ชื่อเรียกอย่างใดอย่างหนึ่งสะท้อนทัศนคติที่เป็นด้านบวกหรือด้านลบ และมุมมองในเรื่องการจัดกลุ่มเกี่ยวกับสิ่งที่กล่าวถึงของผู้ใช้ภาษา คำศัพท์ที่นำมาใช้เป็นชื่อเรียกจึงมิใช่เพียงลักษณะทางภาษา

เท่านั้น แต่ยังแฝงทัศนคติและความคิดทางสังคมบางอย่างที่บุคคลมีต่อสิ่งที่กล่าวถึง เช่น การเรียกผู้ชุมนุมทางการเมืองว่า “ผู้ต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย” “มือปราบเมือง” “ผู้ประท้วง” ฯลฯ ย่อมสะท้อนทัศนคติที่ต่างกัน

จิตติกร เตรยาภรณ์ (2543) กล่าวไว้ว่า คำศัพท์ที่สังคมใช้เรียกชื่อกลุ่มเกย์มักแสดงทัศนคติด้านลบแฝงอยู่ เช่น เรียกกลุ่มเกย์ว่าเป็น “คนรักร่วมเพศ” “บุคคลที่เบี่ยงเบนทางเพศ” การใช้คำว่า “รักร่วมเพศ” นั้น นที ธีระโรจน์พงษ์ (อ้างถึงใน สุพร เกิดสว่าง, 2546: 9) แสดงความเห็นไว้ว่า กลุ่มเกย์บางกลุ่มเห็นว่าก่อให้เกิดการสื่อความหมายของกลุ่มคนรักเพศเดียวกันไปในทางลบ เพราะทำให้คนบางกลุ่มเข้าใจผิดว่าเกย์เป็นคนรักที่จะ “ร่วมเพศ” สอดคล้องกับที่ปีเตอร์ แจ็คสัน (Jackson, 1999) มองว่าการใช้คำว่า “รักร่วมเพศ” ทำให้บุคคลกลุ่มนี้ถูกมองว่าหมกมุ่นทางเพศ เพราะการอ่านตามตัวอักษรทำให้สามารถเข้าใจเป็นว่า “รักที่จะมีเพศสัมพันธ์” เพราะคำว่า “ร่วมเพศ” เป็นคำที่กลุ่มเกย์คิดว่าเป็นคำกล่าวที่ใช้สำหรับการมีเพศสัมพันธ์

จากข้อมูลผู้วิจัยพบว่า กลุ่มเกย์ออนไลน์ไม่ใช้คำว่า “กลุ่มรักร่วมเพศ” แต่ใช้คำอื่นเพื่อเรียกกลุ่มของตนแทน² ดังนี้

- 1) คนรักเพศเดียวกัน
- 2) ชายรักชาย
- 3) คนหลากหลายทางเพศ
- 4) ชาวเรา
- 5) ชาวสีรุ้ง

ทั้งนี้การใช้คำเรียกดังกล่าวมีตัวอย่างดังนี้

- 1) คนรักเพศเดียวกัน

ตัวอย่างที่ 1 การรักร่วมเพศเดียวกันนั้น เป็นเพียงทางเลือกหนึ่ง

(ฝนหลงฤดู, 2551)

ตัวอย่างที่ 2 แต่จะทำเฉพาะหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับคนรักเพศเดียวกันเท่านั้น

(ครึ่งหนึ่งในชีวิต, 2550)

² ผู้วิจัยมีเกณฑ์พิจารณาการเก็บคำศัพท์ว่า ต้องมีความถี่ในการปรากฏไม่ต่ำกว่า 10 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 3 การจัดมองรางวัล Rainbow Media Awards เป็นเพียงแรงสนับสนุนเล็ก ๆ ที่กลุ่มคนรักเพศเดียวกันจะแสดงความขอบคุณให้กับคนทำสื่อ
(Rainbow Media Awards, 2549)

ตัวอย่างที่ 4 ปัญหาก็คือไม่ยอมรับลูกที่เป็นคนรักเพศเดียวกัน
(หวั่นไหว, 2553)

จากตัวอย่างข้างต้น มีการใช้คำว่า “คนรักเพศเดียวกัน” ซึ่งเป็นคำที่กลุ่มเกย์ใช้เรียกตนเองเพื่อสื่อความว่ากลุ่มเกย์เป็นคนที่รักเพศเดียวกัน จะเห็นว่า คำเรียกดังกล่าวไม่แฝงนัยด้านเพศสัมพันธ์ ต่างจากคำว่า “รักร่วมเพศ” ที่กล่าวถึงข้างต้น ซึ่งอาจทำให้นึกถึง “การมีเพศสัมพันธ์”

2) ชายรักชาย

ตัวอย่างที่ 5 ครอบครัวเอ รู้หรือเปล่าว่่า ลูกชายเป็นชายรักชาย
(สิ่งดี ๆ ที่เราจะมีให้กันตลอดไป, 2550)

ตัวอย่างที่ 6 ความแตกต่างนั้นทำให้สังคมออนไลน์ชายรักชายแห่งนี้กลายเป็นเว็บแฉหน้าของเมืองไทย
(ThailandOut.com มิตรภาพ, 2548)

ตัวอย่างที่ 7 มีข่าวดีสำหรับชชช. มาบอก นั่นคือ ตอนนี้เริ่มมีคลินิกเฉพาะกลุ่มเพิ่มมากขึ้นแล้วนะครับ
(เรื่องอยากรู้บนเตียง (2) , 2549)

สุไลพร ชลวิไล (2551: 175-178) กล่าวถึง คำว่า “ชายรักชาย” หรือย่อว่า “ชชช.” ว่าเป็นคำที่สร้างขึ้นใหม่ด้วยการนำเอาคำในภาษาไทยที่เข้าใจความหมายกันคืออยู่แล้วมาเรียงต่อกัน หมายถึง “ผู้ชายที่ชอบ หรือรักผู้ชายด้วยกัน” โดยการใช้คำว่า “ชายรักชาย” จะเน้นไปที่ตัวตนทางด้านอารมณ์ ความรัก ความรู้สึก หรือรสนิยมทางเพศ มากกว่าจะเน้นไปที่พฤติกรรมทางเพศ

หรือการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายกับผู้ชาย อีกทั้งจะใช้คำว่า “ชายรักชาย” เมื่อต้องการสื่อสารกับสาธารณชนในการรณรงค์ด้านสิทธิของควมมีตัวตน และความเท่าเทียม

3) คนหลากหลายทางเพศ

ตัวอย่างที่ 8 แล้วทำไมไม่มีใครคิดในมุมนักลับกันบ้างว่า สังคมที่มีอคติต่อคนที่มีความหลากหลายทางเพศเป็นปัญหาเพราะสังคมที่เต็มไปด้วยความรังเกียจ และมีความคิดในเชิงลบกับคนที่แตกต่างจากสมาชิกส่วนใหญ่ในสังคมนั้น มักเป็นต้นเหตุของการแบ่งแยก

(เราคือใคร, 2551)

ตัวอย่างที่ 9 การนำเสนอเรื่องเกย์ กะเทย ทอม ดี หรือผู้มีความหลากหลายทางเพศทั้งหลายในสื่อที่ทำได้อยู่แล้ว ไม่ได้มีใครห้ามหรือหวง แต่ส่วนใหญ่มักทำได้ “แค่มีทีเดียว” และมักมาในแบบ “ไม่สร้างสรรค์” คือ ไม่ฟันเป็นตลกปัญญาธิ่ม ก็เป็นตัวประหลาด ดูแล้วน่าชิงชัง

(The Producers: กีบเก๋ฯ, 2549)

จากตัวอย่างที่ 8 และ 9 การใช้คำว่า “คนที่มีความหลากหลายทางเพศ” “ผู้มีความหลากหลายทางเพศ” หรือคำว่า “คนที่แตกต่างจากสมาชิกส่วนใหญ่” แสดงว่ากลุ่มเกย์ไม่ใช่คนที่ผิดปกติทางเพศ แต่เป็น “คนที่แตกต่าง” จากคนส่วนใหญ่ในด้านหนึ่งเท่านั้น และยังแนะนำหากใครไม่ยอมรับเกย์ ก็แสดงว่าไม่ยอมรับคนที่แตกต่างจากคนอื่น ๆ

4) ชาวเรา

ตัวอย่างที่ 10 ต้องการ ฮีโร่ ของชาวเราด่วน! โครงการหาอาสาสมัครเพื่อเก็บข้อมูลชายรักชายครั้งใหญ่ที่สุดในประเทศไทย

(อันตรราย...ผู้ชายgay-friendly, 2549)

ตัวอย่างที่ 11 ราวปีสองปีมานี้เห็นกระทู้ทำงานองนี้เป็นระยะ ๆ แสดงว่าชาวเราส่วนหนึ่งยังคงให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ภายนอก จนกลายเป็นเงื่อนไขชีวิตความสุข-ความทุกข์ให้ตัวเอง

(ทำไมวงจรชีวิตเกย์มันแยๆ, 2552)

ตัวอย่างที่ 12 ดั่งนั้นสิ่งที่ชาวไทยให้เราทำกัน นับล้วนแต่เป็นความเข้าใจและเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่า สิทธิและเสรีภาพภาคหน้าของชาวเรา จะเป็นเหมือนคนทุกเพศ

(หลัง พ.ศ.2499 เราชาวเกย์ฯ, 2553)

จากตัวอย่างข้างต้น กลุ่มเกย์เลือกใช้คำเรียกชื่อกลุ่มของตนว่า “ชาวเรา” คำเรียกนั้นนอกจากสร้างความรู้สึกเป็นพวกเดียวกันแล้ว ยังไม่สื่อให้นึกถึงเรื่องเพศเหมือนคำว่า “รักร่วมเพศ”

5) ชาวสีรุ้ง

ตัวอย่างที่ 13 ผมรู้จักคุณหมอปอสมควร แรก ๆ ก็คิดว่า เป็นชาวสีรุ้งเหมือน ๆ กันนี้แหละ

(Rainbow Media Awards, 2549)

ตัวอย่างที่ 14 เสื้อผ้าแบรนดิไทยและเทศ สถานบริการ สถานประกอบการต่าง ๆ ที่ชาวสีรุ้ง นิยม ถ้าเป็นผู้ชายทั่วไป เปิดเข้าไปดู คงงง ๆ

(I Am...What I Am, 2550)

ตัวอย่างที่ 15 โศกนาฏกรรมสำหรับคนสองคนที่รักกันนานยี่สิบปีนั้น ก็คือสิ่งที่ชาวสีรุ้งทุกคน ต่อสู้กันมาตลอด

(Brokeback Mountain, 2549)

จากตัวอย่างข้างต้น กลุ่มเกย์ใช้คำที่รู้จักกันดีว่าหมายถึงเกย์ คือ “ชาวสีรุ้ง” ซึ่งเป็นคำที่ไม่สื่อให้นึกถึงเรื่องเพศเช่นกัน

อนึ่ง จากข้อมูลผู้วิจัยยังพบว่าเกย์บางคนใช้คำศัพท์เพื่อเรียกตนเองและกลุ่มของตนว่า “รักร่วมเพศ” อยู่ แต่มีปรากฏเป็นจำนวนน้อย เมื่อเทียบกับจำนวนข้อมูลคำเรียกชื่อเกย์คำอื่นดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 16 กลุ่มนักเที่ยวที่มีลักษณะรักร่วมเพศทยอยเข้ามาไม่ขาดสาย จากหนึ่งกลายเป็นสอง จากสองกลายเป็นสี่และเพิ่มเป็นทศทวีในเวลาอันรวดเร็ว

(แผ่สารพัดเกมหรรษาฯ, 2552)

ตัวอย่างที่ 17 แต่กับสถานที่เฉพาะซึ่งมีผู้ชายไว้บริการชายด้วยกันที่นิยมแบบรักร่วมเพศอาจจะพบเห็นได้น้อย แต่คนในวงการก็จะมีรู้ ๆ กันอยู่

(ประชาเกย์เพิ่มบริการกัลป์, 2551)

ตัวอย่างที่ 18 รักเป็นสิ่งลึกลับ...มากพอจะทำให้มนุษย์ไม่สามารถ เข้าใจความรักได้หมด รักร่วมเพศ ก็คือความรักอีกรูปแบบหนึ่ง

(รักคือ...♡, 2550)

จากการศึกษาคำเรียกชื่อเกย์ดังกล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า กลุ่มเกย์ไม่ค่อยใช้คำเรียก “รักร่วมเพศ” ที่พบในวาทกรรมสาธารณะต่าง ๆ ทั้งนี้ผู้นำกลุ่มเกย์บางคนอธิบายว่า เพราะคำดังกล่าวสื่อให้นึกถึงเรื่องเพศสัมพันธ์ อาจเป็นเพราะเหตุนี้ในวาทกรรมที่เกย์ผลิตขึ้นเอง เกย์จึงใช้คำเรียกอื่นที่กลุ่มเกย์คิดว่าเป็นกลาง หรือทำให้เห็นว่ากลุ่มตนเพียงแต่แตกต่างจากคนอื่นในแง่มุมมองรสนิยมทางเพศเท่านั้น กล่าวคือ แสดงว่าเกย์ไม่ใช่คนที่หมกมุ่นเรื่องเพศแต่เป็นคนที่แตกต่างกันในด้านรสนิยมทางเพศและเป็นคนปกติในสังคม

3.1.2 คำบรรยายความรู้สึกหรือพฤติกรรมเกย์

ในงานวิจัยนี้หมายถึง วิธีการเลือกใช้คำศัพท์ที่สื่อถึงความรู้สึกของเกย์ที่มีต่อเกย์หรือบรรยายลักษณะอาการหรือพฤติกรรมของเกย์ จากการวิเคราะห์ข้อมูลในวาทกรรมกลุ่มเกย์ออนไลน์ พบการใช้คำศัพท์เพื่อแสดงความคิดที่ต้องการนำเสนอ ดังต่อไปนี้

3.1.2.1 เกย์มีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบการใช้คำศัพท์เพื่อสื่อให้เห็นความคิดว่า เกย์มีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป สังเกตได้จากคำว่า “เรียนหนังสือ” “ทำงาน” “ออกค่าย” “ทำกิจกรรมอยู่ร่วมกัน” ฯลฯ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 19 ในชีวิตลูกของเรา ก็เหมือนคนทั่วไป ต้อง เรียนหนังสือ ทำงาน ประกอบอาชีพ
ทำงานอดิเรก ฯลฯ

(6 ข้อสำหรับพ่อแม่ฯ, 2553)

ตัวอย่างที่ 20 เราเริ่มได้เห็นหลายคู่ที่ อยู่กินกันเหมือนสามีภรรยา มากขึ้น

(รู้ไหมว่าใครเป็นเกย์บ้าง, 2553)

ตัวอย่างที่ 21 เพศสภาพที่เหมือนกัน 2 เพศรักกัน โดยมีความต้องการทางร่างกาย (SEXUAL DRIVE) จิตใจ และ ความรัก เหมือนกับคู่หญิงชายที่สังคมทั่วไปยอมรับ

(เกย์...แตกต่าง หรือ ธรรมชาติ, 2553)

จากตัวอย่างข้างต้น จากคำศัพท์ที่ใช้แสดงให้เห็นว่า เกย์มีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป เช่น ต้องเรียนหนังสือ ทำงาน มีงานอดิเรก อยู่กินกันเหมือนสามีภรรยา มีความต้องการทางร่างกาย จิตใจและความรัก การใช้คำศัพท์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเกย์พยายามประกอบสร้างความหมายให้แก่กลุ่มตนว่า เกย์ไม่ได้เป็นคนผิดปกติ เกย์ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องเพศ แต่เกย์คือคนปกติที่มีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป

นอกจากนี้ยังพบการใช้คำศัพท์เพื่อแสดงให้เห็นว่าเกย์เหมือนคนทั่วไป คือ เกย์เป็นกลุ่มคนทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ สังเกตได้จากคำว่า “ไปร่วมงาน” “ออกค่าย” “ทำกิจกรรมอยู่ร่วมกัน” “รวมกลุ่มกันเพื่อทำกิจกรรม” เช่น

ตัวอย่างที่ 22 เมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมา นายเป้เพื่อนสนิทของผมโทร. มาชวนไป ร่วมงานออกค่าย
ของสมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย เขาออกปากชวนผมมาหลายครั้งหลายหน
แล้วให้ไปร่วมสังเกตการณ์ซักที ชวนอย่างนี้มาตั้งแต่ปีที่แล้ว

(ไปออกค่าย (เกย์) กันเถอะ, 2549)

ตัวอย่างที่ 23 เขาคนนั้นก็คือคนที่ทำกิจกรรมอยู่ร่วมกันกับคนอื่น ๆ ได้กินอาหารร่วมกัน ร่วมเล่นเกม ได้ร่วมมือกันเพื่อให้กลุ่มชนะการแข่งขันต่าง ๆ ตลอดสองวันนั้น และในวันนี้ เขาคือคนที่หาญกล้าออกมาบอกเพื่อน ๆ ในกลุ่มของเขาว่า เขาเป็นผู้ติดเชื่อคนหนึ่ง

(ไปออกค่าย (เกย์) กันเถอะ, 2549)

ตัวอย่างที่ 24 ผมว่าเกย์ไทยกำลังก้าวไปข้างหน้าอย่างช้า ๆ เราเริ่มได้เห็นหลายคู่ที่อยู่กินกันเหมือนสามีภรรยามากขึ้น มีการต่อสู้และรวมกลุ่มกันเพื่อทำกิจกรรม เพื่อสังคมกันมากขึ้น

(รู้ไหมว่าใครเป็นเกย์บ้าง, 2550)

เนื่องจากสังคมมองว่ากิจกรรมของเกย์มักเกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศอยู่เสมอ กลุ่มเกย์จึงต้องนำเสนอภาพด้านบวกของตนว่าได้ทำกิจกรรมอื่นที่เป็นประโยชน์ จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเกย์มีการรวมกลุ่มกันทำกิจกรรมพัฒนา มักพบกรีฑาหรือกรีฑาวลีที่แสดงการกระทำเกี่ยวกับกิจกรรมหรือมีส่วนร่วมทำกิจกรรม สังเกตได้จาก “รวมกลุ่มกันเพื่อทำกิจกรรม” “ไปร่วมงานออกค่าย” เมื่อไปค่ายแล้วก็ได้ “ทำกิจกรรม” อยู่ร่วมกัน ไม่ว่าจะ เป็น “กินอาหารร่วมกัน” “ร่วมเล่นเกม” “ร่วมมือกันแข่งขันเกม” ทั้งนี้ก็เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างกัน และเพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวม

ในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” เกย์เลือกใช้คำบรรยายพฤติกรรมเพื่อให้เห็นว่าเกย์มีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป เช่น เกย์ก็ต้องเรียนหนังสือ ทำงาน ทำประโยชน์เพื่อสังคม แต่น่าสนใจก็คือ อุดมการณ์ดังกล่าวไปขัดแย้งกับอุดมการณ์อีกอย่างหนึ่งที่ปรากฏ คือเกย์พูดเรื่องความรัก อยู่โดยตลอดตัวบทเช่นกัน

3.1.2.2 พฤติกรรมของเกย์ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับเรื่องความรัก

เมื่อพิจารณาข้อมูลในวาทกรรมเกย์ออนไลน์ ผู้วิจัยพบว่า เรื่องที่กลุ่มเกย์เลือกมานำเสนอมักมีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก ดังนั้นคำศัพท์ที่ใช้บรรยายอาการหรือ พฤติกรรมของเกย์ที่มีความถี่สูง ส่วนใหญ่จึงเกี่ยวข้องกับเรื่องความรัก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นความรักแบบคู่รัก เห็นได้จากคำศัพท์ที่พบ ได้แก่ “ความรัก” “แฟน” “คบกัน” “เลิกกัน” ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 25 วันนี้ผมจะมาพูดว่าปกติเราหาแฟน หาเพื่อนที่เป็นหรือตรงใจเรายังไงครับ อย่างผม ผมชอบคนแบบที่คนที่อ่านมาตั้งกะเอ็นทรี่แรกคงรู้อยู่ คือหน้าโหด โหด ดิบอะไรเทือกนั้น และคนพวกนี้ดูไม่ออกหรือครับ (ถ้าดูออกผมก็ไม่ค่อยชอบอะ) เพราะงั้นผมจึงไม่สามารถเดินไปขอเบอร์คนที่ชอบตรง ๆ ได้ เพราะอาจได้เบอร์รองทำแทนเบอร์โทรศัพท์ครับ

(ปกติหาแฟนกันยังไง, 2549)

ตัวอย่างที่ 26 วันนั้นผมนั่งอยู่บนรถไฟฟ้า มองลงไปที่ยามพารากอน เห็นฝรั่งอ้วน ๆ คนหนึ่ง (แบบที่ผมชอบเลย แฮะ ๆ) ก็เลยแอบมองอยู่ว่าเขาทำอะไร เขายืนอยู่ที่ลานน้ำพุ ถอดรองเท้า แล้วเดินไปจู๋ผู้ชายเอเชียคนหนึ่ง น่าจะเป็นคนไทย(ว่ามากะแฟนนี่เอง) เดินลอดผ่านน้ำพุที่เป็นทางยาว เปียกกันทั้งคู่ แต่ก็ดูสนุกสนานกันดี สวิทกันจริง ๆ ทำเอาผมอิจฉาไปหลายวันเลยละ

(ความรักกับเกย์, 2549)

ตัวอย่างที่ 27 คำถาม: คุณคิดว่า คนรักของคุณตอนนี้ คือ คู่แท้ของคุณหรือไม่ อย่างไร
 ลิง: ใช่แล้วละครับ มีอะไรหลายอย่างที่ก่อให้เกิดต้องเลิกกรากันไป แต่ก็ไม่ได้เลิกกันทุกทีไป เราอยู่ด้วยกันได้ครับ เราเกิดมาคู่กัน
 หมู: ยังไงก็ไม่เปลี่ยนใจละนะครับ ออิ

(ความรักของหมอนุ่มๆ, 2552)

ตัวอย่างที่ 28 แม้คนที่ไม่มีใครต้องการอย่างเขา ก็ยังไม่รักผมเลย .. ผมเสียใจนะครับ – เสียใจ และต้องกลับมาตั้งหลักใหม่ ในวันนี้ และ วันต่อ ๆ ไป ผมจะยังคงเดินทางตามหาสิ่งที่เรียกว่า ความรัก เพื่อเติมเต็มหัวใจของผมให้เต็มเต็ม

(ความใคร่ ความเหงาฯ, 2552)

ตัวอย่างที่ 29 พอเค้าลงจากรถไป น้ำตาผมไหลออกมาไม่ยอมหยุด สวรรค์ให้โอกาสผมได้เจอกับเค้า ให้โอกาสเราได้คบกันเพียงเวลาสั้น ๆ แล้วก็พรากเค้าไป ผมเจอเค้าที่ ICQ แล้วก็ลาไปกับเค้าที่ ICQ สงสัยร้านนี้มันจะมีอาถรรพ์

(สงกรานต์เมื่อหลายปีฯ, 2548)

จากตัวอย่างที่ 25 และ 28 คำว่า “หาแฟน” “เดินทางตามหา” แสดงให้เห็นว่าเกย์ต้องการแสวงหาความรักแบบคู่รัก ซึ่งอาจจะสมหวัง เช่นในตัวอย่างที่ 26 และ 27 สังเกตจากคำว่า “เดินจงผู้ชาย” “สวีท” “คนรัก” “คู่แท้” “เกิดมาคู่กัน” แสดงให้เห็นความรักที่สุขสมหวังของคู่เกย์ หรืออาจผิดหวัง เช่นในตัวอย่างที่ 28 และ 29 สังเกตจากคำว่า “ไม่รัก” “พราก” “ลา” และเมื่อผิดหวังเกย์ก็ยัง “เดินทางตามหา” ความรักต่อไป อนึ่ง จากข้อมูลผู้วิจัยสังเกตว่าเรื่องความรักของเกย์ส่วนใหญ่มักเป็นความรักที่ผิดหวัง

นอกจากความรักแบบคู่รักแล้ว ยังมีรูปแบบความรักอื่น ๆ อีก เช่น ความรักภายในครอบครัว แต่จากข้อมูลไม่ปรากฏมากนักเมื่อเทียบกับความรักแบบคู่รัก ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 30 คำว่ารักคืออะไร ??? ไม่รู้สินะครับ ผมรู้สึกว่าจะมีมากมายหลายนิยามเหลือเกิน แล้วตกลงรักมันคืออะไรละ ?? ตามความเข้าใจของผม ... ความรัก มีค่ามหาศาลเลยนะ ทุกวันนี้ผมอยู่ได้ก็เพราะรัก รักที่มีให้ต่อคุณแม่ ... แม่ที่แสนดี แม่ที่ไม่เคยเกลียดผม แม้ว่าผมจะเหี้ยแค่นี้หน้ก็ตาม ทุกวันนี้ผมตระหนักเสมอว่า "ผมมีชีวิตอยู่เพื่อแม่" เพราะผม รัก แม่

(ความรัก .. กับเกย์, 2548)

3.1.2.3 เกย์เป็นกลุ่มคนที่ตกอยู่ในความกลัวและควรได้รับความสงสาร

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าคำที่มีความถี่สูง คือ “กลัว” และ “แอบ” ทั้งนี้ปรากฏร่วมกับคำแสดงพฤติกรรม เช่น “สังคมรังเกียจ” “คนรอบข้างไม่ยอมรับ” แสดงให้เห็นว่าเกย์เป็นกลุ่มคนที่ตกอยู่ในความกลัว ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 31 มีปัญหาอีกมากมาย ที่เกิดจากคุณเกย์บางคน ... ที่กลัว กลัว...ที่จะเปิดตัวเอง กลัว...ที่จะแสดงความเป็นตัวเอง กลัว...สังคมรังเกียจ กลัว...คนรอบข้างไม่ยอมรับกลัว.....กลัว.....กลัว

(เมื่อรู้ตัวว่าเกย์ตอน 2, 2548)

ตัวอย่างที่ 32 จดหมายจากผู้อ่านท่านหนึ่งเล่าให้ฟังว่า รู้ตัวว่าเป็นเกย์มาตั้งนานแล้ว แต่ยังไม่กล้าจะบอกที่บ้าน และแม่จะไม่ได้รู้สึกผิดหรือรู้สึกรังเกียจสิ่งที่เป็น แต่ก็ยังกลัวที่บ้านจะรับไม่ได้

(พี่น้องท้องไม่ชนกัน, 2549)

ตัวอย่างที่ 33 คำ ๆ นี้ไม่มีผลอะไร เพราะผมได้เลิกแอบมานานแล้ว ทั้งกับเพื่อน กับที่ทำงาน และที่บ้าน ผมเลยรู้สึกว่าคุณเองมีโอกาสดีกว่าคนอื่น ๆ ที่พื้นภาวนั้นไป ตอนนี้ผมเลยต้องหันไปถามคนอื่น ๆ ที่ยังต้องแอบอยู่แทน ผมเลือกบางคนทีอาจจะ แอบ ในบางช่วง บางจังหวะ หรือในบางความสัมพันธ์กับใครบางคน

(คุณรู้สึกยังไงกับคำว่า“อีแอบ”, 2549)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าเกย์แสดงความรู้สึกด้านลบด้วยการซ้ำกระสวน “กลัว” หรือการใช้คำว่า “ไม่กล้า” ในตัวอย่างที่ 31 และ 32 สื่อให้เห็นว่าเกย์บางส่วนกลัวที่จะเปิดเผยหรือแสดงความเป็นตัวเองในสังคม เพราะกลัวสังคมไม่ยอมรับ ดังนั้นจึงต้อง “แอบ” ในตัวอย่างที่ 33 โดยการปิดบังความเป็นตัวตนต่อคนรอบข้างหรือสังคม

นอกจากนี้เกย์ยังเลือกใช้คำศัพท์เพื่อบรรยายความรู้สึกของตนว่าสงสารและเห็นใจเพื่อนเกย์ด้วยกันในเรื่องการใช้ชีวิต ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 34 เพื่อนผมเล่าให้ฟังต่อว่า ตอนที่แม่นายแทนมาแอบกระซิบถาม เขาก็รู้สึกทั้งขำทั้งสงสารแทบแย่-สงสารนายแทนนะที่ตกเป็นผู้ต้องสงสัยในสายตาของมารดาตัวเองอีกคน ไม่คิดเลยว่า จะมีวันนี้เกิดขึ้นได้

(อันตรราย...ผู้ชาย gay, 2549)

ตัวอย่างที่ 35 กฤษณ์สนใจทำธุรกิจแม้จะเป็นนักศึกษาอยู่ เขากับเพื่อน ๆ เปิดบริษัทด้วยกัน เขาทุ่มเทให้กับงานจนในระยะหลัง ฝ่ายแฟนสาวของเขาเริ่มรู้ตัวแล้วว่า หล่อนไม่ใช่สิ่งแรกที่กฤษณ์จะคิดถึงอีกต่อไป และขอเป็นฝ่ายเดินจากไปเอง วันที่กฤษณ์ร้องไห้เพราะโดนแฟนทิ้ง อรัญก็เป็นผู้รับฟังอย่างเข้าใจและสงสารเพื่อนจับใจ

(แล้วเธอละ...รู้สึกยังไงกับฉัน?, 2549)

ตัวอย่างที่ 36 พอเลิกหัวเราะได้แล้ว สติผมก็กลับคืนมา เดียวนายยศจะนึกว่า ผมกระที่บเขาข้ามบนโต๊ะกินข้าว เปล่าเลยนะครั้บ ตอนนี้ผมรู้สึกสงสารเขามากเมื่อเห็นใบหน้าเศร้า ๆ “แล้วเราทำยังไงต่อไปละ เป็นแบบนี้?” ผมพยายามแสดงความเห็นใจเต็มที่ แต่ยังอดขำไม่ได้

(ขออีกสักครั้ง...เถอะน่า, 2549)

จากตัวอย่างข้างต้น ในตัวอย่างที่ 34 เกย์ใช้คำว่า “สงสาร” เพื่อแสดงความรู้สึกว่าสงสารเพื่อนที่เป็นเกย์ด้วยกันเนื่องจากต้องถูกกดดันจากคนรอบข้างคือมารดา ด้วยเหตุที่ปิดบังความเป็นเกย์ของตนไว้ ในตัวอย่างที่ 35 และ 36 มีการใช้คำกริยาว่า “สงสาร” และใช้คำขยายกริยา “มาก” “จับใจ” รวมทั้งใช้คำนาม “ความเห็นใจ” และใช้คำขยาย “เต็มที่” เพื่อเน้นย้ำความรู้สึกสงสารที่มีให้กลุ่มเกย์ด้วยกันให้เด่นชัดขึ้น

อนึ่ง ผู้วิจัยพบคำกริยาแสดงความรู้สึกอื่น ๆ อีก เพราะผู้เขียนต้องการแสดงความรู้สึกที่หลากหลาย แต่จากข้อมูลปรากฏความถี่ไม่สูงเท่ากับคำว่า “กลัว” และ “สงสาร” อย่างไรก็ตามแสดงให้เห็นว่ามีการใช้คำศัพท์แสดงความรู้สึกปรากฏอยู่

3.1.2.4 การยอมรับและเปิดเผยตนเองของเกย์ต้องใช้ความกล้าและเป็นเรื่องดี

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าคำที่มีความถี่สูง คือ “กล้า” ทั้งนี้ปรากฏร่วมกับคำแสดงพฤติกรรม เช่น “เปิดเผย” “แสดงตัว” และพบคำว่า “ปลื้ม” “ดีใจ” ปรากฏร่วมกับคำแสดงพฤติกรรมที่เกย์ยอมรับและเปิดเผยตนเอง สื่อให้เห็นความคิดว่า การยอมรับและเปิดเผยตนเองของเกย์ต้องใช้ความกล้าและเป็นเรื่องดี ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 37 เกย์หลายคนกล้าเปิดเผย กล้าที่จะแสดงตัว และเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น หลาย
คนยอมรับและกล้าเผชิญกับความจริงของตัวเอง

(รู้ใหม่ว่าใครเป็นเกย์บ้าง, 2550)

ตัวอย่างที่ 38 โดยส่วนตัว ผมมองเกย์พาเหรดว่า คืองานรื่นเริงบันเทิงอย่างหนึ่งที่ทำให้คนที่
เป็นเกย์ เลสเบียน และทรานเจนเดอร์ (ทีจี หรือสาวประเภทสองที่เรียกกัน) มารวมตัว
กัน ได้รู้จักกัน ทำงานร่วมกันและกล้าที่จะบอกใคร ๆ ว่า ฉันภูมิใจในสิ่งที่ฉันเป็น

(ยกเครื่อง “เกย์พาเหรด”, 2549)

จากตัวอย่างข้อมูลที่ 37 และ 38 เกย์ใช้คำว่า “กล้า” เป็นคำศัพท์แสดงความรู้สึกด้านบวกเพื่อหมายความว่าเกย์หลายคนกล้าที่จะเปิดเผยและกล้าที่จะแสดงตัวตนมากขึ้น เพราะ “ภูมิใจ” ในสิ่งที่

นอกจากเกย์หลายคนกล้าและภูมิใจที่จะแสดงตัวตนมากขึ้นแล้ว เพื่อนเกย์เองก็รู้สึกดีใจและคอยยินดีกับการกระทำเหล่านั้นด้วย ซึ่งชี้ให้เห็นว่ากลุ่มเกย์พยายามสื่อว่าการเปิดเผยตนเองเป็นเรื่องดีหรือควรกระทำ สังเกตจากคำว่า “ปลื้ม” “ดีใจ” ปรากฏร่วมกับคำแสดงพฤติกรรม

ว่าเกย์เปิดเผยตนเอง เช่น “เลิกแอบ” คำศัพท์เหล่านี้ล้วนแฝงให้เห็นว่ากลุ่มเกย์พยายามประกอบสร้าง ความหมายด้านบวกให้แก่กลุ่มของตน ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 39 ผมรู้สึกปลื้มนะครับที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ครั้งแรกอันน่าตื่นตะลึงที่เขาตัดสินใจ “เลิกแอบ” กับเพื่อนสนิทคนหนึ่ง. พอคำว่า “Congratulations” ที่เพื่อนของเขาเอ่ยออกมาหลังจากได้รับรู้ความจริง ผมก็อดดีใจไปกับเขาด้วยไม่ได้ ... และการเปิดซิงก์ล้าพูดความจริงเสียที่กับเพื่อนสนิทสักคน สำหรับผมแล้ว ถือเป็นก้าวสำคัญก้าวหนึ่งในชีวิตเลยทีเดียว

(เลิกแอบอย่างมือโปร (2), 2549)

ตัวอย่างที่ 40 “พี่ ผมบอกไปแล้ว!” แล้วเพื่อนว่าไง ผมถาม เขาตอบว่า “เพื่อนบอกว่า “Congratulations!” ผมอดดีใจกับเขาไม่ได้จริง ๆ เขามีเพื่อนที่ประเสริฐมาก และต่อไปนี้เขากับเพื่อนจะสนิทกัน และไว้ใจกันมากขึ้นเพราะไม่มีอะไรให้อีกฝ่ายต้องอึดอัดเวลาคบหากันอีกแล้ว

(เลิกแอบอย่างมือโปร (1), 2549)

ตัวอย่างที่ 41 สำหรับท่านที่มักชอบเสนอว่า “อย่าออกมาประกาศตัว” ลองคิดทบทวนดูดี ๆ ลองมองอีกมุมว่า คนที่เขาไม่กลัว ไม่เกลียด และไม่รังเกียจในสิ่งที่เขาเป็นแล้ว เขาก็ย่อมรู้สึกดีกับสิ่งที่เขาเป็น ไม่ใช่หรือ? เขาก็เลยแสดงความยินดีกับสิ่งที่เขาเป็น นั่นไม่ใช่การ “โซว์ออฟ” แต่เป็นความต้องการจะแจ้งว่า ฉันได้หลุดพ้นจากบ่วงแห่งความกลัวและการแอบแล้วต่างหาก

(ยกเครื่อง “เกย์พาเหรด”, 2549)

การเลือกใช้คำศัพท์ “กล้า....ที่จะเปิดเผยตัว” “ดีใจ...ที่จะยอมรับตัวเอง” นำเสนอความคิดว่า ในสังคมนี้การรับว่าตนเป็นเกย์ต้องใช้ความกล้าหาญ และกลุ่มข้อมูลนี้เสนอความคิดว่า ความกล้าเช่นนี้เป็นสิ่งที่ควรชื่นชมยินดี และนำเสนอภาพว่าเมื่อยอมรับตัวตนที่แท้จริงแล้วจะ “มีความสุข” ซึ่งในสังคมจริง ๆ อาจไม่เป็นเช่นนั้น สังเกตจากคำว่า “มีความสุข” “สบายใจ” ดังตัวอย่างที่ 42 และ 43

ตัวอย่างที่ 42 เขาเริ่มบอกเพื่อน ๆ สมัยเรียน เพื่อนที่ทำงานบางคน และรู้สึกแล้วว่า มันดียังไง ที่ไม่ต้องคอยหาคำโกหกมาปิดว่า อยู่จนป่านนี้แล้ว (30) ทำไมยังไม่แต่งงาน ผมรู้สึกว่า เวลาเขาพูดเรื่องนี้แล้ว เขามีความสุข

(การเดินทางของเด็กชายฯ, 2550)

ตัวอย่างที่ 43 คุณที่ยังไม่เคยเผยความในใจกับเพื่อนรัก คุณก็จะทำได้เช่นกัน ไม่ลองก็ไม่รู้ แต่พอลองดูแล้วคุณจะได้ใจ! คนเรานะครับ เมื่อไม่มีเรื่องต้องปิดบังและกังวลกับคนที่เราไว้ใจแล้วจะทำให้เรากับเขาสนิทสนมและแนบแน่นกันมากยิ่งขึ้น เราจะสบายใจอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อน บางคนอาจจะเหมือนบินได้เลย

(เลิกแอบอย่างมือโปร (2), 2549)

3.1.2.5 เกย์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมของเพศชาย

การใช้คำศัพท์เพื่อบรรยายอาการหรือพฤติกรรมของเกย์ ผู้วิจัยพบว่าคำที่มีความถี่สูง ส่วนใหญ่เป็นคำศัพท์ที่อยู่ในกลุ่มความหมายอาการหรือพฤติกรรมของเพศชาย เช่น “ต๋อย” “ชก” “เตะบอล” ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 44 ไม่ชอบให้ใครมาเรียกเป็น ‘ไอ้’ เป็น ‘อี’ รู้สึกเหมือนดูถูกกัน เวลาได้ยินใครมาเรียกคนอื่นว่า อีแอบ ผมมันอยากจะเข้าไปต๋อยหน้ามัน แล้วถามว่า แล้วมันผิดตรงไหน?”

(คุณรู้สึกยังไงกับคำว่า“อีแอบ”, 2549)

ตัวอย่างที่ 45 ชีวิตของโต๊กเหมือนกับเด็กชายทั่วไปที่ชอบเตะบอล คลุกอยู่กับกลุ่มเพื่อนชาย

(เกย์...แตกต่าง หรือ ธรรมชาติ, 2553)

นอกจากนี้ยังพบการใช้คำศัพท์ที่อยู่ในกลุ่มความหมายอาการหรือพฤติกรรมของเพศหญิงด้วย จากข้อมูลปรากฏไม่มากนัก เช่น “สวย” “ใส่สวยเดียว” ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 46 ต้องช่วยให้เขาเป็นตัวของตัวเองได้ในทุก ๆ โอกาส ทั้งในที่สาธารณะ หรือที่บ้าน เขาจะใส่สวยเดียวไปเดินเตร่ หรือเดินเล่นสบายอารมณ์สุนทรีย์ที่ไหน ในชุดอะไร ควรให้เขาทำไปเพื่อความสบายใจของเขาเอง

(ก้าวเจ็บ ๆ ของ ‘ดั่ง พันกร’ , 2548)

ตัวอย่างที่ 47 ในใจก็อยากจะเข้าไปทักเค้าก่อน แต่นึกอีกทีก็ดูเหมือนไม่งาม (เข้าใจว่าตัวเองสวยเลือกได้ เรื่องอะไรจะไปทักผู้ชายก่อน)

((ไม่)ชวนเสียวในคืนสยง...,2553)

3.1.3 คำบรรยายความรู้สึกหรือพฤติกรรมคนในสังคม

คำศัพท์บรรยายพฤติกรรมคนในสังคม ในงานวิจัยนี้หมายถึง มุมมองของเกย์ที่มีความคิดว่าสังคมมองตนอย่างไร จากข้อมูลที่ปรากฏแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเกย์คิดและรู้สึกที่สังคมมองและนำเสนอภาพของตนด้านลบ เห็นได้จากคำศัพท์ที่พบ ได้แก่ “อคติ” “รังเกียจ” “เหยียดหยาม” ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 48 แล้วทำไมไม่มีใครคิดในมุมนอกกันบ้างว่า สังคมที่มีอคติต่อคนที่มีความหลากหลายทางเพศเป็นปัญหา เพราะสังคมที่เต็มไปด้วยความรังเกียจ และมีความคิดในเชิงลบกับคนที่แตกต่างจากสมาชิกส่วนใหญ่ในสังคมนั้น มักเป็นต้นเหตุของการแบ่งแยก

(เราคือใคร, 2551)

ตัวอย่างที่ 49 การกระทำที่เป็นเผด็จการเช่นนี้ทำให้เห็นแล้วก่อนหน้าในแผนการดำเนินงานที่บ่งบอกถึงวิสัยทัศน์ที่คับแคบของกระทรวง

(ไม่จำเป็นต้องให้ใครยอมรับ, 2551)

ตัวอย่างที่ 50 แล้วคุณควรจะทำอะไร เพื่อสนับสนุนคนที่เกลียดเกย์ หรือสนับสนุนตัวคุณเองเพื่อให้คนอื่นรู้ว่า พวกเขาคิดผิดที่ดูหมิ่น และเหยียดหยามคุณ?

(ถ้าไม่ต้องการใคร คงจะดี, 2549)

ตัวอย่างที่ 51 โดยทางกระทรวงฯจะได้ออก หนังสือภายในอาทิตย์นี้ เพื่อขอให้สถานีโทรทัศน์ทั้งหลาย ไม่ให้ออกอากาศสิ่งๆที่เรียกว่า “พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศของพวก รักร่วมเพศ” ซึ่งทางกระทรวงฯเห็นว่ามีอิทธิพลในแง่ลบกับเยาวชนของชาติ

(ไม่จำเป็นต้องให้ใครยอมรับ, 2551)

จากตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเกย์ยังคงรู้สึกว่าการ “รังเกียจ” “ดูหมิ่น” “เหยียดหยาม” อาจเป็นเพราะสังคมมี “ความคิดเชิงลบ” ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นภาพเกย์ว่าตกเป็นเหยื่อจากการกระทำของสังคม

3.1.4 คำขยายในภาคแสดงสื่อว่าเกย์เหมือนคนทั่วไป

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าคำที่มีความถี่สูง คือ “เหมือน” ปรากฏร่วมกับคำแสดงพฤติกรรม “คนทั่วไป” ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 52 ในชีวิตลูกของเรา ก็เหมือนคนทั่วไป ต้องเรียนหนังสือ ทำงาน ประกอบอาชีพ ทำงานอดิเรก ฯลฯ

(6 ข้อสำหรับพ่อแม่ฯ, 2553)

ตัวอย่างที่ 53 ผมสังเกตเห็น พฤติกรรมของเขาก็เหมือนผู้ชายประเภทห้าว ๆ ทั่ว ๆ ไปที่เราเห็น ๆ กันอยู่นะครับ

(ขออีกสักครั้ง...เถอะน่า, 2549)

ตัวอย่างที่ 54 เราเริ่มได้เห็นหลายคู่ที่อยู่กินกันเหมือนสามีภรรยามากขึ้น

(รู้ไหมว่าใครเป็นเกย์บ้าง, 2553)

ตัวอย่างที่ 55 เพศสภาพที่เหมือนกัน 2 เพศรักกัน โดยมีความต้องการทางร่างกาย (SEXUAL DRIVE) จิตใจ และความรัก เหมือนกับคู่หญิงชายที่สังคมทั่วไปยอมรับ

(เกย์...แตกต่าง หรือ ธรรมชาติ, 2553)

จากตัวอย่างข้างต้น มีการใช้คำว่า “เหมือน” ตามด้วยคำนามหรือนามวลี เช่น “เหมือนคนทั่วไป” ในตัวอย่างที่ 52 เพื่อแสดงให้เห็นว่าชีวิตเกย์ก็เหมือนคนทั่วไป ปรากฏร่วมกับคำแสดงพฤติกรรมว่า “ต้องเรียน” “ทำงาน” ฯลฯ สื่อให้เห็นว่าเกย์ก็มีพฤติกรรมทั่ว ๆ ไป หรือ “เหมือนสามีภรรยามากขึ้น” ในตัวอย่างที่ 53 แสดงให้เห็นว่าเกย์มีพฤติกรรมการแสดงออกเหมือนผู้ชายทั่วไป ในตัวอย่างที่ 54 แสดงให้เห็นว่าคู่เกย์ที่รักกันถึงแม้ไม่ได้แต่งงานกันแต่ก็สามารถใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันได้เหมือนคู่ชายหญิงที่อยู่กินกันฉันสามีภรรยา หรือ “เหมือนกับคู่หญิงชายที่สังคม

ทั่วไปยอมรับ” ในตัวอย่างที่ 55 แสดงให้เห็นว่าเกย์คือคนที่มีความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจเหมือนชายหญิงทั่วไป

ทั้งนี้สังคมไทยยังคงมองกลุ่มคนรักเพศเดียวกันว่าเป็น “สิ่งผิดปกติ” เห็นได้จากเมื่อหนังสือพิมพ์ลงข่าวที่เกี่ยวกับคนรักเพศเดียวกัน ที่มักจะใช้ถ้อยคำรุนแรงกว่าปกติ อันแสดงถึงอคติที่สังคมมีต่อกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ หรือเวลาอ่านนิยายต่าง ๆ ก็มักพบตัวละครทอม ดี เกย์ กะเทย หญิงรักหญิง ชายรักชาย ที่เป็นคนอารมณ์รุนแรง วิปริตทางเพศ หมกมุ่นเรื่องทางเพศ เป็นอันตรายต่อสังคม (เปรม สวนสมุทร, 2548) ดังนั้นกลุ่มคนรักเพศเดียวกันจึงต้องพยายามชี้แจงว่า กลุ่มคนรักเพศเดียวกันหรือเกย์ไม่ใช่สิ่งผิดปกติ แต่เป็นบุคคลธรรมดาที่เหมือนคนทั่วไป หรือสามารถใช้ชีวิตคู่ร่วมกันได้

3.1.5 คำสรรพนามและคำลงท้ายแสดงเพศชาย-หญิง

นวรรธ พันธ์เมธา (2549: 22-27, 136-138) กล่าวไว้ว่า คำบอกบุรุษ (ในงานวิจัยนี้ใช้คำสรรพนาม) ใช้แทนคำนามในการสนทนา หน้าที่สำคัญของคำบอกบุรุษคือบอกบทบาทในการสนทนา เช่น บอกเพศ บอกพจน์ บอกฐานะผู้พูด บอกท่าทีของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังหรือผู้ที่กล่าวถึง และคำบอกสถานภาพ(ในงานวิจัยนี้ใช้คำลงท้าย) แสดงเพศวัยของผู้พูด ฐานะของผู้ฟัง และท่าทีของผู้พูดต่อผู้ฟัง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบ่งบอกว่าผู้พูดจัดตัวเองเป็นคนกลุ่มใด จากข้อมูลที่ปรากฏพบทั้งคำในกลุ่มคำบ่งบอกความเป็นเพศชายและเพศหญิง ส่วนใหญ่เป็นคำในกลุ่มบ่งบอกความเป็นเพศชาย เช่น คำสรรพนามบุรุษที่ 1 เช่น “ผม” และคำลงท้าย “ครับ” ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 56 ผมสังเกตดู พฤติกรรมของเขาก็เหมือนผู้ชายประเภทห้าว ๆ ทั่ว ๆ ไปที่เราเห็น ๆ กันอยู่นะครับ

(ขออีกสักครั้ง...เถอะน่า, 2549)

ตัวอย่างที่ 57 ผมขอมากไปมัยเนี่ย?

(หล่อ ๆ แสนดี แถวนี่มีมัย (1), 2550)

ตัวอย่างที่ 58 ต่อบนี้ขอเชิญชวนรณรงค์ด้วยกันนะครับ

(“Transamerica” สัจธรรมฯ, 2549)

ตัวอย่างที่ 59 "สุขสันต์วันปีใหม่อย่างเป็นทางการครับ" รักจากใจ จากชาน่า ล้านนา ปราณนา ดีเสมอ

(สวัสดิ์ปีใหม่..จากใจเกย์ชาน่า, 2553)

นอกจากคำบ่งบอกความเป็นเพศชายแล้วนั้น ยังมีการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายที่อยู่ในกลุ่มคำบ่งบอกความเป็นหญิงด้วย ซึ่งจากข้อมูลไม่ปรากฏมากนัก เช่น คำสรรพนามบุรุษที่ 1 เช่น “หนู” คำสรรพนามบุรุษที่ 2 เช่น “หล่อน” “เจ้” หรือ คำลงท้าย เช่น “คะ” “ยะ” ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 60 “ตอนเข้ามาหา’ลัย ปีหนึ่ง ก็นึกว่าจะได้เจอผู้ชายหล่อ ๆ ที่ไหนได้ คนแรกที่เจอ ก็เขานั่นแหละ เขาไม่ใช่คนหล่อ ไม่ใช่สเปคหนูเลยละพี่”

(แล้วเธอละ...รู้สึกยังไงกับฉัน?, 2549)

ตัวอย่างที่ 61 เกิดผมแย่งน้องเขาไป จะว่าไง ผมคิดว่า ถ้าเขาฟังภาษาไทยรู้เรื่อง ผมจะบอกไปเลยว่า...โห่ อ่าลิน...ใครจะไปแย่งของ ๆ หล่อน

(หนึ่งน้ำใจจากใต้หวัน, 2549)

ตัวอย่างที่ 62 เจ้... ๆ แล้วถ้าเราหลงรักผู้ชายคนหนึ่งโดยที่ไม่บอกให้เค้ารู้ จะรักอย่างนี้ แค่นี้ตลอดไป เราจะทำได้มั๊ย”

(สวัสดิ์ปีใหม่..จากใจเกย์ชาน่า, 2553)

ตัวอย่างที่ 63 จะบ้าเหวอ อีชั้นรับไม่ได้หรือคะ ที่จะให้สามีของตัวเองหนีไปเป็นเมียของชายอื่นรับม่ายยยด้ายยย ยะ

(รักเคย... ของชีวิตเกย์, 2553)

กลวิธีการใช้คำสรรพนามและคำลงท้าย สอดคล้องกับกลวิธีการใช้คำศัพท์เพื่อบรรยายอาการหรือพฤติกรรมของเกย์ กล่าวคือ ส่วนใหญ่เป็นการใช้คำศัพท์ในกลุ่มหรือวงความหมายเกี่ยวกับเพศชาย เพื่อสื่อภาพให้เห็นว่ากลุ่มเกย์เป็นเพศชาย

3.2 การใช้มูลบท (presupposition manipulation)

การใช้มูลบทในงานวิจัยนี้หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อสื่อข้อความที่ทำให้เข้าใจได้ โดยนัยว่ามีข้อความอื่น ๆ หรือมีเหตุการณ์บางอย่างปรากฏหรือเกิดขึ้นมาก่อนหน้าแล้ว หรือมีความคิดและเจตนาบางอย่างแฝงอยู่ในข้อความในดับบท แฟร์คลาฟ (Fairclough, 2003) มองว่ามูลบทเกี่ยวข้องกับวาทกรรมในแง่ที่โยงไปกับความรู้ทางสังคมวัฒนธรรมที่ผู้พูดผู้ฟังมีอยู่ร่วมกัน และยังเกี่ยวข้องกับเรื่องของอำนาจและอุดมการณ์อีกด้วย

มูลบทอาจมีรูปภาพที่สื่อให้เกิดการตีความได้ชัดเจน หรือที่เรียกว่า รูปภาพบางที่มูลบท (presupposition triggers) (Levinson, 1983) เช่น ข้อความว่า “ผมเลิกเที่ยวแล้ว” คำว่า “เลิก” นอกจากจะสื่อความหมายได้ว่าผู้พูดไม่ได้เที่ยวแล้ว ยังมีสื่อความหมายย้อนไปถึงการกระทำในอดีตที่ผู้พูดเคยทำมาก่อน ซึ่งเป็นรูปภาพบางที่มูลบทบอกสิ่งที่เคยเป็นและสิ่งที่เป็นอยู่

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในวาทกรรมกลุ่มเกย์ออนไลน์ พบการใช้มูลบทเพื่อเน้นความหมายต่าง ๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.1 กลุ่มเกย์มีภาพด้านลบเกี่ยวกับตนเอง

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่ามีการใช้มูลบทเพื่อเน้นว่ากลุ่มเกย์มีภาพด้านลบเกี่ยวกับตนเอง ความคิดที่ต้องการนำเสนอ ได้แก่ เกย์ยอมรับว่าตนปลอม เกิดเป็นเกย์มีความผิด และเกย์มักจะไม่รักแท้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.1.1 เกย์ยอมรับว่าตน“ปลอม”

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้คำว่า “ชายจริงหญิงแท้” อยู่โดยตลอด แม้เกย์จะบอกว่าเป็นคำที่คนอื่นใช้เรียกเพื่อเรียกตัวเอง แต่การที่เกย์ยอมรับเอาคำนี้มาใช้ หรือเลือกใช้คำศัพท์คำเดียวกับที่สังคมใช้ แสดงว่า ยอมรับว่าตนปลอม ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 64 เมื่อช่วงพักร้อนที่ผ่านมา ชาน่าและเพื่อน ๆ ได้พบปะสังสรรค์กันตามประสาเฮฮา ปาร์ตี้ เพื่อน ๆ ต่างไม่เจอกันมานาน มีทั้งเพื่อนชายจริงหญิงแท้และชาวหลากหลายทางเพศ

((ไม่)ชวนเสียวในคืนสยอง..., 2553)

ตัวอย่างที่ 65 ถ้าเลือกเกิดได้ก็จะขอเป็นชายจริงหญิงแท้ที่มีคู่รัก อยู่ร่วมชีวิตด้วยกันอย่างถาวร โดยไม่มีกำแพง ม่านประเพณีใด ๆ มากั้นรักระหว่างสองเพศ หรือเพศเดียวกัน” คำอธิบายฐานของเกย์ตาต้า ๆ คนหนึ่ง

(รักเคย... ของชีวิตเกย์, 2553)

ตัวอย่างที่ 66 แต่ก็ไม่ปฏิเสธที่ยังมีบางส่วนที่ยังมีปัญหาในเรื่องของพฤติกรรมที่เสื่อมทรามในเรื่องของ sex และความไม่เหมาะสมในขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม แต่นั่นคือ สิ่งธรรมดาที่แม้แต่สังคมของชายจริงหญิงแท้ก็มีและประสบปัญหานี้เช่นกัน”

(รู้ใหม่ว่าใครเป็นเกย์บ้าง, 2550)

ตัวอย่างที่ 67 แต่ก็แปลกดี ที่มีผู้หญิงให้ความสนใจเรื่องของเกย์และพยายามทำความเข้าใจ น่าจะมีผู้ชายแท้ ๆ เข้าใจเรื่องพวกนี้บ้าง ขอแค่เข้าใจก็พอ ไม่ต้องถึงขั้นเบียดเบียนมาเป็น

(ไม่ค่อยเข้าใจพวกสาว Y, 2548)

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “จริง” หมายถึง แน่, แท้, ไม่ปลอม(ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 291) หรือ คำว่า “แท้” หมายถึง ล้วน ๆ, ไม่มีอะไรเจือปน, ไม่ปลอม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 544) การใช้คำว่า “จริง” “แท้” ในนามวลีชายจริงหญิงแท้และความหมายได้ว่าสามารถแบ่งคนได้เป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มชายจริงหญิงแท้ และกลุ่มชายจริงหญิงไม่แท้ เมื่อเกย์จัดกลุ่มคนอื่นอยู่ในกลุ่มชายจริงหญิงแท้ ก็แสดงว่าเกย์กำลังจัดตัวเองเข้าอยู่ในกลุ่มชายจริงหญิงไม่แท้ ซึ่งก็คือปลอมนั่นเอง การใช้คำเรียกนี้จึงดูเหมือนจะแฝงนัยยะด้านลบไว้

3.2.1.2 เกิดเป็นเกย์มีความผิด

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบการใช้มูลบทเพื่อสื่อให้เห็นความคิดว่า เกิดเป็นเกย์มีความผิด สังเกตได้จากคำว่า “ลงโทษ” ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 68 อายากเงื่อนไข การรักเพศเดียวกันมาใช้เป็นลงโทษตัวเอง ตั้งแ่งว่า ซาตินี้คุณจะไม่มวันพบคนที่คุณรัก

(ถ้าไม่ต้องรักใคร คงจะดี, 2549)

ตัวอย่างที่ 69 ถ้าเป็นผม ผมก็คงจะเคลิ้มไปเหมือนกันถ้าได้อยู่ใกล้ชิดคนอย่างแทน ก็คนอะไร มันน่ารำกอกขนาดนั้นแต่มาบังคับ ๆ คุณะครับคุณผู้อ่าน ผู้ชายอย่างนายแทนคง ถูกส่งมาให้หลงโทษชายเกย์อย่างพวกผมให้หลงเข้าใจผิด

(อันตรราย...ผู้ชาย gay, 2549)

ตัวอย่างที่ 68 และ 69 คำว่า “โทษ” หมายถึง ความไม่ดี ความชั่ว ความผิด (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 547) การใช้คำว่า “โทษ” ใน “หลงโทษ” ตัวอย่างข้างต้นมีมูลบทว่าทำ ความผิดที่เกิดขึ้นเป็นเกย์ ดังนั้นจึงต้องถูกลงโทษ

ตัวอย่างที่ 70 ดังนั้นหากว่าวันใดวันหนึ่งลูกเกิดพบว่าตัวเองไม่ใช่ชายแท้ขึ้นมา เขาหวังว่าจะ สารภาพกับพ่อแม่ได้ และท่านก็คงให้อภัย

(แนใจนะว่า..คุณรู้จักเกย์ดีพอ, 2553)

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “อภัย” หมายถึง ยกโทษให้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1331) คำว่า “สารภาพ” หมายถึง รับว่ากระทำผิด (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1183) การใช้คำว่า “อภัย” “สารภาพ” ในบริบท “เมื่อรู้ว่าเป็นเกย์ก็อยากสารภาพกับพ่อแม่และให้ท่านอภัย” มีมูลบทว่าเกิดเป็นเกย์มีความผิด

3.2.1.3 เกย์มักจะไม่มีการรักแท้

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบการใช้มูลบทเพื่อสื่อให้เห็นความคิดว่า เกย์ มักจะไม่มีการรักแท้ สังเกตได้จากคำว่า “กลับ” ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 71 สังคมเกย์ยังมีรักแท้ในหมู่เกย์ปรากฏให้เห็น หายากชักริดแต่มันก็คือความรักแท้ ๆ อยากให้เกย์หลาย ๆ คนกลับมาเชื่อในสิ่งนี้

(เกย์กับความจริงที่แตกต่าง, 2550)

ตัวอย่างข้างต้น การใช้คำว่า “กลับ” ซึ่งหมายถึง ตรงกันข้ามกับภาวะเดิม, เปลี่ยน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 78) ทำให้สามารถตีความได้ว่าเกย์หลายคนไม่เชื่อว่ามีการรักแท้ในหมู่เกย์ด้วยกัน ซึ่งแสดงให้เห็นภาพเกย์ในด้านที่ไม่ดี

3.2.2 กลุ่มเกย์มีภาพด้านบวกเกี่ยวกับตนเอง

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่ามีการใช้มูลบทเพื่อแนะนำว่ามีพฤติกรรมด้านบวกหรือมีพฤติกรรมที่น่าพึงปรารถนาของเกย์ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 72 ลีนปีแล้ว คอลัมน์นี้คงไม่มีอะไรมอบให้คุณผู้อ่าน นอกจากบทความชิ้นสุดท้ายของปีที่ยังเป็นกำลังใจให้

(ยอมรับ แต่...ไม่ยอมแพ้, 2549)

ตัวอย่างที่ 73 ผมดีใจและปลื้มใจที่เกย์หลายคนออกมาเปิดเผยตัวตนกันมากกว่าเดิม

(เลิกแอบอย่างมือโปร (2), 2549)

ตัวอย่างที่ 74 ตลอด 8 ปีที่ผ่านมา โรจน์ยังคงรักเดียวใจเดียว เสมอต้นเสมอปลาย นับว่ารุ่งตัดสินใจไม่ผิดที่เลือกคบกับโรจน์

(เคล็ดลับ...พาผู้ชายเข้าบ้าน, 2549)

จากตัวอย่างที่ 72 คำว่า “ยัง” หมายถึง “ยังเป็นอยู่อย่างเดิม” การใช้ “ยัง” ใน “ยังเป็นกำลังใจ” สื่อให้เห็นถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อนหน้า ในที่นี้ก็คือกลุ่มเกย์ให้กำลังใจกับเพื่อนเกย์ด้วยกันและยังเป็นเช่นนั้นเสมอมา ตัวอย่างที่ 73 คำว่า “กว่าเดิม” ในข้อความ “เกย์หลายคนออกมาเปิดเผยตัวตนกันมากกว่าเดิม” แสดงให้เห็นว่ามีเหตุการณ์ที่ดีเกินขึ้นก่อนหน้านี้ และเหตุการณ์นั้นจะมีมากกว่าเดิม ในที่นี้คือการเปิดเผยตนเอง ตัวอย่างที่ 74 คำว่า “ยังคง” ในข้อความ “ยังคงรักเดียวใจเดียว” สื่อให้เห็นถึงพฤติกรรมด้านบวกของเกย์ว่า เกย์เป็นคนรักเดียวใจเดียว การใช้มูลบทเหล่านี้ล้วนเป็นการประกอบสร้างความหมายด้านบวกให้แก่กลุ่มของตน

3.3 การปฏิเสธสื่อมูลบท

การปฏิเสธในงานวิจัยนี้หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อนำเสนอข้อมูลในเชิงปฏิเสธหรือการแย้งกับความคิด เหตุการณ์หรือข้อมูลที่มีมาก่อนหน้าหรือผู้พูดเชื่อว่ามีมาก่อน ข้อความที่มีการแย้งหรือการปฏิเสธ มักจะสื่อให้เข้าใจได้ว่ามีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นมาก่อนหน้าแล้ว และผู้เขียนหรือผู้ผลิตตัวบทนั้นต้องการนำเสนอความคิดที่ตอบโต้หรือแย้งสิ่งที่เกิดขึ้นดังกล่าว อีกนัยหนึ่งก็คือการแย้งกับสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้าก็เท่ากับการแย้งกับความคิดที่มีอยู่เดิมนั่นเอง

รูปภาพที่สังเกตได้คือคำบอกปฏิเสธ “ไม่ได้” “ไม่ใช่” ปรากฏอยู่หน้าคำศัพท์ที่แสดงความรู้สึกหรือแสดงทัศนคติทางลบที่มีต่อเกย์ เกย์ใช้การปฏิเสธเพื่อโต้แย้งกับความคิดที่มีอยู่เดิมเกี่ยวกับลักษณะและมุมมองต่อเกย์ในสังคมซึ่งมักจะสะท้อนความหมายด้านลบ จากข้อมูลที่ปรากฏ ประเด็นสำคัญที่ต้องการนำเสนอคือ 1) เกย์ไม่ใช่โรค ไม่ใช่อาการทางจิต 2) เกย์ไม่สามารถเลือกจะเป็นหรือไม่เป็นก็ได้ 3) เกย์ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องทางเพศ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) เกย์ไม่ใช่โรค ไม่ใช่อาการทางจิต

- ตัวอย่างที่ 75 เกย์ไม่ใช่เชื้อโรค เกย์คือคน
(17 ปีที่เรเซอร์ไพร์ช, 2550)
- ตัวอย่างที่ 76 พ่อแม่หลายคนเมื่อรู้ว่าลูกเป็นเกย์ พยายามพาลูกไปหาหมอรักษา แต่การเป็นเกย์ไม่ใช่โรค
(แนใจนะว่า..คุณรู้จักเกย์ดีพอ, 2553)
- ตัวอย่างที่ 77 โยโมเป็นโรค หรืออาการทางจิต หรือความผิดปกติ ความเชื่อแสนเก่าแต่ครั้งบรรพกาลนี้เริ่มมีข้อขัดแย้งแล้ว เริ่มแรกมันไม่ใช่โรค ไม่มีการติดต่อ ไม่ใช่อาการทางจิต... และมันก็ไม่ใช่ความผิดปกติเพราะนี่คือสิ่งที่ธรรมชาติสร้างขึ้นมา
(เกย์กับความจริงที่แตกต่าง, 2550)
- ตัวอย่างที่ 78 เกย์ไม่ใช่คนผิดปกติ ไม่ใช่คนวิปริตทางเพศ หรือมีความเป็นมนุษย์ต่ำต่อยกกว่าคนอื่น
(แนใจนะว่า..คุณรู้จักเกย์ดีพอ, 2553)
- ตัวอย่างที่ 79 และบุคคลรักเพศเดียวกันก็ไม่ได้เป็นผู้ที่มีความ “เบี่ยงเบน”
(ไม่จำเป็นต้องให้ใครยอมรับ, 2551)

จากตัวอย่างข้างต้น กลุ่มเกย์ออนไลน์นี้ใช้คำปฏิเสธว่า “ไม่ใช่” ปรากฏอยู่หน้าคำศัพท์ที่แสดงความรู้สึกหรือแสดงทัศนคติทางลบที่มีต่อเกย์ ในที่นี้คือการปฏิเสธความเข้าใจของสังคมว่า เกย์ไม่ใช่โรค ไม่มีการติดต่อ ไม่ใช่อาการทางจิต ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องรักษา ดังใน

ตัวอย่างที่ 75–77 หรือการปฏิเสธความเข้าใจของสังคมว่าเกย์ไม่ใช่คนผิดปกติ วิปริต หรือ เบี่ยงเบน ในตัวอย่างที่ 78 และ 79 เพื่อแสดงให้เห็นว่าเกย์คือปกติคนทั่วไป

2) เกย์ไม่สามารถเลือกจะเป็นหรือไม่เป็นก็ได้

ตัวอย่างที่ 80 แล้วถ้าเกิดมีใครค้นพบตัวเองว่า เป็นเกย์ เขาก็คงเป็นอยู่ตั้งนานแล้วละครับ ไม่ได้ “กลายเป็น” หรือ ไม่ได้ “เปลี่ยนไปเป็น” เพียงแต่เขาไม่ได้สืบค้นลงลึกไปถึง “ความรู้สึกที่แท้จริง” มาก่อน

(Making A Bed :ชวนกันไป, 2549)

ตัวอย่างที่ 81 ความจริงแล้ว เกย์ไม่ใช่ทางเลือกนะครับ เขาเกิดมาเป็นอย่างนั้นเอง

(ยกภูเขาออกจากอก, 2551)

จากตัวอย่างข้างต้น กลุ่มเกย์ออนไลน์ใช้คำปฏิเสธว่า “ไม่ได้กลายเป็น” “ไม่ได้เปลี่ยนไปเป็น” “ไม่ใช่ทางเลือก” ดังในตัวอย่างที่ 80 และ 81 เป็นการปฏิเสธเพื่อแย้งกับความคิดของสังคมที่ว่า การเป็นเกย์สามารถเลือกที่จะเป็นหรือไม่เป็นก็ได้ กล่าวคือ กลุ่มเกย์ต้องการนำเสนอความคิดว่า การเป็นเกย์เพราะเกิดมาเป็นอย่างนั้นเอง

3) เกย์ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องทางเพศ

ตัวอย่างที่ 82 ขออย่าว่าเป็นคน “รักเพศเดียวกัน” ไม่ใช่ “รักร่วมเพศ”

(เกย์...แตกต่าง หรือ ธรรมชาติ, 2553)

ตัวอย่างที่ 83 เราก็คงนะ การเข้าไปคุยกับใครสักคน ไม่ได้ จ้องคิดถึงเรื่องเซ็กส์ ทำไม่ไม่คิดบ้างว่าเราก็คงอยากเข้าไปหามิตรภาพแบบเพื่อน

(แนใจนะว่า..คุณรู้จักเกย์ดีพอ, 2553)

จากตัวอย่างข้างต้น กลุ่มเกย์ออนไลน์ใช้คำปฏิเสธว่า “ไม่ใช่รักร่วมเพศ” เป็นการปฏิเสธเพื่อแย้งกับความคิดของสังคมที่ว่า เกย์คือ “รักร่วมเพศ” กลุ่มเกย์จึงปฏิเสธความเข้าใจดังกล่าว และชี้แจงว่าเกย์เป็น “คนรักเพศเดียวกัน” เพื่อแสดงความหมายด้านบวก โดยเน้นว่า

กลุ่มเกย์เป็นเพียงคนที่รักเพศเดียวกันเท่านั้น มากกว่าจะเน้นไปที่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ หรือการปฏิเสธว่า “ไม่ได้คิดถึงเรื่องเซ็กส์” เป็นการปฏิเสธความเข้าใจของสังคมว่า เกย์ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องทางเพศ

อาจกล่าวได้ว่าการปฏิเสธเป็นกลวิธีทางภาษาที่ผู้เขียนใช้ตอบโต้กับความคิดที่มีมาก่อน หรือกลุ่มเกย์เชื่อว่ามีมาก่อนเป็นทัศนคติของสังคมที่มีต่อเกย์ในด้านลบแง่มุมต่าง ๆ เกย์จึงสื่อด้วยการใช้คำปฏิเสธหน้าคำหรือข้อความที่แสดงความคิดที่สื่อไปในทางลบ ประเด็นสำคัญคือ 1) การปฏิเสธว่าเกย์ไม่ใช่โรค ไม่ใช่อาการทางจิต 2) การปฏิเสธว่าเกย์ไม่สามารถเลือกจะเป็นหรือไม่เป็นก็ได้ 3) การปฏิเสธว่าเกย์ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องทางเพศ

3.4 การใช้นามวลีสื่อมูลบท

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในวาทกรรมกลุ่มเกย์ออนไลน์ พบว่ามีการทำให้เป็นนามวลีเพื่อแนะนำว่าเป็นเรื่องจริงหรือมีอยู่จริง ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 84 การที่สังคมรังเกียจเดียดฉันท์ทำให้คนรักเพศเดียวกันต้องปิดขังตัวเอง อยู่อย่างด้อยศักดิ์ศรีและไร้คุณค่าในหลายกรณี
(แนใจนะว่า..คุณรู้จักเกย์ดีพอ, 2553)

ตัวอย่างที่ 85 การขาดข้อมูลที่ถูกต้องทำให้มองว่าการรักเพศเดียวกันเป็นบาป เป็นโรคติดต่อ
(6 ข้อสำหรับพ่อแม่ฯ, 2553)

ตัวอย่างที่ 86 การดูรังเกียจจากสังคมทำให้เกย์รู้สึกเป็นปมด้อย
(InSIDE : ชีวิตเกย์ฯ, 2552)

ตัวอย่างที่ 87 การไปว่าเป็น “อีแอบ” จะทำให้คนไม่ยอมทำดี สังคมเกิดความขัดแย้ง คิดดูสิ หากโดนกดดันมาก ๆ ต่อไป คนเหล่านี้ที่โดนกระทำอยากจะช่วยเหลือสังคมไหม? พอแอบก็โดนด่า พอเลิกแอบก็โดนด่า”
(คุณรู้สึกยังไงกับคำว่า“อีแอบ”, 2549)

ตัวอย่างที่ 84 นามวลี “การที่สังคมรังเกียจเดียดฉันท์” มีผลยืนยันว่าการที่สังคมรังเกียจเดียดฉันท์คนรักเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่อยู่ ซึ่งการสร้างนามวลีในลักษณะเช่นนี้สามารถ

ยืนยันความจริงได้สูงกว่าข้อความที่เป็นประโยคว่า “คนรักเพศเดียวกันต้องปิดบังตัวเอง อยู่อย่าง
 ด้อยศักดิ์ศรีและไร้คุณค่าในหลายกรณี เพราะถูกสังคมรังเกียจเดียดฉันท์” ตัวอย่างที่ 85 นามวลี
 “การขาดข้อมูลที่ถูกต้อง” มีผลยืนยันว่า “การขาดข้อมูลที่ถูกต้อง” เป็นสิ่งที่มีอยู่ การสร้างนามวลี
 ในลักษณะเช่นนี้สามารถยืนยันความจริงได้สูงกว่าข้อความที่เป็นประโยคว่า “การรักเพศเดียวกัน
 ถูกมองว่าเป็นบาป เพราะขาดข้อมูลที่ถูกต้อง” เช่นเดียวกับตัวอย่างที่ 86 และ 87 การใช้นามวลี
 “การถูกรังเกียจ” เป็นการเน้นว่าการที่สังคมรังเกียจเกย์เป็นสิ่งที่มีความอยู่ และ “การไปว่าเป็นอีแอบ” ก็
 แสดงให้เห็นว่าเรื่องที่สังคมเรียกเกย์ในเชิงดูถูกเสียดสีว่าเป็น “อีแอบ” เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเช่นกัน

3.3 การใช้อุปลักษณ์

เลคอฟและจอห์นสัน (Lakoff & Johnson, 1980) อธิบายว่า อุปลักษณ์เป็นเรื่องที่
 เกี่ยวข้องโดยตรงกับการรับรู้ของมนุษย์ทุกคน เป็นส่วนที่ช่วยกำกับระบบความคิดและวิธีการมอง
 โลกของคนในสังคม กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เรามีมโนทัศน์เช่นไร เราก็จะใช้ถ้อยคำอุปลักษณ์ที่
 สะท้อนมโนทัศน์เช่นนั้น และ ชาร์เตอร์ริส-แบล็ค (Charteris-Black, 2005) ยังชี้ให้เห็นว่า
 อุปลักษณ์เป็นเครื่องมือทางภาษาที่สามารถโน้มน้าวใจผู้ฟัง คุณสมบัติของอุปลักษณ์ที่เกี่ยวข้อง
 กับเหตุผลและอารมณ์นั้นทำให้เมื่อใช้อุปลักษณ์จะเกิดการประสานกันระหว่างความคิดกับ
 อารมณ์ส่งผลให้อุปลักษณ์มีพลังในการโน้มน้าวใจ นอกจากนี้ โกทลี (Goatly, 1998) ยังกล่าวไว้
 ด้วยว่าอุปลักษณ์เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความคิดและกำหนดมุมมองของผู้รับสาร

จากการศึกษาพบว่าในวาทกรรมกลุ่มเกย์ออนไลน์มีอุปลักษณ์ที่เกี่ยวกับเกย์
 ปรากฏ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.5.1 มโนอุปลักษณ์เกี่ยวกับการเดินทาง

จากข้อมูลพบการใช้คำศัพท์ในวงศัพท์เกี่ยวกับการเดินทาง ได้แก่ คำว่า “ก้าว
 เดิน” “กำลังเดิน” “เดินทาง” “เส้นทาง” “ฝั่ง” คำศัพท์เหล่านี้สะท้อนให้เห็นมโนทัศน์ว่าเปรียบเทียบชีวิต
 ของเกย์กับการเดินทาง

มโนอุปลักษณ์ [เกย์ คือ การเดินทาง] สามารถแสดงการเชื่อมโยงความสัมพันธ์
 ขององค์ประกอบที่สอดคล้องกันของการเดินทางและเกย์ได้ ดังนี้

การเดินทาง (source domain)	เกย์ (target domain)
(1) การเดินทาง	• ชีวิตของเกย์
o ผู้เดินทาง	o เกย์

----->

o เส้นทาง	----->	o การเดินทางไปใช้ชีวิตเกย์ในสังคม
o จุดหมาย	----->	o ความเท่าเทียมกันทางสังคม
(2) การเดินทาง	----->	• ชีวิตคู่ของเกย์
o ผู้เดินทาง		o เกย์
o เส้นทาง	----->	o การหาความรัก
o จุดหมาย	----->	o ชีวิตคู่ที่สุขสมหวัง

ได้ดังนี้

มโนอุปลักษณ์ [เกย์ คือ การเดินทาง] แสดงให้เห็นการเปรียบเคย์กับการเดินทาง

4.3.1.1 [ชีวิตของเกย์ คือ การเดินทาง]

ถ้อยคำอุปลักษณ์การเดินทางที่สะท้อนมโนอุปลักษณ์ [ชีวิตของเกย์ คือ การเดินทาง] ปรากฏในข้อมูลดังตัวอย่าง ดังนี้

ตัวอย่างที่ 88 ผมว่าเกย์ไทยกำลังก้าวไปข้างหน้าอย่างช้า ๆ เราเริ่มได้เห็นหลายคู่ที่อยู่กินกันเหมือนสามีภรรยามากขึ้น มีการต่อสู้และรวมกลุ่มกันเพื่อทำกิจกรรม เพื่อสังคมกันมากขึ้น ผมว่าเรากำลังเดินมาถูกทางแล้วครับ

(รู้ไหมว่าใครเป็นเกย์บ้าง, 2550)

ตัวอย่างที่ 89 จนเราเรียนจบชั้น ม.ปลาย เขาก็ไปเรียนต่อตามความฝันของเขา อยากเป็นรั้วของชาติ ส่วนผมก็จับพลัดจับผลูมาเดินในเส้นทางสีขาว.. และแล้วเราก็ได้มาเจอกันอีกที่ตอนเราเรียนอยู่ปี 3

(เมื่อผมต้องกลายเป็นฯ, 2552)

จากตัวอย่างดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการเปรียบเทียบชีวิตของเกย์เหมือนกับการเดินทางสังเกตจากคำว่า “ก้าวเดิน” “กำลังเดิน” “เส้นทาง” เป็นต้น เมื่อมีการเดินทางย่อมต้องมีเป้าหมายหรือจุดหมายของการเดินทาง ทั้งนี้จุดหมายของเกย์คือความเท่าเทียมกันทางสังคม

4.3.1.2 [ชีวิตคู่ของเกย์ คือ การเดินทาง]

ถ้อยคำอุปสรรคณ์การเดินทางที่สะท้อนมโนอุปสรรคณ์ [ชีวิตคู่ของเกย์ คือ การเดินทาง] ปรากฏในข้อมูลดังตัวอย่าง ดังนี้

ตัวอย่างที่ 90 วันต่อ ๆ ไป ผมจะยังคงเดินทางตามหา สิ่งที่เรียกว่า ความรัก เพื่อเติมเต็มหัวใจ
ของผมให้เต็มเต็ม

(ความใคร่ ความเหงาฯ, 2552)

ตัวอย่างที่ 91 และแล้วความรักระหว่างชายกับชายของเขาก็ไปไม่ถึงฝั่ง หลังจากที่วัดนี้ไป
ทำงานที่ต่างประเทศ นนท์ก็เปลี่ยนไป เริ่มคบชายใหม่

(เมื่อเปิดเผย'ผมเป็นเกย์ครับ', 2553)

จากตัวอย่างดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการเปรียบชีวิตคู่ของเกย์เหมือนกับการเดินทาง สืบเนื่องจากคำว่า “เดินทาง” “ฝั่ง” เป็นต้น เมื่อมีการเดินทางย่อมต้องมีเป้าหมายหรือจุดหมายของการเดินทาง ทั้งนี้จุดหมายของชีวิตเกย์คือความสุขสมหวังในชีวิตรัก

3.5.2 มโนอุปสรรคณ์เกี่ยวกับต่อสู

จากข้อมูลพบการใช้คำศัพท์ในวงศัพท์เกี่ยวกับการต่อสู้ ได้แก่ คำว่า “ต่อสู้” “สังเวียน” “หลายนัด” “ศัตรู” “สมรภูมิ” คำศัพท์เหล่านี้สะท้อนให้เห็นมโนทัศน์ว่า เกย์ต้องต่อสู้กับอคติของสังคม

มโนอุปสรรคณ์ [เกย์ คือ การต่อสู้] สามารถแสดงการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่สอดคล้องกันของการต่อสู้และเกย์ได้ ดังนี้

การต่อสู้ (source domain)	เกย์ (target domain)
การต่อสู้	-----> การจัดการกับอคติของสังคม
คู่ต่อสู้	-----> คนในสังคมที่มีอคติกับเกย์
ผลของสงคราม	-----> ผลของการต่อสู้กับอคติของสังคม

ถ้อยคำอุปสรรคณ์การต่อสู้ที่สะท้อนมโนอุปสรรคณ์ [เกย์ คือ การต่อสู้] ปรากฏในข้อมูลดังตัวอย่าง ดังนี้

- ตัวอย่างที่ 92 ท่านทั้งหลายต่อสู้มาหลายนัดแล้วกับอคติทางเพศรอบตัว ล้มไปบ้าง ร้องไห้บ้าง แต่ก็ยังลุกขึ้นมาได้เสมอ ทำไมเราถึงทำได้?
(New Diva for Gay Men, 2550)
- ตัวอย่างที่ 93 มันเป็นเรื่องที่โตเฝ้าคอยและก็เป็นสิ่งที่ทำให้ได้รู้สึกเข้มแข็งที่จะก้าวสู่สังเวียนการต่อสู้ของสังคมต่อไป
(เกย์...แตกต่าง หรือ ธรรมชาติ, 2553)
- ตัวอย่างที่ 94 ท่านผู้อ่านที่ไม่ได้เป็นเกย์อาจจะยังไม่เข้าถึงคำว่า “Homophobia” อย่างถึงแก่น อาจเป็นเพราะยังไม่มีคนบอกหรือไม่เคยเป็นผู้ถูกกระทำมาก่อนแต่คนที่ เป็นเกย์ต่างก็รู้ว่า มันคือศัตรูตัวฉกาจที่แท้จริงของชีวิตที่ยังแอบอยู่ มันอยู่ในใจ ผั่งตัวอยู่ในนั้นนานแสนนาน
(Brokeback Mountain, 2549)
- ตัวอย่างที่ 95 หากคุณผู้อ่านเชื่อเรื่องอำนาจทำลายล้างและสร้างสรรค์ของสื่อแล้ว จะเข้าใจว่าเราจะไปบังคับไม่ให้มีข่าว อาจารย์เกย์วัยถึกโดนฆ่า ทอมรักคูดโดดตึก หรือกะเทยต้มตุ๋น ฯลฯ ก็ไม่ได้
(Rainbow Media Awards, 2549)
- ตัวอย่างที่ 96 “ฉันเป็นฉัน ฉันเป็น (เกย์)” คนที่จะพูดอย่างนี้อย่างเต็มปากได้ ต้องผ่านสมรภูมิทุกขัใจว่าจะยอมรับตัวเองได้
(I Am...What I Am, 2550)
- ตัวอย่างที่ 97 ควรขจัดอคติที่ว่าคนรักเพศเดียวกันนั้นเป็นปัญหาสังคม เพราะแท้จริงแล้ว แรงกดดันจากสังคมต่างหากที่สร้างแรงกระทบและก่อปัญหาแก่คนรักเพศเดียวกัน
(6 ข้อสำหรับพ่อแม่ฯ, 2553)
- ตัวอย่างที่ 98 ไม่ว่าจะบุตรหลานในครอบครัวจะเป็นเพศใด ความรัก ความเข้าใจของคนที่เป็นพ่อแม่ และญาติผู้ใหญ่ล้วนแต่เป็นสิ่งสำคัญ และเป็นพลังในการดำเนินชีวิตในสังคมให้กับบุตรหลาน
(เราคือใคร, 2551)

ตัวอย่างที่ 99 รองปลัดกระทรวงวัฒนธรรม ดร. กัลยา สมนระกุล ยังออกมายืนยันถึงเจตนาเดิมของกระทรวงที่จะรณรงค์ต่อต้านภาพของบุคคลรักเพศเดียวกันในสื่อทางโทรทัศน์อีกด้วย

(ไม่จำเป็นต้องให้ใครยอมรับ, 2551)

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นภาพของเกย์พยายามต่อสู้กับอคติของสังคมพยายามช่วงชิงพื้นที่แห่งความหมาย เพื่อนำไปสู่ความเข้าใจและความเท่าเทียมกันทางสังคม ถึงแม้ว่าต้องต่อสู้มาแล้วหลายครั้ง บางครั้งไม่สำเร็จก็ต้องลุกขึ้นมาสู้ใหม่ เพื่อให้ “ศัตรู” หรืออคติของสังคมหมดไป

การใช้อุปลักษณ์เกี่ยวกับการต่อสู้ นอกจากจะช่วยเน้นภาพความไม่เท่าเทียมของสังคมให้ชัดเจนขึ้นแล้ว นโยบายการ “ต่อสู้” ยังสื่อถึงความขัดแย้ง ความไม่เข้าใจเกี่ยวกับเกย์อีกด้วย

3.5.3 มโนอุปลักษณ์เกี่ยวกับครอบครัว

จากข้อมูลพบการใช้คำศัพท์ในวงศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว ได้แก่ คำว่า “พี่น้อง” คำศัพท์เหล่านี้สะท้อนให้เห็นมโนทัศน์ว่า เกย์เป็นครอบครัว คนที่เป็นเกย์ล้วนเป็นพี่น้องกัน

มโนอุปลักษณ์ [สังคมเกย์ คือ ครอบครัว] สามารถแสดงการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่สอดคล้องกันของครอบครัวและเกย์ได้ ดังนี้

ครอบครัว (source domain)	สังคมเกย์ (target domain)
ครอบครัว	สังคมเกย์
พี่น้อง	สมาชิกเกย์
การดูแลในครอบครัว	การให้กำลังใจ/ปรารภนาดีต่อกัน

ถ้อยคำอุปลักษณ์ของครอบครัวที่สะท้อนมโนอุปลักษณ์ [เกย์ คือ ครอบครัว] ปรากฏในข้อมูลดังตัวอย่าง ดังนี้

ตัวอย่างที่ 100 สังคมไม่ต้องตกอกตกใจไปนะครับ เขากำลังเลือกทางเดินที่เขาเลือกได้เอง เขากำลังหมดความกดดันจากกรอบเดิมที่ทุกซ์สาหัส เขาจะเห็นพี่น้องคนอื่นที่เปิดเผยตัว และความรู้สึกไม่ดีกับตัวเองและสิ่งที่ตัวเองเป็น กำลังจะถูกแทนที่

ด้วยความเป็นจริงที่เขาเพิ่งค้นพบ และรู้ว่า เขาก็มีชีวิตที่มีความสุขอย่างแท้จริงได้เช่นกัน

(ยกภูเขาออกจากอก, 2551)

ตัวอย่างที่ 101 วันนั้นผมติดงานตอนเย็น เลยขอร่วมประสบการณ์เกย์พร้อมใจไปดูหนังพร้อมกัน ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่อบอุ่นและน่าประทับใจทุก ๆ ครั้ง เพราะจะได้เจอพี่น้อง เพื่อนผู้ยืมแยมให้กัน ทักทายกัน

(เรื่องเซอร์ไพรซ์, 2550)

จากตัวอย่างมีการใช้คำว่า “พี่น้อง” ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในวงความหมายที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว เมื่อนำมาใช้จึงแสดงให้เห็นการเปรียบเทียบว่า เกย์เป็นครอบครัว คนที่เป็นเกย์ล้วนเป็นพี่น้องกัน การเปรียบเทียบนี้สะท้อนให้เห็นว่าเกย์มีความเข้าใจและรักใคร่กัน

จะเห็นได้ว่า การใช้อุปลักษณณ์ข้างต้นใช้สื่อความหมายต่างกัน กล่าวคือ การใช้อุปลักษณณ์เกี่ยวกับการเดินทาง เพื่อสื่อให้เห็นว่าชีวิตของเกย์เหมือนกับการเดินทาง ทั้งนี้เป้าหมายหรือจุดหมายการเดินทางของเกย์คือความเท่าเทียมกันทางสังคม การใช้อุปลักษณณ์เกี่ยวกับการต่อสู้ เพื่อสื่อให้เห็นภาพของเกย์ที่พยายามต่อสู้กับอคติของสังคม การใช้อุปลักษณณ์เกี่ยวกับครอบครัว เพื่อสื่อให้เห็นว่า เกย์เป็นครอบครัว คนที่เป็นเกย์ล้วนเป็นพี่น้องกัน การเปรียบเทียบนี้สะท้อนให้เห็นว่าเกย์มีความเข้าใจและรักใคร่กัน กลวิธีที่พบสื่อให้เห็นภาพว่า ในขณะที่เกย์ต้องต่อสู้กับอคติของสังคม พร้อมกันนั้นก็ได้รับแรงสนับสนุนจากเกย์ด้วยกันที่มีความรักความเข้าใจให้กันเหมือนคนในครอบครัว

3.6 การใช้ประโยคกรรม

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2548; 211-212) จำแนกรูปประโยคในภาษาไทยเป็น 4 แบบ ได้แก่ 1) ประโยคกรตุ หมายถึง ประโยคที่เรียงให้กรตุการก (ผู้ทำ) ไว้หน้าประโยค 2) ประโยคกรรม หมายถึง คือประโยคเอากรรมการก (ผู้ถูกทำ) ขึ้นมาไว้หน้าประโยค 3) ประโยคกริยา หมายถึง ประโยคที่เอาบทกริยาขึ้นไว้หน้าบทประธาน 4) ประโยคการิต หมายถึง ประโยคทำนองเดียวกับประโยคกรตุหรือประโยคกรรม แต่มี การิตการก (ผู้รับใช้) แทรกเข้ามา พระยาอุปกิตศิลปสาร อธิบายว่า หากต้องการเน้นที่ส่วนใด ก็ให้วางไว้ที่ตำแหน่งต้นประโยค

ในกรณีของวาทกรรมเกย์คือ ผู้วิจัยพบประโยคกรรมจำนวนมากในข้อมูล ใช้สื่อความหมายว่าเกย์ “ถูกกดดัน” “ถูกมองว่าผิดปกติ” “ถูกตั้งแง่รังเกียจ” ฯลฯ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 102 จึงทำให้กลุ่มผู้ที่มีความรู้สึกรักชอบเพศเดียวกันบางพวก ไม่กล้าที่จะเปิดเผยความรู้สึก หรือ ตัวตนที่แท้จริงกับสังคม เนื่องจากความ "กลัว" ที่จะถูกบรรทัดฐานของสังคมตัดสินว่า "ผิดปกติ" "ผิดธรรมชาติ"

(เกย์...แตกต่าง หรือ ธรรมชาติ, 2553)

ตัวอย่างที่ 103 แม้ว่าเกย์รับจะไม่แสดงออกแบบกะเทย แต่ก็มักถูกมองว่าเป็นชายน้อย

(ค่าของความเป็นชายฯ, 2551)

ตัวอย่างที่ 104 เนื่องจากสังคมไทยมักจะมองเกย์ไม่ต่างจากกะเทย ในขณะที่ภาพลักษณ์กะเทยถูกมองว่ามี "ความเป็นหญิง" อยู่ในตัวเอง ภาพลักษณ์ของเกย์ก็ถูกมองไปในทำนองเดียวกัน

(ค่าของความเป็นชายฯ, 2551)

ตัวอย่างที่ 105 เกย์ไทยไม่ต้องการถูกเรียกว่า "กะเทย"

(ค่าของความเป็นชายฯ, 2551)

ตัวอย่างที่ 106 คนที่เกิดมาเป็นผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศมักจะถูกกดทับจากอคติ

(เราคือใคร, 2551)

ตัวอย่างที่ 107 คนที่รักเพศเดียวกัน ก็ยิ่งวิตกกังวล ถูกกดดันและต้องปิดบังตัวเองมากยิ่งขึ้น เพราะหากเปิดเผย ตัวเองไป ก็จะถูกมองว่าเป็นพวกวิปริต ผิดปกติ และอาจถูกตั้งแง่รังเกียจตามมา

(ความรุนแรงที่ละมุนละไมฯ, 2551)

การใช้ประโยชน์ในตัวอย่างข้างต้น ช่วยเน้นว่าเกย์ หรือกลุ่มคนรักเพศเดียวกันอยู่ในฐานะ "ผู้ถูกกระทำ" หรือ "เหยื่อ" ขณะที่คนในสังคมส่วนใหญ่หรือบรรทัดฐานของสังคมอยู่ในฐานะ "ผู้กระทำ" ซึ่งทำให้ภาพของสังคมที่มองเกย์ด้านลบปรากฏชัดเจนมากยิ่งขึ้น

3.7 การกล่าวอ้าง

ในงานวิจัยนี้หมายถึง การอ้างเหตุผลเพื่อเป็นหลักฐานข้อสรุปหรือข้อพิสูจน์เกี่ยวกับเกย์ จากการวิเคราะห์ข้อมูลว่าททกรมกลุ่มเกย์ออนไลน์ พบว่าส่วนใหญ่เกย์ใช้กลวิธีการกล่าวอ้างเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่ข้อมูลที่นำเสนอ แหล่งอ้างอิงได้แก่ งานวิจัย หน่วยงานด้านวิทยาศาสตร์ บุคคลที่มีชื่อเสียง ทั้งนี้ต้องปรากฏร่วมกับกลวิธีอื่นจึงจะสื่ออัตลักษณ์เกย์ได้ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 108 ลองอ่านงานวิจัยนี้...

“ผู้ชายร้อยละ 37 มีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันอย่างน้อย 1 ครั้ง ร้อยละ 18 มีประสบการณ์ทางเพศทั้งกับคนเพศเดียวกันและเพศตรงข้าม ผู้ชายร้อยละ 4 มีเพศสัมพันธ์กับคนเพศเดียวกันตั้งแต่วัยรุ่น” ถ้าลูกชายของเราเผชิญเป็นหนึ่งในนั้น ก็น่าจะถือว่าเป็นเรื่องปกตินะครับ

(แนใจนะว่า..คุณรู้จักเกย์ดีพอ, 2553)

จากตัวอย่างที่ 108 สังคมมองเกย์ว่าเป็นคนไม่ปกติ ผิดธรรมชาติ และการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันก็เป็นเรื่องผิดปกติเช่นกัน เกย์จึงต้องการโต้แย้งความคิดนี้ ดังนั้นจึงใช้การกล่าวอ้างข้อมูลจากงานวิจัยเพื่อแสดงให้เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ ไม่ผิดปกติแต่อย่างใด ทั้งนี้จากข้อมูลไม่ระบุแหล่งอ้างอิงชัดเจน อย่างไรก็ตามงานวิจัยที่นำมากล่าวอ้างจะเป็นเรื่องจริงหรือไม่ แต่การอ้าง “งานวิจัย” ก็ได้สร้างความน่าเชื่อถือให้กับข้อมูลนั้นแล้ว

ตัวอย่างที่ 109 ผลการวิจัยพบว่า...

“ด้าน กิจกรรมที่เกย์ส่วนใหญ่ทำในวันหยุด คือ พักผ่อนอยู่บ้าน เที่ยวกับแฟน และเที่ยวกลางคืน ส่วนกิจกรรมที่ทำน้อยที่สุด คือ การแต่งแฟนที่เป็นหญิง สุนัข บลูรี่ และเล่นการพนัน ส่วนด้านกรให้ความสนใจต่อเรื่องต่าง ๆ พบว่ากลุ่มเกย์ในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่ มีความระมัดระวังต่อโรคเอดส์สูง ด้วยการสวมถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์ 83% มีความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จด้าน การงานหรือการเรียน 83% อีกทั้งให้ความสำคัญกับการรักษาสุขภาพร่างกาย 77% และ พิถีพิถันการแต่งกาย 65% ด้านความคิดเห็นต่อสังคม กลุ่มเกย์ส่วนใหญ่มีความตระหนักถึงการรักษาสิ่งแวดล้อม 93% และคิดว่าเกย์ควรสะสมทรัพย์สินให้มาก

เมื่อไวยามแก่ 80% และคิดว่าตนมีความรู้เรื่องเอดส์ดีพอ 85% ประเด็นที่
น่าสนใจ คือ เกย์ส่วนใหญ่ 65% มีความพอใจในความเป็นเกย์ของตนเอง”

(ไลฟ์สไตล์ชายรักชาย 'เกย์'ฯ, 2552)

จากตัวอย่างที่ 109 เนื่องจากสังคมมองว่าเกย์ส่วนใหญ่มักเกี่ยวข้องกับเรื่องราวทางเพศอยู่เสมอ เกย์จึงต้องการแย่งความคิดนี้และแสดงให้เห็นว่าเกย์ก็มีความหลากหลายเช่นเดียวกับชายหญิงทั่วไป ดังนั้นจึงใช้การกล่าวอ้างข้อมูลจากงานวิจัยเพื่อแสดงให้เห็นว่าเกย์มีกิจกรรมที่หลากหลาย ไม่ได้หมกมุ่นแต่เรื่องเพศเพียงอย่างเดียว เช่น มุ่งจะประสบความสำเร็จด้านการเรียนและการทำงาน ตระหนักถึงการรักษาสิ่งแวดล้อม เป็นต้น ซึ่งการนำงานวิจัยมากล่าวอ้างนี้เป็นเสมือนหลักฐานช่วยสร้างความน่าเชื่อถือให้กับข้อมูล

จากตัวอย่างที่ 108 และ 109 จะเห็นได้ว่า การกล่าวอ้างงานวิจัยที่กลุ่มเกย์ออนไลน์นี้ใช้ เป็นการยกคำกล่าวโดยตรง (direct quotation) ซึ่งกลวิธีนี้สามารถสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่ข้อมูลที่นำเสนอมากขึ้น (ณัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2549)

ตัวอย่างที่ 110 “การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ได้พิสูจน์แล้วว่า พฤติกรรมทางเพศส่วนใหญ่เป็น สิ่งที่กำหนดไว้แล้วล่วงหน้าในยีนและบางส่วนจากลักษณะการเจริญเติบโตของสมอง ในช่วงเวลาสองสามปีแรกหลังจากเกิด ซึ่งทั้งหมดนี้ไม่มีอะไรเกี่ยวกับการรับรู้จากโทรทัศน์แต่อย่างใด”

(ไม่จำเป็นต้องให้ใครยอมรับ, 2551)

ตัวอย่างที่ 111 ในทางจิตวิทยาพัฒนาการแล้ว เป็นไปไม่ได้ที่คนเราจะโน้มเอียงไปทางความเป็นชายหรือหญิงตามพฤติกรรมคนอื่นที่เห็นเพราะความเป็นชายและหญิง... ดังนั้นที่กลัวกันว่าเด็กดูละครทีวีที่มีกะเทยแล้วจะทำให้เด็กกลายเป็นกะเทยนั้นไม่จริงเลย เช่นเดียวกับที่ครูเป็นกะเทยแล้วเด็กจะเลียนแบบก็ไม่จริง

(แนใจนะว่า..คุณรู้จักเกย์ดีพอ, 2553)

จากตัวอย่างข้างต้น มีการกล่าวอ้างข้อเท็จจริงที่เป็นมุมมองทางจิตวิทยาและการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งการกล่าวอ้างนี้ได้สร้างความน่าเชื่อถือให้กับข้อมูลรวมทั้งแสดงให้เห็นว่าการแสดงออกของกลุ่มคนรักเพศเดียวกันในสื่อโทรทัศน์ไม่ได้มีอิทธิพลต่อเยาวชนแต่ประการใด

เพราะมีการพิสูจน์แล้วว่าพฤติกรรมทางเพศเป็นสิ่งที่กำหนดไว้ในยีนและบางส่วนจากการเจริญเติบโตของสมองในช่วงเวลาสองสามปีแรกหลังจากเกิด

นอกจากนี้ยังมีการกล่าวอ้างในลักษณะอื่น เช่น การกล่าวอ้างบุคคลที่มีชื่อเสียงหรือหน่วยงานด้านวิทยาศาสตร์ การกล่าวอ้างที่เป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 112 เอลตัน จอห์น จอร์จ ไมเคิล วิล ยัง และศิลปินคนอื่น ๆ ผ่านจุดคลุมเครือเหล่านั้นไปแล้ว และพวกเขาเป็นศิลปิน Homo ที่เป็นตัวเองได้อย่างแท้จริง ที่ผ่านมาเนี่ย เพลงของเขาทำให้คนเป็นเกย์มากขึ้นหรือ?

(ก้าวเจ็บ ๆ ของ 'ดิง พันกร', 2548)

ตัวอย่างที่ 113 “กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ได้ออกแถลงการณ์ที่ชัดเจนมาแล้วว่า การรักเพศเดียวกัน เป็นพฤติกรรมทางเพศที่ปกติและเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่ง และบุคคลรักเพศเดียวกันก็ไม่ได้เป็นผู้ที่มีความ “เบี่ยงเบน” ทั้งนี้เป็นความเห็นที่สอดคล้องกับสิ่งที่ องค์การอนามัยโลก (แห่งสหประชาชาติ) และองค์การด้านสุขภาพทั่วโลกได้ประกาศมาแล้วนานหลายสิบปี”

(ไม่จำเป็นต้องให้ใครยอมรับ, 2551)

จากตัวอย่างที่ 112 มีการใช้การกล่าวอ้างเพื่อแสดงให้เห็นว่าการเป็นเกย์หรือคนรักเพศเดียวกันไม่ได้เกิดจากพฤติกรรมการเลียนแบบ โดยใช้การกล่าวอ้างถึงบุคคลสำคัญซึ่งเป็นนักร้องดังระดับโลกอย่างเช่น “เอลตัน จอห์น” “จอร์จ ไมเคิล” และ “วิล ยัง” ที่มีแฟนเพลงหลายล้านคนทั่วโลก ก็ไม่ได้ทำให้คนเป็นเกย์เพิ่มมากขึ้นแต่อย่างใด หรือตัวอย่างที่ 113 มีการกล่าวอ้างถึงสถาบันที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข องค์การอนามัยโลกแห่งสหประชาชาติ และองค์การด้านสุขภาพทั่วโลก ว่าได้มี “การออกแถลงการณ์” “ประกาศ” อย่าง “ชัดเจน” ว่ากลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นพฤติกรรมทางเพศที่เป็นธรรมชาติ ซึ่งการกล่าวอ้างโดยใช้บุคคลหรือองค์กรที่สำคัญเป็นการสร้างความน่าเชื่อถือให้กับข้อมูลที่น่าเสนอด้วย

ตัวอย่างที่ 114 การรักเพศเดียวกันมีมานานมากซึ่งมีหลักฐานปรากฏมาตั้งแต่สมัยกรีกโรมันรุ่งเรือง

(เกย์...แตกต่าง หรือ ธรรมชาติ, 2553)

ตัวอย่างที่ 115 งานวิจัยเขายังกล่าวอ้างสมมุติฐานเรื่องเกย์อีกว่า สัตว์เกือบทุกชนิดมีพฤติกรรมทางเพศระหว่างเพศเดียวกันและยืนยันว่าไม่ใช่วัฒนธรรมสมัยใหม่ เพราะในอดีตยุคโรมันก็มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างเปิดเผยและเป็นที่ยอมรับในสังคม
(แนใจนะว่า..คุณรู้จักเกย์ดีพอ, 2553)

จากตัวอย่างข้างต้น ใช้การกล่าวอ้างงานวิจัยว่าพบหลักฐานยืนยันว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเดียวกันปรากฏมาตั้งแต่สมัยกรีกโรมัน ทั้งนี้จากข้อมูลไม่ระบุแหล่งอ้างอิงชัดเจน อย่างไรก็ตามการใช้งานวิจัยและหลักฐานทางประวัติศาสตร์มากกล่าวอ้าง ก็ได้สร้างความน่าเชื่อถือให้กับข้อมูลนั้น นอกจากนี้ยังปรากฏร่วมกับกลวิธีอื่น คือ การปฏิเสธเพื่อสื่อมูลบทว่า “ไม่ใช่วัฒนธรรมสมัยใหม่” เพื่อนำเสนอข้อมูลว่า การรักร่วมเพศเดียวกันไม่ใช่พฤติกรรมที่เริ่มปรากฏในยุคปัจจุบันแต่มีมานานแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การรักร่วมเพศเดียวกันเป็นเรื่องธรรมดาทั่วไป

กลวิธีนี้สื่อให้เห็นภาพว่ากลุ่มเกย์พยายามประกอบสร้างความหมายด้านบวกให้แก่กลุ่มตน โดยใช้การกล่าวอ้างสร้างความน่าเชื่อถือให้กับข้อมูลที่ตนนำเสนอ ทั้งนี้ต้องปรากฏร่วมกับกลวิธีอื่นจึงจะสื่ออัตลักษณ์เกย์ได้

3.8 การใช้คำถามวาทศิลป์ (rhetorical question)

ในงานวิจัยนี้ หมายถึง คำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ แต่เว้นที่ว่างให้ผู้อ่านได้คิดหาคำตอบเอง และผู้เขียนก็คาดหวังให้ผู้อ่านคิดตอบให้ได้อย่างถูกต้องตรงกับที่ผู้เขียนต้องการ (Fowler, 1991: 40)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในวาทกรรมเกย์ออนไลน์ มีการใช้คำถามวาทศิลป์ในลักษณะต่าง ๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 116 ถ้าใครถือเอาสิ่งแวดล้อมเป็นตัวตั้ง ลองคิดดูเล่น ๆ นะครับ ถ้าจับผู้ชายคนหนึ่งไปขังไว้ในห้องห้องหนึ่งแล้วมีรูปผู้ชายโป๊ เปลือย คนคนนั้นคงกลายเป็นเกย์ไปได้ละมัง?

(Making A Bed : ชวนกันไปฯ, 2549)

ตัวอย่างที่ 117 เอลตัน จอห์น จอร์จ ไมเคิล วิล ยัง และศิลปินคนอื่น ๆ ผ่านจุดคลุมเครือเหล่านั้นไปแล้ว และพวกเขาเป็นศิลปิน Homo ที่เป็นตัวเองได้อย่างแท้จริง ที่ผ่านมานี้เพลงของเขาทำให้คนเป็นเกย์มากขึ้นหรือ?

(ก้าวเจ็บ ๆ ของ 'ดั่ง พันกร' , 2548)

จากตัวอย่างที่ 116 เป็นรูปประโยคคำถามแบบสมมติเงื่อนไข เนื่องจากมีความคิดว่าเป็นเกย์เพราะสิ่งแวดล้อม ดังนั้นจึงสมมติเงื่อนไขขึ้นว่า “ถ้าจับผู้ชายคนหนึ่งไปขังไว้ในห้องห้องหนึ่ง แล้วมีรูปผู้ชายไปเปลือย คนคนนั้นคงกลายเป็นเกย์ไปได้ละมัง?” ถึงแม้ยังไม่ได้เกิดขึ้นจริง แต่ก็ได้ให้ภาพแล้วว่าไม่สามารถเป็นเกย์ได้ ตัวอย่างที่ 117 มีการใช้คำถามวาทศิลป์ว่า “เพลงของเขาทำให้คนเป็นเกย์มากขึ้นหรือ?” จากตัวบทได้แนะคำตอบไว้แล้วว่า “ไม่จริง” ทั้งนี้ปรากฏร่วมกับกลวิธีอื่นจึงจะสื่ออัตลักษณ์เกย์ได้ ในที่นี้คือการกล่าวอ้างบุคคลที่มีชื่อเสียง นักร้องดังที่เป็นเกย์หลายคน เช่น “เอลตัน จอห์น” “จอร์จ ไมเคิล” และ “วิล ยัง” ที่มีแฟนเพลงหลายล้านคนทั่วโลก ไม่ได้ทำให้คนเป็นเกย์เพิ่มมากขึ้นแต่อย่างใด

ตัวอย่างที่ 118 ทำไม...คนบางคนจึงจำกัดขอบเขตของความรักแบบผิด ๆ “รักร่วมเพศรักกันไม่ได้นะ มันผิด” เช่นนั้นหรือ? ผิดตรงไหนกัน? ใครบัญญัติมิทราบความรักเกิดจากเพศต่างกันเท่านั้น

(รักรคือ...♡, 2550)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นการใช้คำถามที่ไม่ต้องการคำตอบเพื่อแย้งกับความคิดเดิมว่าความรักเป็นเรื่องของคนรักต่างเพศ เกย์จึงใช้คำถามว่า “ทำไม” หรือ “ใครบัญญัติ” ทั้งนี้ไม่ต้องการคำตอบ แต่ได้แนะคำตอบว่าเพศเดียวกันก็สามารถรักกันได้

ตัวอย่างที่ 119 แต่การใช้ชีวิตที่ตรงกันข้ามกับความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองนั้น จะมีความสุขหรือไม่?

(เกย์...แตกต่าง หรือ ธรรมชาติ, 2553)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการใช้คำถามที่ไม่ต้องการคำตอบว่า หากใช้ชีวิตที่ปิดบังความเป็นตัวเองไว้ “จะมีความสุขหรือไม่?” ผู้เขียนเลือกใช้ประโยคคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ เพื่อให้ผู้อ่านได้ตัดสินใจด้วยตนเอง แต่ก็ได้แนะคำตอบแล้วว่า การใช้ชีวิตที่ตรงกันข้ามกับความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองจะไม่มีความสุข

จะเห็นได้ว่าภาพหรือความคิดที่ได้จากกลวิธีนี้มีหลากหลาย แต่ภาพทั้งหมดล้วนประกอบสร้างความหมายด้านบวกให้แก่กลุ่มเกย์ โดยใช้คำถามวาทศิลป์เพื่อคาดหวังให้ผู้อ่านคิดคำตอบให้ได้ถูกต้องตรงกับที่ผู้เขียนต้องการ ทั้งนี้ต้องปรากฏร่วมกับกลวิธีอื่นจึงจะสื่ออัตลักษณ์เกย์ได้

จากการวิเคราะห์ด้วยบททั้งหมด ทำให้เห็นว่า เกียรติพยายามนำเสนอภาพด้านบวกเกี่ยวกับกลุ่มของตน อย่างไรก็ตามด้วยบทเหล่านี้ก็มีภาพด้านลบของเกียรติแฝงอยู่ ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่าภาพด้านลบเหล่านี้มาจากมูลบทที่เกียรติแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ประเด็นที่สังคมมองเกียรติ จากมูลบทเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเกียรติคิดว่าสังคมมองเกียรติด้วยภาพด้านลบ 3 ประการ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) เกียรติเป็นสิ่งไม่ดี

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบการใช้มูลบทเพื่อสื่อให้เห็นความคิดของสังคมว่า เกียรติเป็นสิ่งไม่ดี สังเกตได้จากคำว่า “ตกต่ำ” ปราบปรามร่วมกับคำแสดงพฤติกรรมที่เกี่ยวกับเกียรติ หรือ “เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เกียรติ” ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 120 ผมเองไม่แน่ใจว่า เป็นชาวจงใจประชาสัมพันธ์สร้างกระแสความสนใจหรือเปล่าที่ใช้ประเด็นว่า “เตะตกต่ำเล่นหนังเกียรติ”

(Go! Go! G-Boys, 2550)

ตัวอย่างที่ 121 รายการเสวนา ที่มักจะตั้งชื่อหัวข้อที่เรียกร้องความสนใจว่า “เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เกียรติ”

(ความรุนแรงที่ละมุนฯ, 2551)

ตัวอย่างที่ 120 “ตกต่ำ” เพราะมาเล่นหนังเกียรติ เนะความหมายว่าการเล่นหนังเกียรติเป็นเรื่องที่ไม่ดี ตัวอย่างที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นว่ามีความคิดและทัศนคติด้านลบเกี่ยวกับเกียรติอยู่ในสังคมไทย ตัวอย่างที่ 121 เป็นเหตุการณ์ที่มีการจัดเสวนาขึ้น โดยตั้งชื่อหัวข้อว่า “เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เกียรติ” จากชื่อเนะความหมายว่า คนในสังคม ในที่นี้คือนักวิชาการคิดว่าคนที่เป็เกียรติเป็นเรื่องไม่ดี ไม่เหมาะสมและคิดว่าสาเหตุหนึ่งของการเป็นเกียรติเกิดจากการเลี้ยงดู ดังนั้นจึงมีการเสวนาเรื่องนี้ขึ้นมา

2) เกียรติผิดปกติ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบการใช้มูลบทเพื่อสื่อให้เห็นความคิดของสังคมว่า เกียรติผิดปกติ สังเกตได้จากคำว่า “ไม่เปลี่ยน” “คง” ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 122 ความเข้าใจของสังคมนั้น ยังไม่เคยเปลี่ยน ยังคงคิดว่าบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศเป็นกลุ่มคนที่ผิดปกติ และเป็นปัญหาสังคมที่ควรได้รับการแก้ไข

(หวั่นไหว, 2553)

จากตัวอย่าง 122 คำว่า “ไม่เคยเปลี่ยน” “คง” เน้นความหมายว่าความคิดและทัศนคติด้านลบเกี่ยวกับเกย์ยังคงอยู่ ในที่นี้คือความคิดที่ว่าคนที่มีความหลากหลายทางเพศเป็นกลุ่มคนที่ผิดปกติ

3) เกย์เล็กเป็นได้

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบการใช้มูลบทเพื่อสื่อให้เห็นความคิดของสังคมว่า เกย์เล็กเป็นได้ สังเกตได้จากคำว่า “เล็กเป็นเกย์” ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 123 ผมก็ดูเพลินไป เว้นแต่มุกที่จัดให้คุณพี่มัม ลาโคนิคแปลงกายมาเป็นรปภ. มาดแมน ซึ่งขัดแย้งกับตัวจริงของเธอ แล้วเธอก็เล่าเรื่องตามสคริปต์ว่า เล็กเป็นเกย์แล้วละ

(โกยเถอะโกย, 2550)

ตัวอย่างที่ 123 ข้อความว่า “เล็กเป็นเกย์แล้วละ” เน้นความหมายว่าคนในสังคมในที่นี้คือ ผู้เขียนบทละคร คิดว่าเกย์สามารถเล็กเป็นได้ กล่าวคือ การเป็นเกย์สามารถที่จะเลือกเป็นหรือไม่เป็นก็ได้

ความคิดหรือภาพของเกย์ทั้ง 3 ประการ เป็นภาพที่เกย์คิดว่าสังคมมองเกย์และเกย์ก็ได้ใช้กลวิธีทางภาษาอื่น ๆ ในการปฏิเสธภาพเหล่านี้

สรุปได้ว่า จากการศึกษาวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้กลวิธีทางภาษาในระดับต่าง ๆ เพื่อนำเสนออัตลักษณ์ของตนเอง ที่สำคัญ 8 กลวิธี ได้แก่ การเลือกใช้คำศัพท์ การใช้มูลบท การปฏิเสธสื่อมูลบท การใช้นามวลีสื่อมูลบท การใช้อุปสรรค การใช้รูปประโยคกรรม การกล่าวอ้าง และการใช้คำถามวาทศิลป์ กลวิธีที่พบทั้งหมดนั้น ส่วนใหญ่ใช้สื่ออัตลักษณ์ได้โดยตรง ยกเว้น 2 กลวิธีเท่านั้นที่จะต้องปรากฏร่วมกับกลวิธีอื่น ๆ จึงจะสื่ออัตลักษณ์เกย์ได้ คือ กลวิธีการกล่าวอ้าง และการใช้คำถามวาทศิลป์

และจากการวิเคราะห์ “กลวิธีทางภาษา” ในตัวบท แสดงให้เห็นว่า เกย์ใช้วาทกรรมออนไลน์นำเสนออัตลักษณ์ของตนเองต่อสาธารณชนผ่านกลวิธีทางภาษา สรุปได้ดังนี้

- 1) อัตลักษณ์ “เกย์เป็นคนปกติ และมีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป”
- 2) อัตลักษณ์ “เกย์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมของเพศชาย”
- 3) อัตลักษณ์ “เกย์ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องเพศ”
- 4) อัตลักษณ์ “เกย์ไม่ใช่ผู้ป่วยโรค หรืออาการทางจิต แต่เป็นความรู้สึกหรือตัวตนที่แท้จริงที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ”
- 5) อัตลักษณ์ “เกย์เป็นกลุ่มคนที่ตกอยู่ในความกลัว และเกย์ผู้ยอมรับและเปิดเผยตนเองเป็นผู้ที่มีความกล้า”
- 6) อัตลักษณ์ “เกย์เป็นผู้โหยหาความรัก”
- 7) อัตลักษณ์ “เกย์เป็นคนที่อบอุ่น มีน้ำใจต่อผู้อื่น โดยเฉพาะต่อเกย์ด้วยกัน”
- 8) อัตลักษณ์ “เกย์คือ “ของปลอม” เกย์เป็นคนที่มีความผิด และเกย์หมกมุ่นเรื่องเพศ”

สิ่งสำคัญที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นคือ แม้เกย์จะนำเสนอภาพด้านบวกเกี่ยวกับตนเอง แต่ภาษาที่ใช้ยังแสดงว่า ยังมีความคิดด้านลบที่เกย์มีต่อตนเองแฝงอยู่ แสดงนัยยะว่าการสร้างอัตลักษณ์ของเกย์ยังคงได้รับอิทธิพลจากสังคมรอบข้าง

ในบทต่อไป ผู้วิจัยจะนำผลการวิเคราะห์อัตลักษณ์ที่สื่อโดยกลวิธีทางภาษาในตัวอย่างมาพิจารณาว่าภาพต่าง ๆ ที่กลุ่มเกย์นำเสนอมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างไร เป็นไปในทางเดียวกันหรือไม่ เหมือนหรือต่างจากที่ภาพเกย์ที่ปรากฏในงานวิจัยที่มีมาก่อนหน้าอย่างไรบ้าง และจะนำการวิเคราะห์ปริบทโดยใช้กรอบ SPEAKING และวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรมมาประมวลเข้าด้วยกัน และนำเสนอเป็นผลการวิจัยที่สมบูรณ์ต่อไป

บทที่ 4

อัตลักษณ์เกย์

ในบทนี้ผู้วิจัยแบ่งเป็น 3 ส่วน คือส่วนแรกจะกล่าวถึงอัตลักษณ์ของเกย์ที่วิเคราะห์ได้จาก “กลวิธีทางภาษา” ส่วนที่สองจะกล่าวถึงการวิเคราะห์ห้องคำประกอบวาทกรรมตามกรอบทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณาแห่งการสื่อสาร และส่วนสุดท้ายจะกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างอัตลักษณ์เกย์ในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” กับสังคม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 อัตลักษณ์เกย์ที่นำเสนอผ่านวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์”

จากการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาในบทที่ 3 สามารถแบ่งอัตลักษณ์เกย์ ที่ปรากฏในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ได้เป็น 2 กลุ่มคือ 1) อัตลักษณ์ที่เกย์ต้องการนำเสนอต่อสาธารณชน และ 2) อัตลักษณ์ที่เกย์ยอมรับชุดความคิดหลักของกระแสสังคม ดังต่อไปนี้

4.1.1 อัตลักษณ์ที่เกย์ต้องการนำเสนอต่อสาธารณชน

อัตลักษณ์ที่เกย์ต้องการนำเสนอต่อสาธารณชนในที่นี้หมายถึง อัตลักษณ์เกย์ที่วาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พยายามสร้างหรือผลิตขึ้นมาได้ต่อบทวาทกรรมกระแสหลักหรือวาทกรรมสาธารณะที่พูดถึงเกย์ ซึ่งเป็นการนำเสนอภาพหรือมุมมองเกี่ยวกับเกย์ที่ตนต้องการต่อสาธารณชน อัตลักษณ์เหล่านี้เป็นความพยายามของกลุ่มเกย์ออนไลน์ ในการสร้างความเข้าใจว่า “เกย์” เป็นใคร มีบุคลิกลักษณะอย่างไร เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับเกย์ จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยสามารถแบ่งอัตลักษณ์เกย์ที่ตนต้องการนำเสนอต่อสาธารณชนได้ 2 กลุ่มคือ 1) อัตลักษณ์เกย์ที่เกี่ยวกับบุคลิกลักษณะภายนอก และ 2) อัตลักษณ์เกย์ที่เกี่ยวกับตัวตน อารมณ์ และความรู้สึก ดังต่อไปนี้

4.1.1.1 อัตลักษณ์เกย์ที่เกี่ยวกับบุคลิกลักษณะภายนอก

ในที่นี้หมายถึง ชุดความคิดหรืออัตลักษณ์เกย์ที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกลักษณะภายนอก เช่น กริยาท่าทาง จากข้อมูลสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเด็น ดังต่อไปนี้

4.1.1.1.1 อัตลักษณ์ “เกย์เป็นคนปกติ และมีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป”

เนื่องจากสังคมไทยยังคงมองกลุ่มคนรักเพศเดียวกันว่าเป็น “สิ่งผิดปกติ” เห็นได้จากเวลาหนังสือพิมพ์ลงข่าวที่เกี่ยวกับคนรักเพศเดียวกันมักจะใช้ถ้อยคำรุนแรงกว่าปกติ (ฐิติกร เตรยาภรณ์, 2543) อันแสดงถึงอคติที่สังคมที่ต่อกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ ดังนั้นผลการศึกษาวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” จึงพบว่ากลุ่มเกย์พยายามประกอบสร้างความหมายด้านบวกให้แก่กลุ่มของตน โดยนำเสนอภาพว่าตนเป็นผู้ชาย และมีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป กลวิธีทางภาษาที่วาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ใช้สื่อประเด็นนี้³ มีการเลือกใช้คำศัพท์ว่า *คนทั่วไป คนธรรมดา คนปกติ* นอกจากนี้ยังการใช้คำศัพท์ที่กล่าวถึงกิจกรรมที่เกย์กระทำว่าเป็นกิจกรรมเดียวกับที่คนธรรมดาทั่วไปปฏิบัติกัน เช่น *เรียนหนังสือ ทำงาน มีงานอดิเรก* การกล่าวอ้าง ช่วยสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่ข้อมูลที่น่าเสนอ การใช้คำถามวาทศิลป์ ช่วยกระตุ้นให้ผู้อ่านคิดตาม และเห็นคล้อยตามข้อมูลที่น่าเสนอ เป็นต้น

ตัวอย่างกลวิธีการเลือกใช้คำศัพท์ เช่น

ตัวอย่างที่ 1   ในชีวิตลูกของเราก็เหมือนคนทั่วไป ต้องเรียนหนังสือ ทำงาน ประกอบอาชีพ ทำงานอดิเรก ฯลฯ

(6 ข้อสำหรับพ่อแม่ฯ, 2553)

จากตัวอย่างข้างต้นคำศัพท์ที่ใช้แสดงให้เห็นว่า เกย์มีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป เช่น ต้องเรียนหนังสือ ทำงาน มีงานอดิเรก มีความต้องการทางร่างกาย จิตใจและความรัก การใช้คำศัพท์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเกย์พยายามประกอบสร้างความหมายด้านบวกให้แก่กลุ่มตนว่า เกย์ไม่ได้เป็นคนผิดปกติ เกย์ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องเพศ แต่เกย์คือคนปกติที่มีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป

ตัวอย่างกลวิธีการกล่าวอ้าง เช่น

ตัวอย่างที่ 2   ผลการวิจัยพบว่า...“ด้านกิจกรรมที่เกย์ส่วนใหญ่ทำในวันหยุด คือ พักผ่อนอยู่บ้าน เที่ยวกับแฟน และเที่ยวกลางคืน ส่วนกิจกรรมที่ทำน้อยที่สุด คือ การแต่ง

³ กลวิธีทางภาษาที่พบเป็นกลวิธีที่สำคัญและปรากฏอยู่เสมอมาเสมอตลอดทั้งตัวบท ทั้งนี้อาจมีกลวิธีอื่นอีกแต่ผู้วิจัยไม่ได้กล่าวถึง เนื่องจากปรากฏเป็นจำนวนน้อยหรือปรากฏเพียงแค่ส่วนใดส่วนหนึ่งของทั้งตัวบท

แฟนซีเป็นหญิง สู้บรูห์รี และเล่นการพนัน ส่วนด้านการให้ความสนใจต่อเรื่องต่าง ๆ พบว่ากลุ่มเกย์ในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่ มีความระมัดระวังต่อโรคเอดส์สูง ด้วยการสวมถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์ 83% มีความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จด้านการงานหรือการเรียน 83% อีกทั้งให้ความสำคัญกับการรักษารูปร่าง 88% และฟิตฟิตกันการแต่งกาย 65% ด้านความคิดเห็นต่อสังคม กลุ่มเกย์ส่วนใหญ่มีความตระหนักถึงการรักษาสิ่งแวดล้อม 93% และคิดว่าเกย์ควรสะสมทรัพย์สินให้มาก เพื่อไว้ยามแก่ 80% และคิดว่าตนมีความรู้เรื่องเอดส์ดีพอ 85% ประเด็นที่น่าสนใจ คือ เกย์ส่วนใหญ่ 65% มีความพอใจในความเป็นเกย์ของตนเอง”

(ไลฟ์สไตล์ชายรักชาย 'เกย์'ฯ, 2552)

จากตัวอย่างข้างต้น เนื่องจากสังคมมองว่าเกย์ส่วนใหญ่มักเกี่ยวข้องกับเรื่องราวทางเพศอยู่เสมอ เกย์จึงต้องการแย้งความคิดนี้และแสดงให้เห็นว่าเกย์ก็มีความหลากหลายเช่นเดียวกับชายหญิงทั่วไป ดังนั้นจึงใช้การกล่าวอ้างข้อมูลจากงานวิจัยเพื่อแสดงให้เห็นว่าเกย์มีกิจกรรมที่หลากหลาย ไม่ได้หมกมุ่นแต่เรื่องเพศเพียงอย่างเดียว เช่น มุ่งจะประสบความสำเร็จด้านการเรียนและการทำงาน ตระหนักถึงการรักษาสิ่งแวดล้อม เป็นต้น การนำงานวิจัยมากล่าวอ้างนี้ทำหน้าที่เป็นเสมือนหลักฐานช่วยสร้างความน่าเชื่อถือให้กับข้อมูล

4.1.1.1.2 อัตลักษณ์ “เกย์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมของเพศชาย”

สังคมมีภาพรูปแบบเหมารวมเกี่ยวกับเกย์ว่ามีภาพลักษณ์เป็นแบบผู้หญิง ร้องกรีดกรีด (ฐิติกร เตรยาภรณ์, 2543) แต่จากผลการศึกษาทงกรรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พบว่าเกย์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมของเพศชาย แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเกย์พยายามสร้างอัตลักษณ์ขึ้นมาอีกชุด โดยปฏิเสธภาพที่สังคม “หยิบยื่น” ให้ ภาพที่กลุ่มเกย์นำเสนอนี้สื่อด้วยกลวิธีทางภาษาต่าง ๆ อาทิ การเลือกใช้คำศัพท์เพื่อบรรยายอาการหรือพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความเป็นผู้ชาย เช่น *ต้อยชก เตะบอล* การใช้คำสรรพนามและคำลงท้าย เช่น *ผม ครับ* เป็นต้น

ตัวอย่างกลวิธีการใช้คำศัพท์เพื่อบรรยายอาการหรือพฤติกรรม เช่น

ตัวอย่างที่ 3 ไม่ชอบให้ใครมาเรียกเป็น ‘ไอ้’ เป็น ‘อี’ รู้สึกเหมือนดูถูกกัน เวลาได้ยินใครมาเรียกคนอื่นว่า อีแอบ ผมน่าจะอยากเข้าไปต้อยหน้ามัน แล้วถามว่า แล้วมันผิดตรงไหน?”

(คุณรู้สึกยังไงกับคำว่า“อีแอบ”, 2549)

ตัวอย่างกลวิธีการใช้คำสรรพนามและคำลงท้าย เช่น

ตัวอย่างที่ 4 ผมสังเกตดู พฤติกรรมของเขาก็เหมือนผู้ชายประเภทหัว ๆ หัว ๆ ไปที่เราเห็น ๆ กันอยู่นะครับ

(ขออีกสักครั้ง...เถอะน่า, 2549)

4.1.1.2 อັดัลัษณ์เกย์ที่เก็ยวกับตัวตน อารมณัและควมรู่สึก

ในที่นี้หมายถึง ชุดความคิดหรืออັดัลัษณ์เกย์เก็ยวข้องกับตัวตน อารมณัควมรู่สึกที่อยู่ภายในจิตใจ เช่น นิสัยใจคอ จากข้อมูลสามารถแบ่งได้เป็น 5 ประเด็น ดังต่อไปนี้

4.1.1.2.1 อັดัลัษณ์ “เกย์ไม่ไ้ดมกมุ่นเรื่งเพศ”

การนำเสนอเรื่งราวของเกย์ในสังคมไทยนั้น สื่อมวลชนมักนำเสนอภาพอย่างมีอคติ มีทัศนคติด้านลบต่อกลุ่มรักร่วมเพศ (homophobic) ส่วนหนึ่งคือ มักนำเสนอเก็ยข้องกับเรื่งราวทางเพศอยู่เสมอ (Jackson, 1995) ผลการศึกษาวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พบว่ากลุ่มเกย์ต้องการนำเสนอภาพว่าตนไม่ไ้ดมกมุ่นเรื่งเพศ กลวิธีทางภาษาที่วาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ใช้สื่อประเด็นนี้ อาทิ การเลือกใช้คำศัพท์ เช่น คำเรียกชื่อเกย์ ว่าเป็นคนรักเพศเดียวกัน การปฏิเสธข้อมูลบท ว่า ไม่ใช่ “รักร่วมเพศ” การใช้คำถามวาทศิลป์ เป็นต้น

ตัวอย่างกลวิธีการเลือกใช้คำศัพท์ เช่น

ตัวอย่างที่ 5 การจัดมอรางวัล Rainbow Media Awards เป็นเพียงแรงสนับสนุนเล็ก ๆ ที่กลุ่มคนรักเพศเดียวกันจะแสดงความขอบคุณให้กับคนทำสื่อ

(Rainbow Media Awards, 2549)

การเลือกใช้คำศัพท์เพื่อเรียกชื่อเกย์จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า กลุ่มเกย์พยายามไม่ใช้คำเรียก “รักร่วมเพศ” ที่บุคคลส่วนใหญ่ใช้เรียก “เกย์” เพราะเป็นคำที่สื่อถึงเรื่องเพศสัมพันธ์ เกย์จึงใช้คำเรียกอื่นที่เป็นกลาง หรือทำให้เห็นว่ากลุ่มตนเพียงแต่แตกต่างจากคนส่วนใหญ่ในแง่มุมมองเรื่องรสนิยมทางเพศเท่านั้น กล่าวคือ แสดงว่าเกย์ไม่ใช่คนที่หมกมุ่นเรื่องเพศแต่เป็นคนที่แตกต่างกันคนส่วนใหญ่ในด้านรสนิยมทางเพศและเป็นคนปกติในสังคม

ตัวอย่างกลวิธีการปฏิเสธสื่อมวลชน เช่น

ตัวอย่างที่ 6 ขอย้ำว่าเป็นคน "รักร่วมเพศเดียวกัน" ไม่ใช่ "รักร่วมเพศ"

(เกย์...แตกต่าง หรือ ธรรมชาติ, 2553)

จากตัวอย่างข้างต้น กลุ่มเกย์ออนไลน์ใช้คำปฏิเสธว่า “ไม่ใช่รักร่วมเพศ” เป็นการปฏิเสธเพื่อแย้งกับความคิดของสังคมที่ว่า เกย์คือ “รักร่วมเพศ” กลุ่มเกย์จึงปฏิเสธความเข้าใจดังกล่าว และชี้แจงว่าเกย์เป็น “คนรักเพศเดียวกัน” เพื่อแสดงความหมายด้านบวก โดยเน้นว่ากลุ่มเกย์เป็นเพียงคนที่รักเพศเดียวกันเท่านั้น มากกว่าจะเน้นไปที่พฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์

4.1.1.2.2 อัตลักษณ์ “เกย์ไม่ใช่ผู้ป่วยโรค หรืออาการทางจิต แต่เป็นความรู้สึกหรือตัวตนที่แท้จริงที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ”

สังคมบางส่วนยังคงมองว่าเกย์เป็นบุคคลที่ “ผิดปกติ” “โรคจิต” “วิตถาร” ทั้ง ๆ ที่ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับทางการแพทย์แล้วว่า เกย์ไม่ใช่ความผิดปกติทางจิต (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา, 2545) ผลการศึกษาวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พบว่า กลุ่มเกย์พยายามประกอบสร้างความหมายให้แก่กลุ่มของตนโดยใช้การปฏิเสธเพื่อโต้แย้งกับความคิดที่มีอยู่เดิมเกี่ยวกับลักษณะและมุมมองต่อเกย์ในสังคมซึ่งมักจะสะท้อนความหมายด้านลบ อัตลักษณ์นี้สื่อด้วยกลวิธีทางภาษาต่าง ๆ ที่สำคัญ อาทิ การปฏิเสธสื่อมวลชน รูปภาษาที่สังเกตได้คือคำบอกปฏิเสธ “ไม่ได้” “ไม่ใช่” ปรากฏอยู่หน้าคำศัพท์ที่แสดงความรู้สึกหรือแสดงทัศนคติทางลบที่มีต่อเกย์ เช่น *เกย์ไม่ใช่โรค* *ไม่มีการติดต่อ* *ไม่ใช่อาการทางจิต* การกล่าวอ้าง และการใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ เป็นต้น

ตัวอย่างกลวิธีการปฏิเสธสื่อมูลบท เช่น

ตัวอย่างที่ 7 ไฮโมเป็นโรค หรืออาการทางจิต หรือความผิดปกติ ความเชื่อแสนเก่าแต่ครั้งบรรพกาลนี้ เริ่มมีข้อมาขัดแย้งแล้ว เริ่มแรกมันไม่ใช่โรค ไม่มีการติดต่อ ไม่ใช่อาการทางจิต... และมันก็ไม่ใช่ความผิดปกติเพราะนี่คือสิ่งที่ธรรมชาติสร้างขึ้นมา (เกี่ยวกับความจริงที่แตกต่าง, 2550)

ตัวอย่างที่ 8 แล้วถ้าเกิดมีใครค้นพบตัวเองว่า เป็นเกย์ เขาก็คงเป็นอยู่ตั้งนานแล้วละครับ ไม่ได้ “กลายเป็น” หรือ ไม่ได้ “เปลี่ยนไปเป็น” เพียงแต่เขาไม่ได้สืบค้นลงลึกไปถึง “ความรู้สึกที่แท้จริง” มาก่อน (Making A Bed :ชวนกันไปฯ, 2549)

การปฏิเสธข้างต้นเป็นการแย้งกับความคิดเดิมของสังคม และต้องการสื่อว่าเกย์ไม่ใช่คนผิดปกติ วิปริต หรือเปียงเบน ความเป็นเกย์เป็นตัวตนหรือความรู้สึกที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ไม่ได้เกิดจากอิทธิพลของสภาพแวดล้อม การเป็นเกย์ไม่สามารถเลือกที่จะเป็นหรือไม่เป็นก็ได้ เพราะการเป็นเกย์เกิดมาเป็นอย่างนั้นเอง

ตัวอย่างกลวิธีการใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ เช่น

ตัวอย่างที่ 9 ถ้าใครถือเอาสิ่งแวดล้อมเป็นตัวตั้ง ลองคิดดูเล่น ๆ นะครับ ถ้าจับผู้ชายคนหนึ่งไปขังไว้ในห้อง ๆ หนึ่งแล้วมีรูปผู้ชายโป๊ เปลือย คนคนนั้นคงกลายเป็นเกย์ไปได้ละมัง?

(Making A Bed:ชวนกันไปฯ, 2549)

เนื่องจากมีความคิดว่าเป็นเกย์เพราะสิ่งแวดล้อม ดังนั้นจึงสมมติเงื่อนไขขึ้นว่า “ถ้าจับผู้ชายคนหนึ่งไปขังไว้ในห้องห้องหนึ่ง แล้วมีรูปผู้ชายโป๊เปลือย คนคนนั้นคงกลายเป็นเกย์ไปได้ละมัง?” ถึงแม้ยังไม่ได้เกิดขึ้นจริง แต่ก็ได้ให้ภาพแล้วว่าไม่สามารถเป็นเกย์ได้ กลวิธีนี้ทำหน้าที่เป็นกลวิธีเสริม เมื่อปรากฏร่วมกับกลวิธีอื่นจะช่วยสื่ออัตลักษณ์ให้ชัดเจนขึ้น

4.1.1.2.3 อัตลักษณ์ “เกย์เป็นกลุ่มคนที่ตกอยู่ในความกลัว และเกย์ผู้ยอมรับและเปิดเผยตนเองเป็นผู้ที่มีความกล้า”

ผลการศึกษาวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พบว่าเกย์เป็นกลุ่มคนที่ตกอยู่ในความกลัว ต้องปิดบัง ไม่สามารถเปิดเผยตนเองได้ เพราะกลัวสังคมไม่ยอมรับ ดังนั้นเกย์ผู้ยอมรับและเปิดเผยตนเองจึงเป็นผู้ที่มีความกล้าและควรได้รับการชื่นชม ภาพที่ปรากฏนี้สื่อด้วยกลวิธีทางภาษาต่าง ๆ อาทิ การเลือกใช้คำศัพท์ว่า “กลัว” ปรากฏร่วมกับคำแสดงพฤติกรรม “คนรอบข้างไม่ยอมรับ” หรือ “กล้า” ปรากฏร่วมกับคำแสดงพฤติกรรม “เปิดเผยตน” การใช้อุปสรรคณ์ว่า เกย์ต้องต่อสู้กับอคติของสังคม การใช้ประโยคกรรมว่า เกย์เป็นผู้ถูกระทำ ถูกสังคมกดขี่ เป็นต้น

ตัวอย่างกลวิธีการเลือกใช้คำศัพท์ เช่น

ตัวอย่างที่ 10 มีปัญหาอีกมากมาย ที่เกิดจากคุณเกย์บางคน ... ที่กลัว กลัว...ที่จะเปิดตัวเอง กลัว...ที่จะแสดงความเป็นตัวเอง กลัว...สังคมรังเกียจ กลัว...คนรอบข้างไม่ยอมรับกลัว.....กลัว.....กลัว

(เมื่อรู้ตัวว่าเกย์ตอน 2, 2548)

ตัวอย่างที่ 11 เกย์หลายคนกล้าเปิดเผย กล้าที่จะแสดงตัว และเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น หลายคนยอมรับและกล้าเผชิญกับความจริงของตัวเอง

(รู้ไหมว่าใครเป็นเกย์บ้าง, 2550)

ตัวอย่างกลวิธีการใช้อุปสรรคณ์ เช่น

ตัวอย่างที่ 12 ท่านทั้งหลายต่อสู้มาหลายนัดแล้วกับอคติทางเพศรอบตัว ล้มไปบ้าง ร้องไห้บ้าง แต่ก็ยังลุกขึ้นมาได้เสมอ ทำไมเราถึงทำได้?

(New Diva for Gay Men, 2550)

จากตัวอย่างข้างต้น ทั้งกลวิธีการเลือกใช้คำศัพท์ การใช้อุปสรรคณ์ และการใช้รูปประโยคกรรม ล้วนตอกย้ำให้เห็นว่ากลุ่มเกย์เป็นฝ่ายถูกระทำจากอคติสังคม ควรได้รับความสงสารและความเห็นใจ ดังนั้นหากเกย์คนใดลุกขึ้นมายอมรับและเปิดเผยตนเองต่อสังคม ก็ควรได้รับการยอมรับและชื่นชมยินดี

4.1.1.2.4 อัตลักษณ์ “เกย์เป็นผู้โยยหาความรัก”

ผลการศึกษาวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พบว่าภาพที่กลุ่มเกย์ต้องการนำเสนอคือเกย์เป็นบุคคลธรรมดา และมีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป ในขณะที่เดียวกันก็พบว่า “พฤติกรรมของเกย์ส่วนใหญ่มักเกี่ยวข้องกับเรื่องความรัก” ดังจะเห็นได้จากการใช้กลวิธีทางภาษาในลักษณะต่าง ๆ อาทิ การเลือกใช้คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับความรักและการใช้ชีวิตคู่ เช่น *ความรัก แฟน คบกันเลิกกัน* การใช้อุปสรรคณ์ว่า *ชีวิตคู่ของเกย์คือการเดินทาง* เป็นต้น

ตัวอย่างกลวิธีการเลือกใช้คำศัพท์ เช่น

ตัวอย่างที่ 13 พอเค้าลงจากรถไป น้ำตาผมไหลออกมาไม่ยอมหยุด สวรรค์ให้โอกาสผมได้เจอกับเค้า ให้โอกาสเราได้คบกันเพียงเวลาสั้น ๆ แล้วก็พรากเค้าไป ผมเจอเค้าที่ ICQ แล้วก็ลากับเค้าที่ ICQ สงสัยร้านนี้มันจะมีอาถรรพ์

(สงกรานต์เมื่อหลายปีฯ, 2548)

ตัวอย่างกลวิธีการใช้อุปสรรคณ์ เช่น

ตัวอย่างที่ 14 วันต่อ ๆ ไป ผมจะยังคงเดินทางตามหา สิ่งที่เรียกว่า ความรัก เพื่อเติมเต็มหัวใจของผมให้เติมเต็ม

(ความใคร่ ความเหงาฯ, 2552)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า แม้กลุ่มเกย์พยายามประกอบสร้างความหมายให้แก่กลุ่มของตนว่าเป็นคนธรรมดาทั่วไป ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องเพศ มีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป ต้องเรียน ทำงาน แต่กลวิธีทางภาษากลับพบว่า พฤติกรรมของเกย์ส่วนใหญ่ก็มักจะพูดเรื่องความรักหรือสนใจเรื่องของความรักตลอดเวลา ซึ่งเป็นอัตลักษณ์ที่ขัดแย้งกัน

4.1.1.2.5 อัตลักษณ์ “เกย์เป็นคนที่ยอบอุ้ม มีน้ำใจต่อผู้อื่น โดยเฉพาะต่อเกย์ด้วยกัน”

ผลการศึกษาวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พบว่า กลุ่มเกย์ต้องการนำเสนอว่าเกย์เป็นครอบครัว คนที่เป็นเกย์ล้วนเป็นพี่น้องกัน ภาพที่ปรากฏนี้สื่อด้วยกลวิธีทางภาษาต่าง ๆ อาทิ การใช้อุปสรรคณ์ *พี่น้อง* การใช้มูลบท “*ยัง คง*” *ปรากฏร่วมกับคำว่า “เป็นกำลังใจ”* เป็นต้น

ตัวอย่างกลวิธีการใช้อุปลักษณ์ เช่น

ตัวอย่างที่ 15 สังคมไม่ต้องตกอกตกใจไปนะครึบ เขากำลังเลือกทางเดินที่เขาเลือกได้เอง เขา กำลังหมดความกดดันจากกรอบเดิมที่ทุกซ์สาหัส เขาจะเห็นพี่น้องคนอื่นที่ เปิดเผยตัว และความรู้สึกไม่ดีกับตัวเองและสิ่งที่ตัวเองเป็น กำลังจะถูกแทนที่ ด้วยความเป็นจริงที่เขาเพิ่งค้นพบ และรู้ว่า เขาก็มีชีวิตที่มีความสุขอย่างแท้จริงได้ เช่นกัน

(ยกภูเขาออกจากอก, 2551)

ตัวอย่างกลวิธีการใช้มูลบท เช่น

ตัวอย่างที่ 16 ลึนปีแล้ว คอฉันนี่คงไม่มีอะไรมอบให้คุณผู้อ่าน นอกจากบทความชิ้นสุดท้าย ของปีที่ยังเป็นกำลังใจให้

(ยอมรับ แต่...ไม่ยอมแพ้, 2549)

จากตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเกย์พยายามสร้างอัตลักษณ์ขึ้นมาว่า คนที่เป็นเกย์ล้วนเป็นพี่น้องกัน เกย์มีความเข้าใจและรักใคร่กัน นอกจากนี้เกย์เป็นผู้ที่ดูแลกันและกัน มีความปรารถนาดีต่อกัน คอยให้กำลังใจให้กัน ดังจะเห็นได้จากการใช้คำว่า “ยัง” ซึ่งแสดงว่าการให้กำลังใจนั้นเป็นสิ่งที่ได้กระทำมาและจะกระทำต่อไป

4.1.2 อัตลักษณ์ที่เกย์ยอมรับชุดความคิดหลักของกระแสสังคม

อัตลักษณ์ที่เกย์ยอมรับชุดความคิดหลักของกระแสสังคมในที่นี้หมายถึง ชุดความคิดหรืออัตลักษณ์เกย์ที่วาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ได้รับอิทธิพลจากชุดความคิดหลักของกระแสสังคม ความคิดเหล่านี้ เป็นสิ่งที่งานวิจัยที่ศึกษาวาทกรรมเกย์ในสังคมไทยกล่าวถึงไว้ (ฐิติกร เตรยาภรณ์, 2543; ปีเตอร์ แจ็คสัน และนฤพนธ์ ดั่งวิเศษ, บรรณาธิการ, 2552; Jackson, 1995) กล่าวคือ แม้ว่ากลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พยายามสร้างหรือผลิตชุดความคิดขึ้นมาแข่งขันกับวาทกรรมกระแสหลัก ซึ่งเป็นการนำเสนอภาพหรือมุมมองเกี่ยวกับเกย์ต่อสาธารณชน ขณะเดียวกันกลุ่มเกย์เองก็ได้รับชุดความคิดกระแสหลักเข้าไปอยู่ในอัตลักษณ์ของตัวเอง ดังต่อไปนี้

4.1.2.1 อัตลักษณ์ “เกย์คือ “ของปลอม” เกย์เป็นคนที่มีความผิด และเกย์หมกมุ่นเรื่องเพศ”

ผลการศึกษาวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พบว่า แม้กลุ่มเกย์ต้องการนำเสนอภาพด้านบวกให้แก่กลุ่มของตน แต่สิ่งที่ปรากฏจากตัวบท ยังแสดงให้เห็นว่า ยังมีทัศนคติด้านลบที่เกย์มีต่อตนเองแฝงอยู่ ภาพที่ปรากฏนี้สื่อด้วยกลวิธีทางภาษาต่าง ๆ อาทิ การใช้มูลบท ว่า ชายจริงหญิงแท้ ลงโทษ เป็นต้น

ตัวอย่างกลวิธีการใช้มูลบท เช่น

ตัวอย่างที่ 17 เมื่อช่วงพักร้อนที่ผ่านมา ชาน่าและเพื่อน ๆ ได้พบปะสังสรรค์กันตามประสาเฮฮาปาร์ตี้ เพื่อน ๆ ต่างไม่เจอกันมานาน มีทั้งเพื่อนชายจริงหญิงแท้และชาวหลากหลายทางเพศ

((ไม่)ชวนเสียวในคืนสยอง..., 2553)

จากตัวอย่างข้างต้น การใช้คำว่า “จริง” “แท้” ในนามวลีชายจริงหญิงแท้และความหมายได้ที่สามารถแบ่งคนได้เป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มชายจริงหญิงแท้ และกลุ่มชายจริงหญิงไม่แท้ เมื่อเกย์จัดกลุ่มคนอื่นอยู่ในกลุ่มชายจริงหญิงแท้ ก็แสดงว่าเกย์กำลังจัดตัวเองเข้าอยู่ในกลุ่มชายจริงหญิงไม่แท้ ซึ่งก็คือปลอมนั่นเอง

ตัวอย่างที่ 18 ถ้าเป็นผม ผมก็คงจะเคลิ้มไปเหมือนกันถ้าได้อยู่ใกล้ชิดคนอย่างแทน ก็คนอะไรมันน่ารำกอกขนาดนั้นแต่มานั่งคิด ๆ คุณะครับคุณผู้อ่าน ผู้ชายอย่างนายแทนคงถูกส่งมาให้ลงโทษชายเกย์อย่างพวกผมให้หลงเข้าใจผิด

(อันตรราย...ผู้ชาย gay, 2549)

การใช้คำว่า “โทษ” ใน “ลงโทษ” ตัวอย่างข้างต้นมีมูลบทว่าทำความผิดที่เกิดมาเป็นเกย์ ดังนั้นจึงต้องถูกลงโทษ

อัตลักษณ์เกย์ที่นำเสนอผ่านกลวิธีทางภาษาที่ผู้วิจัยได้นำเสนอในหัวข้อนี้สามารถสรุปได้เป็น 2 กลุ่มคือ 1) อัตลักษณ์ที่เกย์ต้องการนำเสนอต่อสาธารณชน และ 2)

อัตลักษณ์ที่เกี่ยยอมรับชุดความคิดหลักของกระแสสังคม ในกลุ่มแรกนั้น ยังสามารถแบ่งได้เป็นอีก 2 กลุ่มย่อย คือ 1.1) อัตลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกลักษณะภายนอก สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเด็นได้แก่ 1.1.1) **อัตลักษณ์ “เกย์เป็นคนปกติ และมีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป”** และ 1.1.2) **อัตลักษณ์ “เกย์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมของเพศชาย”** กลุ่มย่อย 1.2) อัตลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับตัวตน อารมณ์และความรู้สึก สามารถแบ่งได้เป็น 5 ประเด็น ได้แก่ 1.2.1) **อัตลักษณ์ “เกย์ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องเพศ”** 1.2.2) **อัตลักษณ์ “เกย์ไม่ใช่ผู้ป่วยโรค หรืออาการทางจิต แต่เป็นความรู้สึกหรือตัวตนที่แท้จริงที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ”** 1.2.3) **อัตลักษณ์ “เกย์เป็นกลุ่มคนที่ตกอยู่ในความกลัว และเกย์ผู้ยอมรับและเปิดเผยตนเองเป็นผู้ที่มีความกล้า”** 1.2.4) **อัตลักษณ์ “เกย์เป็นผู้โหยหาความรัก”** 1.2.5) **อัตลักษณ์ “เกย์เป็นคนที่อบอุ่น มีน้ำใจต่อผู้อื่น โดยเฉพาะต่อเกย์ด้วยกัน”** ในกลุ่มสองนั้นแบ่งตามอัตลักษณ์ที่ยอมรับชุดความคิดหลักของกระแสสังคม อัตลักษณ์ที่ปรากฏได้แก่ **อัตลักษณ์ “เกย์คือ “ของปลอม” เกย์เป็นคนที่มีความผิด และเกย์หมกมุ่นเรื่องเพศ”**

หลังจากที่ผู้วิจัยได้นำเสนออัตลักษณ์ที่ปรากฏในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ในส่วนที่เหลือของบทนี้ผู้วิจัยจะทำให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างอัตลักษณ์ที่นำเสนอ กับบริบทของการสื่อสารหรือวิถีปฏิบัติทางวาทกรรม และความสัมพันธ์ระหว่างอัตลักษณ์กับสังคม ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบายต่อไป

4.2 การวิเคราะห์องค์ประกอบวาทกรรมตามกรอบทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณาแห่งการสื่อสาร

ตามกรอบการศึกษาวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ของแฟร์คลาฟ (Fairclough, 1995) ได้เสนอไว้ว่า นอกจากจะศึกษาตัวบท (text) แล้ว ก็ควรศึกษาควบคู่ไปกับบริบทด้วย ซึ่งได้แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับวิถีปฏิบัติทางวาทกรรม (discourse practice) และ ระดับวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม (sociocultural practice) ในหัวข้อ 4.2 นี้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ระดับวิถีปฏิบัติทางวาทกรรม (discourse practice) ซึ่งหมายถึง การศึกษาตัวบทในฐานะที่เป็นผลผลิตของกระบวนการผลิตและบริโภคตัวบท ดังนั้นจึงสนใจวิเคราะห์การผลิตและกระจายตัวบทและการรับและตีความตัวบท การวิเคราะห์ในระดับนี้อาจกล่าวได้ว่าเน้นที่องค์ประกอบของสื่อสารที่สัมพันธ์กับตัวบท

ในการวิเคราะห์ระดับวิถีปฏิบัติทางวาทกรรมนี้ ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสารของไฮม์ส์ (Hymes, 1974) มาใช้วิเคราะห์องค์ประกอบวาทกรรมตามคำแนะนำของวัน ไคค์ (2006) เพื่อให้ให้เห็นภาพของเหตุการณ์การสื่อสารได้ชัดเจนขึ้น⁴ เพราะในระดับวิถีปฏิบัติทางวาทกรรมเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและการบริโภคด้วยซึ่งเป็นกรอบที่ทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสารสนใจเช่นกัน และทำอย่างเป็นระบบ โดยมีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เป็นเกณฑ์ให้วิเคราะห์ได้อย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำกรอบการวิเคราะห์แนวชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร มาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์

กรอบแนวคิดนี้มุ่งวิเคราะห์ภาษาในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม การใช้ภาษาที่ต่างหน้าที่ ต่างเหตุการณ์ ต่างชุมชน หรือต่างสังคม ย่อมแตกต่างกัน เพราะการใช้ภาษาแปรไปตามบริบทที่แวดล้อม การจะเข้าใจการสื่อสารได้ต้องเกิดจากการทำความเข้าใจพฤติกรรมโดยรวมของการสื่อสารนั้นด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ นอกจากจะเข้าใจตัวสารซึ่งเป็นแก่นของการสื่อสารแล้ว ยังจำเป็นต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่น ๆ ซึ่งเป็นบริบทแวดล้อมการสื่อสารนั้น

เดลล์ ไฮม์ส์ (Hymes, 1974 อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2550) ได้เสนอกรอบที่ใช้วิเคราะห์องค์ประกอบการสื่อสารตามแนวชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสารว่า ในการสื่อสารหนึ่ง ๆ จะมีองค์ประกอบ 8 องค์ประกอบซึ่งสามารถสรุปเป็นคำว่า SPEAKING ผลการวิเคราะห์พบว่า มีองค์ประกอบดังนี้

1. ฉาก (Setting/Scene)

ฉาก หมายถึง เวลาและสถานที่ซึ่งเป็นสภาวะแวดล้อมทางกายภาพของเหตุการณ์การสื่อสาร ในที่นี้คือพื้นที่บนอินเทอร์เน็ต กลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พยายามสร้างอัตลักษณ์ของตนเองขึ้นมา โดยใช้พื้นที่บนอินเทอร์เน็ต (cyberspace) นำเสนอภาพหรือมุมมองเกี่ยวกับเกย์ต่อสาธารณชน วาทกรรมที่กลุ่มเกย์สร้างหรือผลิตขึ้นมานั้น ได้สร้างชุดความคิดหรืออุดมการณ์เกี่ยวกับเกย์ เพื่อให้เห็นว่าตนเองเป็นอย่างไรและต้องการให้คนอื่นเข้าใจกลุ่มของตนอย่างไร พื้นที่ที่เกิดขึ้น เรียกว่า ชุมชนเสมือน (virtual community) เพราะไม่ใช่ชุมชนในโลกแห่งความเป็นจริง แต่อยู่บนพื้นที่เสมือนของโลกไซเบอร์ (cyberspace) ที่เกิดจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ทำให้บุคคล

⁴ ในการวิเคราะห์องค์ประกอบการสื่อสารตามแนวชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์อย่างใกล้ชิดตามแนวทางชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสารโดยสังเกตการณ์การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับบทความนั้น เป็นระยะเวลา 4 เดือน

สามารถสื่อสารกันจึงได้เกิดความรับรู้ราวกับได้ปฏิสัมพันธ์กันด้วยตนเอง (กิตติ กันภัย, 2543: 103) ถึงแม้ในความเป็นจริงบุคคลเหล่านั้นจะพบปะ พูดคุยผ่านการสื่อสารที่ไม่ได้เผชิญหน้ากันโดยตรง ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสารผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ทำให้การปฏิสัมพันธ์นี้รวดเร็วและครอบคลุมพื้นที่กว้างไกล ความก้าวหน้าที่กล่าวส่งผลให้เกิด “พื้นที่” ขึ้นมาใหม่ คนในสังคมได้เข้ามาสู่ระบบนี้อย่างแพร่หลายเพื่อให้เข้าถึงข้อมูลและรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นใหม่ ๆ ในสังคม

นอกจากนี้พื้นที่บนอินเทอร์เน็ตยังมีลักษณะปกปิด คือคนที่ไม่ต้องการเปิดเผยตนเองก็ได้มีโอกาสเข้ามาแสดงความคิดเห็นในชุมชนแห่งนี้ และสามารถนำเสนออัตลักษณ์เกย์ได้ในโลกออนไลน์ที่ไม่มีกรอบสังคมมาคอยกีดกัน ดังที่ กิตติ กันภัย (2543: 144) กล่าวไว้ว่า “การสื่อสารกันในโลกไซเบอร์เกิดขึ้นในบริบทที่ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร (anonymous) ทำให้เวลาไม่นานนักคนจะค่อย ๆ สร้าง อัตลักษณ์ออนไลน์ (on-line identity) ขึ้นมาได้” อีกทั้งยังง่ายต่อผู้อื่นซึ่งอาจไม่ใช่เกย์สามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้ อาจกล่าวได้ว่าอินเทอร์เน็ตเป็นพื้นที่ที่เอื้อต่อการแสดงอัตลักษณ์ (identity) หรือตัวตน (self) เพื่อให้สังคมได้รับรู้และเข้าใจกลุ่มของตน

2. ผู้ร่วมเหตุการณ์ (Participants)

ผู้ร่วมเหตุการณ์ หมายถึง ผู้พูด-ผู้ฟัง หรือผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร ในบางครั้งอาจหมายรวมถึงผู้อื่นที่อยู่ร่วมในสถานการณ์การสื่อสารนั้น ๆ ด้วย หากบุคคลดังกล่าวมีอิทธิพลต่อสถานการณ์การสื่อสารนั้น ๆ ในที่นี้ผู้ร่วมเหตุการณ์ของวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” แบ่งได้เป็น 2 ฝ่าย ประกอบด้วย ผู้ส่งสาร ได้แก่ เกย์ กลุ่มหรือองค์กรเกย์ อาจรวมถึง หน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย ผู้รับสาร ได้แก่ เกย์ ผู้หญิง ผู้ชาย และกลุ่มหลากหลายทางเพศอื่น เช่น กะเทย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑) ผู้ส่งสาร

เนื่องจากงานวิจัยนี้มุ่งศึกษาอัตลักษณ์ของตนเองโดยกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ผู้ส่งสารที่สำคัญจึงเป็นกลุ่ม “เกย์” ประกอบด้วย “เกย์” ที่ใช้พื้นที่บนอินเทอร์เน็ตในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และนำเสนอมุมมองของตนต่อสาธารณชน หรือ “กลุ่มหรือองค์กรที่เกี่ยวกับเกย์” เช่น สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย ศูนย์ความหลากหลายทางเพศในประเทศไทย เป็นต้น ทั้งนี้อาจรวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

ลักษณะสำคัญของผู้ส่งสารในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” คือ ผู้ส่งสารเลือกที่จะ “เปิดเผย” อัตลักษณ์บางอย่าง เช่น อัตลักษณ์ความเป็นเกย์ ในขณะที่เดียวกันก็เลือกที่จะ “ปกปิด” อัตลักษณ์บางอย่าง เช่น อัตลักษณ์บุคคลว่าชื่ออะไร

๒) ผู้รับสาร⁵

ผู้รับสารในงานวิจัยนี้มีได้จำกัดเฉพาะกลุ่มเกย์เท่านั้น กล่าวคือ ผู้รับสารมีหลากหลายกว้างขวาง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

กลุ่มเกย์

เนื่องจากวาทกรรมที่ผลิตขึ้นนี้เกิดจากกลุ่มเกย์ ทำให้ผู้รับสารส่วนใหญ่จึงเป็นกลุ่มเกย์ด้วย ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 19 “อ่านแล้วรู้สึกดีจังคับ ^_^ ตอนนั้นเตรีกกำลังเข้าวงการ ส่วนมากจะรับงานเดินแบบ แต่ที่สำคัญนั่นคือเตรีกเป็นเกย์ แล้วก็รู้ว่าวันไหนจะมีคนมารู้เรื่องนี้ ถ้าพี่ 2 คนจะทำให้สังคมเข้าใจความรู้สึกของเกย์ และยอมรับเกย์เหมือนอย่างที่ได้ยอมรับดีกะทอมได้ ผมก็คงดีใจมาก ๆ สุดท้ายนี้ผมขอเป็นกำลังใจให้พี่ 2 คนนะคับ”

(เตรีก, 14 ธ.ค. 2551)

จากตัวอย่างข้างต้น บทความกล่าวถึงความรู้สึกของเกย์ จุดประสงค์เพื่ออยากให้สังคมเข้าใจและยอมรับเกย์ เกย์ ซึ่งใช้นามแฝงว่า “เตรีก” ก็ได้เข้ามาแสดงความคิด โดยกล่าวความรู้สึกดีใจและเป็นกำลังใจให้กับผู้เขียน

ผู้หญิง

ตัวอย่างที่ 20 “ขอเถียง #5 นิดนึงคะ เราไม่คิดว่าทุกคนจะไม่อยากเกิดเป็นโน้มนรีเป็นนี้ การที่เราเกิดมาเป็นเรา ทำให้เราเป็นอย่างที่เราเป็น และการที่เราได้แสดงออก และได้ใช้ชีวิตโดยความตั้งใจของตนเองนั้น เราก็ถือว่าเป็นเราอย่างดีที่สุดแล้ว ทั้งที่เกิดเป็นผู้หญิง มีโอกาสถูกกดขี่อย่างไม่เป็นธรรมสูงกว่า แต่เราก็เชื่อว่าหลายคน (รวมถึงเราด้วย) ก็ยินดีที่จะเกิดเป็นผู้หญิงมากกว่าคะ เพราะมันทำให้เราเห็นใจคนอื่นมากขึ้น”

(MU, 27 มี.ค. 2542)

---

⁵ ผู้วิจัยมีหลักเกณฑ์การพิจารณาผู้รับสารว่าเป็นกลุ่มหรือเพศใดดังนี้ 1) พิจารณาจากชื่อและเนื้อหาที่ปรากฏในกระทู้ 2) พิจารณาจากประวัติส่วนตัว ทั้งนี้ใช้การสังเกตการณ์อย่างใกล้ชิดร่วมด้วย

จากตัวอย่างข้างต้น เนื้อความกล่าวถึง การไม่ยอมยกให้เป็นเกย์ ผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งใช้นามแฝงว่า “MU” ได้แสดงความคิดเห็นต่อบทความที่เห็นว่ามีมาก่อนคือความคิดเห็นที่ 5 ว่าเกิดเป็นเพศใดไม่สำคัญ สิ่งที่สำคัญคือใช้ชีวิตด้วยความตั้งใจจริง หรือ ผู้หญิง ซึ่งใช้นามแฝงว่า “พลอย...ก๊อแค่เด็กคนหนึ่ง” ได้เข้ามาแสดงความคิดเห็นว่าชอบอ่านบทความ “ความในใจของเกย์คนหนึ่ง” ของผู้เขียน ทั้ง ๆ ที่ตัวเองเป็นผู้หญิง อีกทั้งยังเป็นกำลังใจให้ด้วย ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 21 “สวัสดิ์คะพี่วิศรุต หนูรู้ว่าพี่คงไม่รู้จักหนูหรอกคะ หนูชื่อพลอยคะ มีความบังเอิญที่ทำให้หนูได้เจอกับกระทู้ของพี่ใน pantip และหนูก็รู้สึกว่ามันเป็นความบังเอิญที่พิเศษมาก ๆ เลย เพราะทำให้หนูได้มาเจอพี่ไงคะ ตั้งแต่อ่านความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ตอนที่ 8 เป็นตอนแรกที่หนูเจอคะ) หนูก็หลงรักการเขียนของพี่มาก ๆ ๆ ๆ จิง ๆ คือหนูกำลังเชิรงานอยู่คะ จู ๆ ก้อมาเจอกระทู้ของพี่ ที่แรกก็ไม่ค่อยสนใจ แบบว่าไม่ใช่ประเภทที่ตัวเองชอบอ่าน และเป็นกระทู้ของเกย์ (ซึ่งไม่น่าจะชอบกันแน่ความรักได้) แต่พอหนูลองอ่านดู หนูก็ตกหลุมรักพี่อย่างแรกจิง ๆ หนูไม่ได้เป็นสมาชิกของ pantip อะคะ เลยไม่แน่ใจว่าพี่จะได้อ่านคห.ของ หนูรีเปล่า เลยมาเขียนในนี้อีกทีคะ ..เขียนยาวไปรีเปล่านะ? ขอโทษด้วยแล้วกันนะคะ ยังไงก้อตามถึงพี่จะไม่ได้ชอบหนู หรืออาจจะรู้สึกแปลก ๆ ที่มีคนมาเขียนอะไรแบบนี้ แต่หนูก็ยังมีส่วนเหมือนพี่นะคะ ก้อชอบผู้ชายไงละ! (อิอิ) จะขอเป็นกำลังใจให้พี่ต่อไปคะ จีบ”

(พลอยก๊อแค่เด็กฯ, 1 ก.พ. 2549)

ผู้ชาย

ตัวอย่างที่ 22 “หวัดดีครับคุณพี่บก. ผม “แอบ” อ่าน blog ตั้งแต่ที่พี่หายป่วยแต่ไม่ได้ทักทาย เพราะรู้สึกว่าสไตล์การเขียนต่างไป แต่คราวนี้ขอเฝ้าที่บ้างนะครับ ... ในฐานะคนนอก ผมไม่รู้ว่าทำไมเหตุการณ์มันจึงจบลงแบบนั้น แต่ก็คิดว่ามันควรจะมีความออกที่ดีกว่า เพราะที่จริงคงไม่มีใครผิดจนไม่สามารถแก้ไขอะไรได้ ทุกอย่างย่อมมีทาง “ออก” ที่ดีเสมอ เพียงแต่เราหามันเจอไหม ^_^ TAKE CARE ครับ”

(PP, 24 ก.ค. 2542)

จากตัวอย่างข้างต้น เนื้อความกล่าวถึงเรื่องของเกย์ ผู้ชายทั่วไปคนหนึ่ง (สังเกตได้จากการใช้คำว่า “แอบ” คือ เป็นผู้ชายเข้ามาแอบอ่านบล็อกของเกย์ และ “ฐานะคนนอก” คือ เป็นผู้ชายไม่ใช่เกย์) ซึ่งใช้นามแฝงว่า “PP” ได้เข้ามาแสดงความคิดเห็นว่าทุกอย่างย่อมมีทางออกเสมอ ไม่มีใครผิดจนไม่สามารถแก้ไขอะไรได้ หรือ ผู้ชายซึ่งใช้นามแฝงว่า “BAYROCKU” ก็ได้เข้ามาแสดงความคิดเห็นในบทความที่พูดถึงหนังเกย์ ว่า ชอบคนเหล่านี้ (หมายถึงเกย์รวมทั้งกะเทย) เพราะคุณสนุกสนานดี ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 23 “เคยดูหนังเรื่องอะไรไม่ทราบครับ เค้าบอกว่า ตู๊ดมืออยู่รอบ ๆ ตัวคุณ!!! แต่ผมชอบคนพวกนี้นะครับ คุณด้วยแล้วสนุกดี ไม่รู้สรรหามาจากไหนเยอะเยอะป.ล.ไม่ชอบให้เรียกผู้หญิงว่า ชะนี อะครับ จับคนเขียนมาตีมือต่วน 5555”

(BAYROCKU, 27 มี.ค. 2549)

กลุ่มหลากหลายทางเพศอื่น เช่น กะเทย หญิงรักหญิง

ตัวอย่างที่ 24 “ต่อจากคุณ Cyui นะคะ หลังกจากได้รับมงกุฎและสายสะพายแล้ว สาวอิสานฯ ขอทำการ Standing Ovation ตบมือ แสดงความชื่นชมอยู่หน้าคอมพิวเตอร์เป็นเวลา 1 สัปดาห์ค่ะ อาทิตย์หน้า ดิฉันถึงจะนั่งลงค่ะ อ้อ อีกนิดหนึ่ง อยากไปทำบุญด้วยจังเลยคะ เดือนกันยายนนะ วันคล้ายวันเกิดเลยนะคะ แต่คิดไปคิดมาเราก็อยู่ใกล้ลลลลลล ใกล้ลล อีกอย่าง กล้ามก็กำลังขึ้นนะคะ กลัวผู้คนตกใจ ว่าสาวอิสาน ทำไมแมนโคตรนัก ทำบุญแถววัดใกล้ ๆ บ้านเอาแล้วกันคะ // ยังมีทันได้อ่านเลยคะ แล้วจะแวะมาอ่านนะคะ”

(สาวอิสานรอรัก, 20 ส.ค. 2550)

จากตัวอย่างข้างต้น กะเทยคนหนึ่ง (สังเกตได้จากคำว่า “กล้ามเนื้อ” “แมนโคตร”) ซึ่งใช้นามแฝงว่า “สาวอิสานรอรัก” ได้เข้ามาแสดงความคิดเห็นในบทความเกี่ยวกับกิจกรรมการทำบุญ ว่าอยากไปด้วย

นอกจากนี้ก็ยังมีกลุ่มหลากหลายทางเพศอื่น เช่น หญิงรักหญิง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 25 “สวัสดิ์พีรียะคะ ขอโทษที่หายไปนาน น่าจะตั้งแต่ช่วงต้นปีใหม่ เพราะปัญหา

เกี่ยวกับคอม&คนรุ่นใหม่ชนิดน้อย!?! ตอนนี่เพิ่งมาเก็บตกตามอ่านคอลัมน์พี่หลายเดือนที่ผ่านมา (ยังเหลือ ก.พ.-มี.ค. นะนี่) แต่มาเห็นหัวข้อคอลัมน์นี้บอกว่าจะพักงานเขียนแล้วใจหาย ต้องรีบอ่าน รีบเม้นท์ซะหน่อย

ไม่ทราบว่ามีพี่ป่วยเมื่อเดือนก่อนคะ (ไปงานสัปดาห์หนังสือเมื่อปลายเดือนมี.ค. เพื่อว่าจะได้เห็นหน้าพี่อีก ก็ไม่ได้เจอคงเพราะอย่างนี้) ก็ขอให้พี่สุขภาพแข็งแรงเต็มที่ เพื่อมีกำลังทำงานต่อไปคะ ส่วนสุขภาพใจคงไม่ต้องเป็นห่วงพี่วิทย์อยู่แล้วเนอะ ^^

เรื่องหาคนช่วยงาน ไม่รู้จะช่วยยังไง เพราะไม่รู้จักใครในแวดวงนี้คะ ถ้า निकออกจะช่วยบอกข่าวต่อให้คะ

คอลัมน์ช่วงต้นปีนี่กำลังตามอ่านอยู่ คงจะไม่เม้นท์อะไรคะ เว้นแต่ว่าเป็นเรื่องที่ชวนคันปากคันมือ อยากเล่าอยากพิมพ์จิง ๆ

คอลัมน์หน้าคงจะได้มาขึ้นโพสต์เดือนหน้า และรายการใหม่ (ที่จะสร้างมุมมองใหม่บนจอแก้ว) คงจะได้ฤกษ์ on air ในเดือนถัดไป ยังไงก็จะรอดติดตามการนำเสนอสาระ-บันเทิงสไตล์พี่วิทย์แน่นอนคะ

***จากการได้ติดตามอ่านคอลัมน์พี่นี้แหละ ก็ได้เป็นแรงผลักดัน+ กำลังใจ ที่ทำให้ได้ปรับทัศนคติกับตัวเอง จนในที่สุดก็ได้เลิกแอบเสียดาย (แต่ไม่ถึงขนาดแกล้งชาวให้ทั้งโลกรู้คะ) รู้สึกแล้วคะว่าการได้ออกจากตู้เสื้อผ้ามักรู้สึกสบายใจกว่าเมื่อก่อนแค่นั้น..."

(K7, 15 เม.ย. 2542)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นหญิงรักหญิง หรือทอม โดยสังเกตได้จากข้อความข้างต้นว่า “จากการได้ติดตามอ่านคอลัมน์พี่นี้แหละ ก็ได้เป็นแรงผลักดัน และกำลังใจ ที่ทำให้ได้ปรับทัศนคติกับตัวเอง จนในที่สุดก็ได้เลิกแอบเสียดาย” หญิงรักหญิงคนนี้ใช้นามแฝงว่า “K7” ได้เข้ามาแสดงความคิดเห็นว่าได้ติดตามอ่านคอลัมน์ของผู้เขียน

จากการวิเคราะห์ผู้รับสารในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พบว่าผู้รับสารก็มีหลากหลายกว้างขวาง มีได้จำกัดเฉพาะกลุ่มเกย์เท่านั้น

3. จุดมุ่งหมาย (Ends)

จุดมุ่งหมาย หมายถึง เป้าหมายหรือผลลัพธ์ที่ผู้ร่วมเหตุการณ์ในการสื่อสารต้องการ หรือคาดหวังว่าจะได้จากการสื่อสารนั้น ๆ

จากการศึกษาวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พบว่ามีจุดมุ่งหมายหลัก 2 ประการด้วยกัน ได้แก่ 1) เพื่อนำเสนออัตลักษณ์เกี่ยวกับเกย์ต่อสาธารณชน และ 2) เพื่อระบายอารมณ์ความรู้สึกเกี่ยวกับความรัก ความกดดันจากสังคมในด้านต่าง ๆ เป็นต้น โดยสรุปก็คือ เกย์ได้สร้างพื้นที่ของตัวเองเพื่อให้สังคมเข้าใจเกี่ยวกับเกย์ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 26 “เกย์ไม่ใช่คนผิดปกติ วิปริตทางเพศ หรือมีความเป็นมนุษย์ต่ำต้อยกว่าคนอื่น แต่ที่เกย์หลาย ๆ คนรู้สึกที่ตัวเองต่ำต้อยจนต้อง “แอบจิต” ก็เพราะกลัวว่าคนรอบข้างไม่ยอมรับนั่นเอง กลายเป็นปมด้อยที่เก็บงำไว้สุดฤทธิ์ ... แต่การยอมรับของใครก็คงไม่สำคัญเท่าคนเป็นพ่อแม่ ถ้าพ่อแม่ยังอับอาย เห็นว่าการเป็นเกย์ของลูกเป็นจุดต่างพร้อยในครอบครัว ลูกก็คงไม่อาจยึดอกสู้หน้าใครได้”

(ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเกย์, 2552)

จากตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นจุดมุ่งหมายของผู้เขียนที่ต้องการนำเสนอภาพเกี่ยวกับเกย์ต่อสาธารณชน ซึ่งเป็นภาพด้านบวก เช่น นำเสนอว่าเกย์ไม่ใช่คนผิดปกติ หรือต่ำต้อยกว่าคนอื่น เกย์กลัวคนรอบข้างไม่ยอมรับ เกย์ต้องการการยอมรับจากพ่อแม่ เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 27 “หากคิดจะเป็นเกย์ ก็ต้องยอมรับในเรื่องของความรัก น้อยคนนักที่จะสมหวังในรัก ตามแบบฉบับวิถีชีวิตของเกย์ “อีกคนหนึ่งไขว่คว้า ต้องการรัก อีกคนหนึ่งหลีกเลี่ยง หลีกเลี่ยง หลบ หลีกได้ตลอด” เพราะรักของเกย์นั้นเหมือนต้องคำสาป เกย์คือชีวิตอิสระ ที่ไม่ชอบอยู่ภายใต้บังคับบัญชา แม้ว่าจะเป็นเรื่องรัก ดังนั้นตามหลักการแล้ว หลายคนจึงกล้าที่จะรักไปเรื่อย ๆ รักไม่อยู่กับที่ รักไม่มีที่สิ้นสุด รักมอบให้ง่ายเหมือนถ่ายเอกสารรัก...ความรักระหว่างชายจริงหญิงแท้ กระนั้นก็ยังมีความปัญหาให้เห็นมากมายนับประสาอะไรกับรักของเกย์”

(รักเอ๋ย... ของชีวิตเกย์, 2552)

จากตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นจุดมุ่งหมายของผู้เขียนที่ต้องการระบายอารมณ์ความรู้สึก ในที่นี้คือ อารมณ์ความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับความรัก ว่าเกย์มักจะไม่รักแท้ เป็นต้น

4. การลำดับวัจนกรรม (Act sequence)

การลำดับวัจนกรรม หมายถึง การลำดับของวัจนกรรมที่มีการเรียงลำดับ

วิจารณ์ในสถานการณ์การสื่อสารนั้น ๆ อย่างไร

ข้อมูลที่น่ามาใช้ศึกษาในงานวิจัยนี้ คือบทความ จากการศึกษาวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” มักเริ่มด้วยการเปิดเรื่องหรือเกริ่นนำในส่วนนำ จากนั้นในการดำเนินการสื่อสาร มีการใช้วิจารณ์ต่าง ๆ เช่น การอธิบายรายละเอียด การแสดงความคิดเห็น พร้อมทั้งให้เหตุผลสนับสนุนประกอบในส่วนเนื้อหา ส่วนการปิดท้ายนั้นมักใช้การเสนอแนะหรือการตั้งประเด็นให้ผู้อ่านคิดต่อ ดังต่อไปนี้

การเปิดเรื่อง

ผู้เขียนขึ้นต้นการสื่อสารด้วยการเปิดเรื่องด้วยประเด็นปัญหาหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น โดยผู้เขียนมักเกริ่นนำด้วยการใช้วิจารณ์การแจ้งให้ทราบเรื่องที่จะนำมากล่าวอย่างคร่าว ๆ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 28 “ในวันเปิดตัวหนังใหม่ที่ตั้งชื่อชวนฉงนว่า “โกยเถอะเกย์” ที่โรงหนัง SF World Cinema เซ็นทรัลเวิร์ด เมื่อต้นเดือนที่ผ่านมา ผมรู้สึกสับสนอย่างจัง หลังรายการทอล์คโชว์และรายการชมภาพยนตร์จบ”

(โกยเถอะโกย, 2550)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการเกริ่นถึงเหตุการณ์สำคัญในขณะนั้น (พ.ศ. 2550) คือ เหตุการณ์เปิดตัวหนังเรื่องโกยเถอะเกย์

การอธิบายรายละเอียด

หลังจากผู้เขียนเปิดเรื่องให้ผู้อ่านทราบแล้ว ในการดำเนินการสื่อสาร ผู้เขียนจะใช้วิจารณ์การอธิบายประเด็นปัญหาหรือเหตุการณ์เหล่านั้นในรายละเอียดต่าง ๆ เพิ่มเติม ทั้งความเป็นมาของเหตุการณ์หรือปัญหานั้น ๆ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 29 “โกยเถอะเกย์เป็นเรื่องของคุณเกย์ที่ไปเปิดปั๊มน้ำมันกลางป่า ซึ่งมีผีสาววัยรุ่นต่างตัวคอยหลอกหลอนผู้คนที่ผ่านไปมา ไม่เว้นกระทั่งพระ หนึ่งในคุณเกย์นั้นเกิดไปมีสัมพันธ์สวาทกับสาวทอมคนหนึ่งโดยไม่ได้ตั้งใจ ซึ่งสาวทอมมีแฟนแล้ว เป็นดี๊สาวสวย หล่อนตัดสินใจทิ้งแฟนดี๊ หลังจากขึ้นเตียงกับหนุ่มเกย์ที่หล่อนไม่รู้ว่

เขาเป็นเกย์ เรื่องราวที่น่าเวทียิ่งขึ้น เมื่อสาวทอมบังคับให้หนุ่มเกย์ตกลงยินยอมมาใช้ชีวิตด้วยกัน

ตัวหนังพยายามนำเรื่องวิบากกรรมที่เกิดจากการกระทำไม่ดีของตัวละคร มาผูกโยง และดูเหมือนกำลังจะมีคติบางอย่างสอนใจคนดูแฝง ๆ อยู่ในอีกแง่หนึ่ง เหมือนกำลังจะนำเสนอ "Seriousness" หรือความตั้งใจเอาจริงเอาจังอะไรบางอย่างผ่านความโง่เขลา "Silliness" และข้อผิดพลาดของตัวละครที่เป็นเกย์ กะเทย ทอม และ ดี ที่มักกันครบเซ็ทในเรื่องนี้ (จริง ๆ น่าจะมีไบชัคน)

ผมคิดว่า สิ่งที่หนังเรื่องนี้ขาดไป ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องสิ่งคัญอย่างมาก ก็คือ Sensitivity หรือ ความสำนึกรับรู้ต่อประเด็นที่อาจกระทบกระเทือนเกย์ กะเทย ทอม ดี ดังเช่นที่มักเกิดขึ้นมาในอดีต”

(โกยเถอะโกย, 2550)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนดำเนินการสื่อสารด้วยการอธิบายรายละเอียดของเหตุการณ์นั้นเพิ่มเติม โดยในที่นี้ผู้เขียนได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาของภาพยนตร์ว่า ภาพยนตร์นำเสนอเรื่องวิบากกรรมที่เกิดจากการกระทำไม่ดีของตัวละครที่เป็นเกย์ กะเทย ทอม และดี เป็นการไม่รับผิดชอบเพราะขาดความสำนึกรับรู้ต่อประเด็นของกลุ่มคนหลากหลายทางเพศ

การแสดงความคิดเห็น

เมื่อผู้เขียนอธิบายรายละเอียดต่าง ๆ เพิ่มเติมเพื่อให้ผู้อ่านทราบถึงที่มาที่ไปของเหตุการณ์แล้ว ผู้เขียนจะมีการแสดงความคิดเห็น เพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบถึงทัศนะและมุมมองของผู้เขียนที่มีต่อประเด็นปัญหานั้น ๆ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 30 “แล้วถ้าเกิดมีใครค้นพบตัวเองว่า เป็นเกย์ เขาก็คงเป็นอยู่ตั้งนานแล้วละครับ ไม่ได้ “กลายเป็น” หรือ “เปลี่ยนไปเป็น” เพียงแต่เขาไม่ได้สืบค้นลงลึกไปถึง “ความรู้สึกที่แท้จริง” มาก่อน ดังนั้น ไม่ว่าจะไรก็ตามจะเปลี่ยน “sexual orientation” หรือ วิถีทางเพศ ของคน ๆ หนึ่งไม่ได้ เอ...ผมพูดมากไปเปล่าเนี่ย แต่ท่านไม่ได้ยินหรอก

เพราะผมเป็นคนหนึ่งที่ไม่เชื่อเรื่อง “สิ่งแวดล้อม” ที่จะทำให้ใคร “กลายเป็น” อะไรไปได้ นอกจากคำ ๆ นี้ “vague” หรือคลุมเครือ-เลือนลอยแล้ว

ยังเป็นสิ่งที่ไม่เคยมีการพิสูจน์อะไรได้ ได้แต่พูด ๆ กันไป เพราะส่วนหนึ่งน่าจะเป็นความเคยชินเพราะเรา “ได้ยินต่อ ๆ กันมา” เราเลยพูดต่อ ๆ กันไป

(Making A Bed :ชวนกันไปฯ, 2549)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนได้แสดงความคิดเห็นว่า การเป็นหรือไม่เป็นเกย์ไม่ได้มีสาเหตุมาจากสิ่งแวดล้อม

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสังเกตว่า ผู้เขียนแต่ละคนก็แสดงความคิดเห็นด้วยน้ำเสียงที่หนักเบาแตกต่างกัน กล่าวคือ บางคนต้องการแสดงความคิดเห็นเพื่อระบายอารมณ์ความรู้สึกของตนเท่านั้น ในขณะที่บางคนต้องการแสดงความคิดเห็นเพื่อตอบโต้ว่าทรมมกระแสหลักอย่างจริงจัง

การให้เหตุผลสนับสนุน

เมื่อผู้เขียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นปัญหาหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ แล้ว ผู้เขียนจะให้เหตุผลหรือข้อมูล เช่น การยกตัวอย่าง และการแสดงเหตุผล เป็นต้น เพื่อสนับสนุนความคิดเห็นดังกล่าว ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 31 “ถ้าใครถือเอาสิ่งแวดล้อมเป็นตัวตั้ง ลองคิดดูเล่น ๆ นะครับ ถ้าจับผู้ชายคนหนึ่งไปขังไว้ในห้องห้องหนึ่งแล้วมีรูปผู้ชายโป๊ เปลือย คนคนนั้นคงกลายเป็นเกย์ไปได้ละมัง? ถ้ามีเกย์ กะเทยในจอทีวีเยอะ ๆ ลูกหลานคงเป็นเกย์ไปหมดประเทศ”

(Making A Bed ชวนกันไปฯ, 2549)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้แสดงความคิดเห็นว่า การเป็นหรือไม่เป็นเกย์ไม่ได้มีสาเหตุมาจากสิ่งแวดล้อม โดยได้ยกตัวอย่างประกอบว่า หากเป็นเกย์เพราะสิ่งแวดล้อมจริง ถ้าจับผู้ชายคนหนึ่งไปขังไว้ในห้องซึ่งมีรูปผู้ชายโป๊เปลือย คนคนนั้นก็คงกลายเป็นเกย์

การปิดเรื่อง

ผู้เขียนจะปิดท้ายการสื่อสารด้วยการปิดเนื้อหาทั้งหมดอีกครั้ง ซึ่งมีหลากหลายกลวิธี ทั้งการย้ำประเด็น สรุปภาพรวม เสนอแนะแนวทางแก้ไข หรือตั้งประเด็นไว้ให้ผู้่านคิดต่อ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 32 ดั่งนั้นกรณีของชาวเกย์ฆ่าตัวตายเพราะต้องการหนีความต้องการที่แท้จริงในจิตใจของตนเองจึงยังคงเกิดขึ้น การทำร้ายตัวเองด้วยยาเสพติด อดายมุข อื่น ๆ จึงยังเป็นปัญหาใหญ่ที่รอการแก้ไข ซึ่งก็ไม่เห็นมีใครคิดที่จะช่วยทำเรื่องนี้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมชาวเกย์ เสียที

(ทัศนคติของเกย์ที่มีต่อสังคม, 2551)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ ผู้เขียนได้บรรยายพรรณนาความรู้สึกของกลุ่มเกย์ที่มีต่อบุคคลต่าง ๆ ว่ากลุ่มบุคคลต่าง ๆ นั้นมีอิทธิพลต่อเกย์ หากความคิดของกลุ่มคนเหล่านั้นมีอคติกับเกย์ หรือไม่ยอมรับ ไม่เข้าใจเกย์ เกย์ก็จะตกอยู่ในสภาวะที่ถูกสังคมกดดัน หลังจากนั้นผู้เขียนจึงได้ปิดเรื่องด้วยการ สรุปภาพรวมอีกครั้ง โดยสังเกตจากคำว่า “ดั่งนั้น” ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นก็ยังคงดำเนินต่อไป ยังคงไม่ได้รับการแก้ไข

จากการศึกษาการลำดับวัจนกรรมของวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พบว่า ผู้เขียนใช้วัจนกรรมที่แตกต่างกันไปทั้งในการเริ่มต้นของการสื่อสาร การดำเนินการสื่อสาร และการปิดท้ายของการสื่อสาร ซึ่งการลำดับวัจนกรรมที่ดีจะช่วยให้ผู้เขียนสามารถลำดับความคิดที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้ชัดเจน ผู้อ่านก็จะเข้าใจได้ง่ายยิ่งขึ้น

5. น้ำเสียง (Key)

น้ำเสียง หมายถึง น้ำเสียง ท่าทาง อารมณ์หรือสีสันทในการสื่อสาร เช่น สื่อสารแบบเอาจริงเอาจัง แบบที่เล่นที่จริง เป็นต้น

จากการศึกษาวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พบว่า ใช้ น้ำเสียงแบบเป็นกันเอง เพื่อแสดงความใกล้ชิด สนับสนุนกับผู้อ่าน ทั้งนี้สังเกตได้จากภาษาที่ใช้ว่าส่วนใหญ่ไม่เป็นทางการ มีการรวมคำหรือกร่อนคำมาก และใช้คำลงท้าย ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 33 ย้อนกลับไปก่อนหน้านั้นหนึ่งวันคงเป็นวันที่ผมจดจำ อีกวัน... ผมไปไม่ทันดูหนังครับ กรอดดดด แค้นโคตร ๆ กับประสบการณ์เฉียดได้วันนั้น เพราะผมจำรอบฉายผิดไปนิดหน่อยเลยจำต้องถ่อสังขารไปที่หาอะไรทำที่อื่นต่อ เพราะไม่อยากตัดเข้าไปดูกลางคืนให้เสียอารมณ์

(เพื่อน (กูรั๊กมึงวะ), 2550)

ตัวอย่างที่ 34 วันนี้ นั่งท่องเว็บ (W-E-B ท่องได้แล้ว 555) อ่านงานวิจัยทางการแพทย์ในเว็บตอนว่าง ๆ พาลไปเจอเรื่องทีกล่าวถึงเกย์กับลักษณะที่ถ่ายทอดทางพันธุกรรมแล้วอึ้ง

เลย เพราะมีตอนที่กล่าววาทกับว่าเกย์เป็นโรคหรือความผิดปกติอย่างหนึ่งเหมือน
มะเร็ง และถ่ายทอดทางพันธุกรรม

(ผมเป็นเกย์ แล้วมันหนักหัวฯ, 2550)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนเลือกใช้น้ำเสียงแบบเป็นกันเอง เสมือน
ว่าผู้เขียนกำลังพูดคุยอยู่กับผู้อ่าน สังเกตได้จากภาษาที่ใช้แสดงความสนิทสนม มีการใช้สรรพนาม
แทนตัวว่า “ผม” และมีการใช้ภาษาพูดปนอยู่ด้วย เช่น คำว่า “กรอดดด” “โคตร” “ถ่อสังขาร” “ยิว”
ทั้งนี้เพื่อแสดงความใกล้ชิดสนิทสนมและเป็นกันเองกับผู้อ่าน

นอกจากนี้ยังพบว่าใช้น้ำเสียงจริงจัง เช่น เน้นการอธิบายข้อเท็จจริง ต่างจากภาพ
ของเกย์ทางสื่อบันเทิงที่เน้นความสนุกสนาน ตลกขบขัน ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 35 “ในการดำเนินชีวิตที่ทุก ๆ คนควรได้รับสิทธินี้ ควรขจัดอคติที่ว่าคนรักเพศ
เดียวกันนั้นเป็นปัญหาสังคม เพราะแท้จริงแล้ว แรงกดดันจากสังคมต่างหากที่
สร้างแรงกระทบและก่อปัญหาแก่คนรักเพศเดียวกัน อย่าลืมว่าแม้แต่ในประกาศ
รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันในมาตรา 26 ก็ระบุเอาไว้ว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์
สิทธิ และเสรีภาพของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง”

(6 ข้อสำหรับพ่อแม่ฯ, 2553)

6. เครื่องมือ (Instrumentalities)

เครื่องมือ หมายถึง การเลือกวิธีการสื่อสารว่าเป็นการสื่อสารด้วยการพูดปาก
เปล่า หรือการเขียนในลักษณะต่าง ๆ และรวมถึงการเลือกใช้ภาษารูปแบบใด เช่น ภาษาเป็น
ทางการ เป็นต้น

การสื่อสารในครั้งนี้เป็นบทความแสดงความคิดเห็นบนอินเทอร์เน็ต ดังนั้น
เครื่องมือในการสื่อสารครั้งนี้คือ รูปเขียนเพื่อสื่อความให้ผู้อ่านเข้าใจ ส่วนลักษณะภาษาในการ
สื่อสาร มีตั้งแต่ใช้ภาษาระดับไม่เป็นทางการจนถึงภาษาระดับเป็นกันเอง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 36 คงจะแปลกพิลึกถ้าเราจะเอาท่านอนมาเป็นเกณฑ์ในเรื่องนี้ “อะ ใอนั้นนอนหงาย
รุกะ เอี้ย ใอนั้นนอนคว่ำรับวะ อ้าว ใอนั้นตะแคง ไปแห่งม ๆ” เห็นมะดูไม่จิต
ฉะนั้นในหัวเราก็ไม่ได้มีแต่เรื่อง sex sex sex ที่จ้องแต่จะพันดาบ เป่าขลุ่ยหรือ
เข้าหลังบ้านอย่างเดียว โปรดเข้าใจ

(ว่ากันด้วยเรื่องของประตูล้าง!, 2548)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการใช้ภาษาพูดระดับเป็นกันเอง สังกัดจากรูปภาษา เช่น การใช้อุทาน ได้แก่ “เฮ้ย” “อ้าว” การใช้คำศัพท์สแลง ได้แก่ “แหงม” “พินดาบ” “เปาขลุ่ย” “เข้าหลังบ้าน” การใช้คำสรรพนาม ได้แก่ “ไอ้” และ การใช้คำลงท้าย ได้แก่ “วะ” “มะ” เป็นต้น เพื่อแสดงความเป็นกันเองและถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนที่มีต่อประเด็นนั้น ๆ ให้ผู้อ่านเข้าใจได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

7. บรรทัดฐานของปฏิสัมพันธ์ และการตีความ (Norm of Interaction & Interpretation)

บรรทัดฐานของปฏิสัมพันธ์และการตีความ หมายถึง ข้อตกลงซึ่งเป็นที่ทราบกันดีระหว่างผู้ใช้ภาษาในสังคมและวัฒนธรรมเดียวกันว่า ผู้ร่วมสถานการณ์การสื่อสารจะปฏิบัติตนอย่างไร และมีข้อตกลงร่วมกันในการตีความหมายของสารในแต่ละสถานการณ์การสื่อสาร ซึ่งอาจแตกต่างกันไปตามแต่สังคมและวัฒนธรรม

บรรทัดฐานของปฏิสัมพันธ์

บรรทัดฐานของปฏิสัมพันธ์ในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” คือ ผู้ร่วมเหตุการณ์ไม่จำเป็นต้องพบหน้ากัน เพราะพื้นที่ที่ใช้ในการสื่อสารมีลักษณะเป็นชุมชนเสมือน (virtual community) ทำให้บุคคลสามารถสื่อสารกันได้โดยไม่ต้องเผชิญหน้ากันโดยตรง ซึ่งการสื่อสารมีลักษณะเป็น 2 ทาง คือ 1) ผู้ส่งสารเป็นฝ่ายส่งสารของตนเองไปยังผู้รับสารเพียงฝ่ายเดียว และ 2) ผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถแสดงความคิดเห็นโต้ตอบกันได้

นอกจากนี้บรรทัดฐานของปฏิสัมพันธ์ยังไปสัมพันธ์กับฉาก กล่าวคือ มีการสื่อสารทั้งทางเดียวและสองทาง ผู้สื่อสารไม่จำเป็นต้องรู้จักกัน เพราะฉะนั้นจึงเปิดโอกาสให้คนซึ่งอยากแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเกย์ได้ออกมาพูดโดยไม่ต้องเปิดเผยตัว

บรรทัดฐานของการตีความ

ผู้รับสารเชื่อว่าสิ่งที่นำเสนอเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่นวนิยาย ผู้รับสารเชื่อว่าคนกลุ่มนี้ต้องการนำเสนอความจริงบางอย่างแก่คนทั่วไป และผู้ส่งสารต้องการให้ผู้รับสารเชื่อและเข้าใจ จึงได้มานำเสนออัตลักษณ์ของตน ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 37 ผู้ชายใน รี 2 จุดรูป ให้ดิฉันรีบมาอ่าน...ดิฉันจึงได้ อวตารลงมาจากทิวพพิมาน
ฉิมพลี มาปรากฏในกระทู้ดิฉันชื่อ 200 เปอร์เซนต์ ว่า เรื่องราวแบบนี้มีมากมาย

ในสังคมไทย รอคอยวันเปิดเผยเรื่องราวจากชอกหลิบที่หลบเร้น เท่าที่อ่านเองสรุปเอาเอง เลยนะคะว่า “ได้หลังแล้วล้มหน้าจริง ๆ” ไม่งั้นจร คงไม่เป็นแบบนี้กรืดดดดดดดดด กรืดดดดดดดดด กรืดดดดดดดดด สามกรืดให้ บทความนี้คะ

สาวอิสานรอรัก

(แค่อยากจะบอกว่า...ก็อมันฯ, 2551)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นกระทู้แสดงความคิดเห็นต่อบทความ บทความนี้กล่าวถึงเรื่องของผู้ชายคนหนึ่งแต่งงานกับผู้หญิง แล้วมีความรักกับผู้ชายจึงขอแยกทางกับผู้หญิงคนนั้น ผู้ใช้นามแฝง “สาวอิสานรอรัก” ซึ่งเป็นกะเทย⁶ ได้เข้ามาแสดงความคิดเห็นว่า เชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในบทความเป็นเรื่องจริงเพราะเรื่องราวแบบนี้เกิดขึ้นมากมายในสังคมไทย

ตัวอย่างที่ 38 ปั่นกันจ้ง กระทู้เนี่ย ตอนแรกเห็น 21คอมเมนต์ เล่นเอาตกใจ โห่ ฝีมือคุณสาวอิสานชะครึ้ง เลยตามมาปั่นมั่ง ยกมือหนีบนุคนคะ ตอบตกลงไปเลย อีกรึ ๆ ๆ แต่เราชอบคุณจรจ้ง พอรู้ว่ารสนิยมทางเพศเปลี่ยนไป ขอเลิกกับภรรยา เราว่า นี่เป็นการทำร้ายผู้หญิงน้อยที่สุดนะคะ เพราะถ้าฝืนทนอยู่ต่อไป คนที่เจ็บ ก็คือภรรยาของคุณจรเองคะ

Beemanufan

(แค่อยากจะบอกว่า...ก็อมันฯ, 2551)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นกระทู้แสดงความคิดเห็นต่อบทความเรื่องเดียวกัน ผู้ใช้นามแฝงว่า “Beemanufan” ซึ่งเป็นผู้หญิง เชื่อว่าสิ่งที่นำเสนอในบทความนั้นเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่นวนิยาย สังเกตได้จากการแสดงความคิดเห็นสนับสนุนเรื่องในบทความว่าการขอเลิกกับภรรยา เป็นสิ่งที่สมควรทำ เพราะเป็นการทำร้ายผู้หญิงน้อยที่สุด ดีกว่าทนฝืนคบต่อไป

8. ประเภทของการสื่อสาร (Genre)

ประเภทของการสื่อสาร หมายถึง ประเภทของถ้อยคำที่สื่อสารหรือบริบท เช่น การสัมภาษณ์ การอภิปราย การประชุม การหาเสียง เป็นต้น

⁶ ผู้วิจัยเข้าไปสืบค้นประวัติส่วนตัวและสังเกตการณ์อย่างใกล้ชิด

ในที่นี้ วาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” เป็นประเภทบทความแสดงความคิดเห็น ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นได้จาก วาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” มีลักษณะเป็นปริศนาข้อเขียนที่ผู้เขียนต้องการสื่อสาร หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งแก่ผู้อ่าน มีการตั้งชื่อเรื่อง มีส่วนเกริ่นนำ เนื้อเรื่อง และสรุป

สรุปได้ว่า องค์ประกอบการสื่อสารที่สำคัญของวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” คือ ฉาก จุดมุ่งหมายและผู้ร่วมเหตุการณ์ กล่าวคือ วาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” มีจุดมุ่งหมายหลักคือ นำเสนอภาพหรือมุมมองเกี่ยวกับเกย์จากกลุ่มเกย์เองต่อสาธารณชน ดังนั้นจึงใช้ฉาก ในที่นี้คือ พื้นที่บนอินเทอร์เน็ตเพราะเป็นพื้นที่ที่เอื้อให้มีการแสดงความคิดเห็นจากกลุ่มคนที่ไม่สามารถเปิดเผยตนเอง และด้วยช่องทางอินเทอร์เน็ตจึงทำให้สารของผู้ส่งสารแพร่กระจายไปยังคนหมู่มากได้ ส่วนผู้รับสารก็มีหลากหลายกว้างขวาง ไม่ได้จำกัดเฉพาะกลุ่มเกย์เท่านั้น

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบการสื่อสารตามแนวชาติพันธุ์วรรณาแห่งการสื่อสารแล้วนั้น จะพบว่าตัวบทไม่ได้เกิดขึ้นมาโดด ๆ แต่ถูกล้อมกรอบด้วยวิถีปฏิบัติทางวาทกรรม ดังนั้นในการศึกษาวิเคราะห์วาทกรรม นอกจากจะศึกษากลวิธีทางภาษา ซึ่งเป็นมิติของตัวบทแล้ว จึงควรสนใจบริบทเพื่อให้เห็นปัจจัยที่ทำให้ผู้สร้าง “เลือก” ผลิตวาทกรรมและใช้รูปแบบแสดงทางภาษานั้น ๆ ด้วย ในที่นี้คือ กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและกระจายตัวบท และกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับบริบทและตีความตัวบท

กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและกระจายตัวบท

องค์ประกอบการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและกระจายตัวบท ได้แก่ ฉาก ผู้ส่งสาร จุดมุ่งหมาย น้ำเสียง บรรทัดฐานของปฏิสัมพันธ์ และประเภทของการสื่อสาร

ตัวบทในที่นี้ คือ ตัวบท (text) ที่ปรากฏในรูปแบบบล็อก⁷ และเว็บไซต์ ส่วนผู้สร้างหรือ

⁷ บล็อก (blog) เป็นคำรวมมาจากคำว่า เว็บล็อก (weblog) เป็นรูปแบบเว็บไซต์ประเภทหนึ่ง ซึ่งถูกเขียนขึ้นเรียงตามลำดับเวลาการเขียน ซึ่งจะแสดงข้อมูลที่เขียนล่าสุดไว้แรกสุด บล็อกโดยปกติจะประกอบด้วยข้อความ ภาพ ลิงก์ ซึ่งบางครั้งจะรวมสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น เพลง หรือวิดีโอในหลายรูปแบบได้ จุดที่แตกต่างของบล็อกกับเว็บไซต์ คือ บล็อกจะเปิดให้ผู้เข้ามาอ่านข้อมูล สามารถแสดงความคิดเห็นต่อท้ายข้อความที่เจ้าของบล็อกเป็นคนเขียน ซึ่งทำให้ผู้เขียนสามารถตอบกลับได้โดยทันที

ผู้ผลิตวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” คือ เกย์ซึ่งอาจไม่ต้องการเปิดเผยตนเอง บางครั้งเป็นกลุ่มเกย์ที่รวมตัวเป็นองค์กรเกย์ และเข้ามาผลิตวาทกรรมในนามของกลุ่มหรือองค์กรของตน โดยมีจุดมุ่งหมายหลักคือ นำเสนอภาพหรือมุมมองเกี่ยวกับเกย์จากกลุ่มเกย์เองต่อสาธารณชน และระบายอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ ฉาก ในที่นี้คือ พื้นที่บนอินเทอร์เน็ตเพราะเป็นพื้นที่ที่เอื้อให้มีการแสดงความคิดเห็นจากกลุ่มคนที่ไม่ต้องการเปิดเผยตนเอง การสื่อสารมีลักษณะทั้งผู้ส่งสารเป็นฝ่ายส่งสารของตนเองไปยังผู้รับสารเพียงฝ่ายเดียว และผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถแสดงความคิดเห็นโต้ตอบกันได้ โดยที่ทั้ง 2 ฝ่ายไม่จำเป็นต้องรู้จักกันมาก่อน และด้วยช่องทางอินเทอร์เน็ตจึงทำให้สารของผู้ส่งสารแพร่กระจายไปยังคนหมู่มากได้

กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการบริโภคและตีความตัวบท

องค์ประกอบการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับการบริโภคและตีความตัวบท ได้แก่ ฉาก ผู้รับสาร น้ำเสียง บรรทัดฐานของการตีความ และประเภทของการสื่อสาร

ผู้รับสารในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” มีหลากหลายตั้งแต่กลุ่มเกย์เอง ผู้หญิงผู้ชาย และกลุ่มหลากหลายทางเพศอื่น เนื่องจากเป็นพื้นที่อินเทอร์เน็ตทุกคนจึงสามารถเข้าถึงได้ ไม่ได้จำกัดเฉพาะในกลุ่มเกย์เท่านั้น โดยผู้รับสารส่วนใหญ่เชื่อว่าสิ่งที่นำเสนอเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่นวนิยาย ผู้รับสารเชื่อว่าคนกลุ่มนี้ต้องการนำเสนอความจริงบางอย่างแก่คนทั่วไป

จากการวิเคราะห์ในหัวข้อนี้ (4.2) ผู้วิจัยได้ชี้ให้เห็นว่าในระดับวิถีปฏิบัติทางวาทกรรม กระบวนการผลิตและกระจายตัวบท และกระบวนการบริโภคและตีความตัวบทเกิดขึ้นอย่างไร ในขั้นตอนถัดไป ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ในระดับวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม (sociocultural practice) แฟร์เคลาฟ (Fairclough, 1995) ได้เสนอให้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ที่วาทกรรมจะมีผลต่อสังคม ดังนั้นผู้วิจัยจะพิจารณาบทบาทหรือความสัมพันธ์ของอัตลักษณ์เกย์ที่นำเสนอในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ว่ามีผลหรือสัมพันธ์กับสังคมอย่างไร โดยนำเสนอใน 2 ประเด็น คือ 1) อัตลักษณ์เกย์ที่มีผลต่อสังคม และ 2) อิทธิพลของสังคมที่มีผลต่อเกย์

4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างอัตลักษณ์เกย์ในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” กับสังคม

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรมของวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” กล่าวคือ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างอัตลักษณ์ใน

วาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” กับสังคม โดยจะวิเคราะห์เป็น 2 ประเด็น คือ บทบาทของอัตลักษณ์ที่เกย์นำเสนอต่อสังคม และอิทธิพลของอุดมการณ์หลักในสังคมที่ปรากฏในวาทกรรมของเกย์ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

4.3.1 บทบาทของอัตลักษณ์ที่เกย์นำเสนอต่อสังคม

แฟร์คลาฟ (Fairclough, 1995) กล่าวว่า วาทกรรมที่ผลิตขึ้นมาไม่ได้ผลิตขึ้นมาลอย ๆ แต่อาจจะไปมีผลกระทบต่อสังคม ดังนั้นอัตลักษณ์ที่ประกอบสร้างในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ก็น่าจะมีผลหรืออิทธิพลต่อสังคมไม่มากนักน้อย ซึ่งผู้วิจัยจะอภิปรายต่อไป

วาทกรรมกระแสหลักเกี่ยวกับเกย์ที่ปรากฏในสื่อมวลชน หรือสื่อสิ่งพิมพ์ สร้างความหมายหรือแสดงมุมมองด้านลบต่อเกย์ ตัวอย่างเช่น ภาพลักษณ์ของเกย์ที่สะท้อนจากเนื้อหาในหนังสือพิมพ์รายวันไทยก็ยังคงเป็นภาพที่มีลักษณะการสร้าง ดำรง หรือตอกย้ำแบบฉบับ (stereotype) และทัศนคติด้านลบต่อกลุ่มเกย์ของคนในสังคม เช่น การเสนอภาพลักษณ์ด้านพฤติกรรมแบบสำส่อน ผิดปกติทางจิต วิดถาวร เป็นต้น ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 39 “จากการต่อสู้ทางความคิดที่กำลังดำเนินอยู่นี้ เรามีท่าทีเห็นด้วยกับกฎของสภาสถาบันราชภัฏดังกล่าว เพราะถือว่าผู้มีพฤติกรรมทางเพศที่เบี่ยงเบนเหล่านี้คือ คนป่วยที่ต้องได้รับการรักษา และเหตุผลที่ว่าบุคคลเหล่านี้มีความรุนแรงทางอารมณ์ที่สามารถที่จะก่อการร้ายได้อย่างไม่คาดคิดนั้นก็เป็นเหตุผลที่ถูกต้อง และมีตัวอย่างเกิดขึ้นให้เห็นมากมาย เช่น ในกรณีนักศึกษาแคว้น หรือกะเทยฆ่าหัวหน้าศพนักศึกษาสาวทอมที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยเฉพาะประเด็นที่ว่านักเรียนในสถาบันศึกษาที่เป็นผู้เยาว์ อาจจะลอกเลียนแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศได้ง่ายนั้น เราเห็นด้วยอย่างยิ่ง”

(ไทยรัฐ 25 ม.ค. 2540 อ้างถึงใน ลูติกร เทรยาภรณ์, 2543: 125)

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นข้างต้นกล่าวถึง สภาพของสถาบันราชภัฏ ซึ่งทำหน้าที่ดูแลสถาบันฝึกหัดครูของประเทศไทย มีมติว่าจะไม่รับนักศึกษาที่มี “พฤติกรรมรักเพศเดียวกัน” เข้าเรียน โดยให้เหตุผลกับการกีดกันในครั้งนี้ว่านักศึกษาที่มีพฤติกรรมดังกล่าว “มีอารมณ์ฉุนเฉียวได้ง่าย” และจะเป็นแบบอย่างที่ไม่เหมาะสมกับเยาวชน

ตัวอย่างที่ 40 “นายสุวิษ รั้งสิทธิ์ รองนายกรัฐมนตรี และรมว.ศึกษาธิการ เปิดเผยวานนี้ (24 ม.ค.) ว่าคนมีพฤติกรรมเช่นนี้ควรอยู่เฉย ๆ ไม่ควรแสดงพฤติกรรมให้คนอื่นเห็น หากเป็นไปได้ตนมีแนวคิดอยากจะตั้ง ร.ร.การศึกษาพิเศษ เพื่อให้คนกลุ่มนี้ได้เรียน เพราะตนถือว่าเป็นคนป่วย

(ไทยรัฐ 25 ม.ค. 2540 อ้างถึงใน ลูติกร เตรยาภรณ์, 2543: 125)

จากตัวอย่างข้างต้น บุคคลสำคัญระดับประเทศอย่างรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีก็ยังมีความคิดหรือทัศนคติด้านลบต่อกลุ่มคนรักเพศเดียวกันว่า “กลุ่มคนเหล่านี้ไม่ควรแสดงพฤติกรรมให้คนอื่นเห็น ควรอยู่เฉย ๆ เพราะถือว่าเป็นคนป่วย” สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ยิ่งช่วยตอกย้ำให้เห็นถึงความไม่เข้าใจต่อกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน และความไม่เท่าเทียมกันในสังคม

แม้กระทั่งหนังสือเรียนเพศศึกษาของประเทศไทย ก็ยังแสดงให้เห็นถึงทัศนคติด้านลบต่อกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน ว่า “ผิดปกติจากคนทั่วไป” “ต้องปรึกษาจิตแพทย์เพื่อให้ได้รับการรักษา” ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 41 “...รักร่วมเพศ เป็นพฤติกรรมทางเพศที่พบมากที่สุดใจำนวนพฤติกรรมทางเพศที่ผิดไปจากลักษณะที่คนปกติทั่วไปประพฤติกัน เป็นได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง แต่ก่อนนั้นทางจิตเวชถือเป็นความผิดปกติ แต่ปัจจุบันไม่ถือว่า รักร่วมเพศเป็นความผิดปกติ แต่จะถือว่ารักร่วมเพศผิดปกติต่อเมื่อพฤติกรรมนี้ ก่อให้เกิดความยุ่งยากทางจิตใจ ปัญหาการดำรงชีวิต และเกิดความคับข้องใจ เกิดปัญหาทางอารมณ์ อากาารซึมเศร้า เบื่อชีวิต คิดฆ่าตัวตาย การเปลี่ยนแปลงพวกรักร่วมเพศนี้ทำได้ยากมาก นอกจากผู้ที่มีความตั้งใจอย่างแท้จริงที่จะแก้ไขพฤติกรรม ซึ่งจะต้องปรึกษาจิตแพทย์ จึงเน้นที่การป้องกันมากกว่า เมื่อมีเพื่อนเป็นคนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่ควรรังเกียจ และคิดว่า เป็นคนผิดปกติ รักร่วมเพศส่วนมากมีสาเหตุมาจากได้รับการเลี้ยงดูที่ไม่ถูกต้องตั้งแต่ อยู่ในวัยเด็ก ฉะนั้นจึงไม่ใช่ความผิดของผู้ที่เป็นรักร่วมเพศ ควรยอมรับเขา และไม่สร้างความกดดันให้เขา ซึ่งจะทำให้เขาอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2550: 182)

จากมุมมองดังกล่าวก่อให้เกิดภาพสตรูปแบบเหมารวม (stereotype) ของเกย์ ภาพที่เกิดจากการรับรู้จากสังคมยิ่งตอกย้ำทัศนคติว่าเกย์เป็นบุคคลที่ “ผิดปกติ” “โรคจิต” “วิตถาร” ทั้ง ๆ ที่ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับทางการแพทย์แล้วว่า เกย์ไม่ใช่ความผิดปกติทางจิต (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา, 2545) ทั้งนี้ภาพของเกย์ที่นำเสนอผ่านทางสื่อมวลชนบ่อย ๆ อาจก่อให้เกิดภาพสตรูปแบบเหมารวมของเกย์ฝังแน่นในทัศนคติ ความเชื่อ และมีผลต่อพฤติกรรมของผู้รับสารที่มีต่อกลุ่มเกย์ด้วย นิธิ เอียวศรีวงศ์กล่าวไว้ว่า “ในเมืองไทยนั้นวัฒนธรรมเกย์เป็นวัฒนธรรมใต้ดิน ในขณะที่เกย์ไม่ใช่กลุ่มใต้ดิน” (นิธิ เอียวศรีวงศ์, 2545: 3-8) นั่นแสดงให้เห็นว่าคุณในสังคมรับรู้ว่ามีกลุ่มเกย์อยู่ แต่ไม่พยายามที่จะเข้าใจ หรือยอมรับ “ตัวตนและวิถีชีวิตของเกย์”

สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้ “พื้นที่” (space) หรือ “ตัวตน” (self) ของเกย์ถูกกดทับโดยสังคม เกย์ต้องปิดบังความเป็นเกย์ของตนไว้ ทำให้เกย์ไม่สามารถแสดงเพศภาวะของตนได้อย่างเท่าเทียมกับ “ชาย” หรือ “หญิง” กลุ่มเกย์จึงต้องออกมาแสดง “ตัวตน” และเคลื่อนไหวในพื้นที่สาธารณะเพื่อตอบโต้วาทกรรมกระแสหลัก ดังจะเห็นได้จากการเคลื่อนไหวของแกนนำกลุ่มเกย์บางคน อาทิ นที ธีระโรจนพงษ์ และวิทยา แสงอรุณ

นที ธีระโรจนพงษ์ แกนนำกลุ่มเกย์การเมืองไทย เป็นบุคคลสำคัญที่ออกมาเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องสิทธิของกลุ่มคนหลากหลายทางเพศ โดยเฉพาะกลุ่มเกย์ ดังจะเห็นได้จากกรณีที่สภาอากาศชาติไทยมีมติ ไม่รับบริจาคเลือดจากกลุ่มรักร่วมเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเกย์ โดยระบุเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงในการติดเชื้อเอชไอวีหรือเอดส์ ส่งผลให้เครือข่ายคนรักเพศเดียวกันต้องออกมาเรียกร้องไม่ให้เลือกปฏิบัติ

นที เปิดเผยถึงปัญหาการที่สภาอากาศชาติไทย ไม่ยอมรับเลือดบริจาคจากกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันโดยเฉพาะกลุ่มเกย์ว่า

ตัวอย่างที่ 42 “ช่วงหลายปีที่ผ่านมาได้รับโทรศัพท์จากกลุ่มเกย์ กะเทย ว่า ไปกาชาดเพื่อบริจาคโลหิต เจอโบสสมัครผู้บริจาคโลหิตโบสสีเขียว สงสัยว่า ทำไมต้องมีข้อ 12 ที่ระบุว่าคุณหรือคู่ของคุณมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันใช่หรือไม่ ซึ่งหลายคนก็ไม่พอใจถึงกับฉีกใบนั้นทิ้ง บางคนก็โกหกไม่ตอบข้อ 12 แต่การโกหกกาชาดเป็นสิ่งไม่ดี เพราะกาชาดต้องการข้อมูลจริง จึงได้ประสานกับองค์กรต่าง ๆ เช่น บางกอกเรนโบว์ กลุ่มเกย์การเมืองไทย กลุ่มบ้านสีม่วง กลุ่มแสงจากใจ แล้วพากันไป

สภาอากาศ เข้าพบ พญ.สร้อยสอางค์ พิกุลสด ผอ.ศูนย์บริการโลหิตแห่งชาติ เพื่อพูดคุยถึงกรณีใบสมัครผู้บริจาคโลหิตนั้นมีลักษณะที่ก่อให้เกิดอคติ”

(ไทยรัฐ, 7 เม.ย. 2551)

นอกจากนี้ นที ออกรณรงค์เน้นเรื่อง “เกย์ต้องรักเกย์ด้วยกัน” เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับเกย์ ขณะเดียวกันก็เป็นการตอบโต้ความคิดที่ว่าความเป็นเกย์สามารถเลิกเป็นและไปมีชีวิตคู่เหมือนคนปกติได้ โดยใช้คำขวัญว่า “เกย์ยุคใหม่ต้องเลิกหลอกผู้หญิง เลิกปึงผู้ชาย” ซึ่งนับเป็นแนวความคิดใหม่ เพราะเชื่อว่า นี่คือการแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ ดังที่นที ธีระโรจนพงษ์ (2551: 3) กล่าวไว้ว่า

ตัวอย่างที่ 43 “หากเกย์ยังหลอก ผู้หญิง ทำตัวเป็นปลาผิมน้ำ ปัญหาการหย่าร้าง ปัญหาผู้หญิงที่ต้องเผชิญหน้ากับความทุกข์ ปัญหาลูกของเกย์ที่จะต้องเผชิญหน้ากับความทุกข์ ปัญหาลูกของเกย์ที่จะต้องเผชิญหน้ากับภาพที่พ่อของเขาถูกดูแคลนจากสังคมจะไม่มีทางบรรเทา”

หรือออกเคลื่อนไหวคัดค้านในกรณีที่ พระพยอม กัลยาโณ เจ้าอาวาสวัดสวนแก้ว เสนอให้มีการจัดตั้งสำนักสงฆ์เฉพาะให้กับพระ สามเณรที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ที่จะมาบวชภาคฤดูร้อนขาดความเลื่อมใสศรัทธาจนไม่ยอมมาบวชว่า

ตัวอย่างที่ 44 “กลุ่มเกย์และเครือข่ายอัตลักษณ์ทางเพศ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งต่อแนวคิดนี้ เนื่องจากจะเป็นการผลักกลุ่มพระ สามเณรที่เบี่ยงเบนทางเพศออกจากสังคม ทั้งที่มีความปรารถนาที่อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขในสังคม และเป็นการนำคนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมมาร่วมอยู่ในที่เดียวกัน จะทำให้สังคมไทยแย่ลง”

(คมชัดลึก, 25 เม.ย. 2551)

เกย์ที่มีบทบาทสำคัญอีกคนหนึ่งคือ คอลัมน์นิสต์เกย์ชื่อดังเจ้าของบทความ “เลิกแอบเสียนที” วิทยา แสงอรุณ เคยเขียนถึงประสบการณ์ “การแอบ” ของตนเองไว้ในคอลัมน์ของเขาไว้ว่า

ตัวอย่างที่ 45 “สมัยก่อนตอนผมต้องแอบอยู่เพราะไม่รู้ว่ามีประตูทางออกจริง ๆ คำว่า “เกย์” นี้เป็นคำที่ฟังแล้วหัยยยแบบสุด ๆ เลยทีเดียว ผมจะไม่ยอมเปลอไพลปล่อยให้คำ

คำนี้หลุดออกมาเด็ดขาด แคลิดยังไม่กล้าเลย ในหัวสมองมีแต่ภาพน่ากลัว มันฟังดูสกปรก อันตราย ผิดบาป ร้ายแรง ฯลฯ สาบานได้เลยว่าผมไม่เคยพูดว่า “เกย์” เป็นเวลาสิบ ๆ ปี และมั่นใจตัวเองตลอดว่าตอนนอนหลับก็ไม่เคยละเมอหลุดออกมาเด็ดขาด”

(วิทยา แสงอรุณ, 2547 อ้างถึงใน สุไลพร ชลวิไล, 2551: 181)

หลังจากนั้น เมื่อวิทยาตัดสินใจเลิกแอบก็ได้มาเขียนคอลัมน์ “เลิกแอบเสียที” เพื่อนำเสนอภาพของเกย์ต่อสาธารณชน พร้อมทั้งจุดประกายให้กับเกย์หลาย ๆ คนกล้าออกมายอมรับตนเอง ทั้งนี้ไม่จำเป็นต้องเปิดเผย แต่ไม่ต้องเก็บกดเพราะสามารถมีช่องทางการสื่อสารมากขึ้น ขณะเดียวกันก็เป็นกระบอกเสียงหนึ่งของเกย์ที่จะสื่อสารผ่านไปยังกลุ่มคนอื่น ๆ ในสังคมให้เข้าใจตัวตนของเกย์มากยิ่งขึ้น ดังที่วิทยา แสงอรุณ (2548) กล่าวไว้ว่า

ตัวอย่างที่ 46 “แฟนคอลัมน์เขาจะรู้สึกดีเหมือนเราเป็นเพื่อนเขา ต้องติดตามอ่านเป็นประจำ อาจเป็นเพราะข้อมูลจากส่วนอื่น ๆ มีน้อยที่จะอธิบายความเป็นเกย์ในสังคมเมือง และมีคนกล้ายอมรับตัวเองเยอะขึ้นจากการที่เขาอีเมลมาเล่าเรื่อง สิ่งที่เจอชัดเจนคือ คนที่เขาเข้าใจเรื่องเกย์มีมากขึ้น จากการฟังการพูดคุยเขาจะรู้ว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล ส่วนกลุ่มที่ไม่เข้าใจ เขาก็จะพูดเรื่องเดิม ๆ เหตุผลเดิม ๆ ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ไม่พูดเรื่องใหม่”

ผู้วิจัยพบว่าเกย์ที่กล้าเปิดเผยอัตลักษณ์ส่วนบุคคลของตน จะมีบทบาทสำคัญในการนำเสนออัตลักษณ์เกย์ในสื่อสาธารณะ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และวิทยุโทรทัศน์ หนึ่ง จะเห็นได้ว่าปัจจุบันสังคมเปิดโอกาสให้กับกลุ่มเกย์มากขึ้น กล่าวคือ จะเห็นภาพผู้ชายธรรมดา 2 คนที่เป็นแฟนกันเหมือน แฮ็ค รุ่งเรือง กับ ภูริ ในละครโทรทัศน์เรื่อง “รักแปดพันเก้า” หรือมาริโอ้ เมาเร่อ กับ พิษ วิทยุวิสิฐ ในภาพยนตร์เรื่อง “รักแห่งสยาม” ที่นำเสนอความรักและความห่วงใยต่อกัน

อย่างไรก็ตาม แม้สังคมจะเปิดโอกาสให้กลุ่มเพศที่ 3 มากขึ้น แต่ก็ยังมีเกย์ที่ไม่สามารถเปิดเผยตนเองต่อสาธารณชนได้ จึงเลือกใช้พื้นที่เสมือนบนอินเทอร์เน็ตในการนำเสนออัตลักษณ์ของตน อัตลักษณ์ที่กลุ่มเกย์ออนไลน์ พยายามนำเสนอ นั่นมีส่วนสอดคล้องกับอัตลักษณ์เกย์ที่เกย์นำเสนอผ่านสื่อสารมวลชน เช่น เกย์เป็นคนปกติ เพียงแต่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศเดียวกันเท่านั้น เป็นต้น

จากที่นำเสนอในหัวข้อที่ผ่านมา สิ่งในกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ต้องการคือพยายามสร้างอัตลักษณ์ขึ้นมาอีกชุด กล่าวคือ พยายามประกอบสร้างอัตลักษณ์ด้านบวกให้แก่กลุ่มของตน โดยการปฏิเสธภาพที่สังคมนำเสนอ เช่น พยายามสื่อว่า เกย์ไม่ใช่โรค ไม่ใช่อาการทางจิต และเกย์ไม่สามารถเลือกจะเป็นหรือไม่เป็นได้ เกย์ไม่ใช่ผู้หญิง ไม่ใช่กะเทย แต่เกย์คือผู้ชาย และมีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป เกย์ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องเพศ เป็นต้น ภาพที่เกิดขึ้นเป็นความพยายามในการสร้างอัตลักษณ์ของตนเองขึ้นมาแข่งขันกับชุดอัตลักษณ์ของวาทกรรมกระแสหลัก (contesting identity) ที่สังคมเป็นผู้ “หยิบยื่น” ให้

4.3.2 อิทธิพลของอุดมการณ์หลักในสังคมที่ปรากฏในวาทกรรมของเกย์

แม้กลุ่มเกย์พยายามประกอบสร้างอัตลักษณ์ด้านบวกให้แก่กลุ่มของตน เพื่อให้เห็นว่าตนเองเป็นอย่างไรและต้องการให้คนอื่นเข้าใจกลุ่มของตนอย่างไร แต่ในกระบวนการที่กลุ่มเกย์พูดและจากภาษาที่ใช้ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเกย์เองก็รับความคิดของสังคมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของความคิดตน จะเห็นได้ว่าในความพยายามที่กลุ่มเกย์กำลังต่อสู้ ส่วนหนึ่งเกย์ก็ยังได้รับอิทธิพลความคิดของสังคมเช่นกัน สอดคล้องกับ แฟร์เคลาฟ (Fairclough, 1995) กล่าวว่าในระดับวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม (sociocultural practice) วาทกรรมก็มีผลต่อสังคม ในขณะเดียวกันกระแสสังคมก็มีอิทธิพลต่อวาทกรรมเช่นกัน

ในกรณีนี้วาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พยายามสร้างอัตลักษณ์ขึ้นมาเพื่อปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากการครอบงำของสังคม โดยพยายามประกอบสร้างความหมายด้านบวกให้แก่กลุ่มของตน เช่น ประกอบสร้างอัตลักษณ์ว่า “เกย์เป็นคนปกติ และมีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป” “เกย์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมของเพศชาย” “เกย์ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องเพศ” “เกย์เป็นผู้โหยหาความรัก” “เกย์ไม่ใช่ผู้ป่วย ความเป็นเกย์คือตัวตนที่แท้จริงของเกย์” และ “เกย์เป็นคนที่อบอุ่น มีน้ำใจต่อผู้อื่น โดยเฉพาะต่อเกย์ด้วยกัน”

ในความเป็นจริง แล้วกลุ่มเกย์เองก็ไม่สามารถทำได้ทั้งหมด สุดท้ายแล้วกลุ่มเกย์เองก็ยังตกอยู่ภายใต้ความคิดเดิมซึ่งได้รับอิทธิพลจากอุดมการณ์หลักของสังคม ตัวอย่างเช่น เกย์ยอมรับว่าตน “ปลอม” สังเกตได้จากการใช้คำว่า “ชายจริงหญิงแท้” แม้เกย์จะบอกว่าเป็นคำที่คนอื่นใช้เรียกเพื่อเรียกตัวเอง แต่การที่เกย์ยอมรับเอาคำนี้มาใช้ หรือเลือกใช้คำศัพท์คำเดียวกับที่สังคมใช้ แสดงว่า ยอมรับว่าตนปลอม เกย์ควรถูกลงโทษ สังเกตได้จากการใช้คำว่า “ลงโทษ”

ตัวอย่างเช่น “อย่ายกเงื่อนไข การรักเพศเดียวกันมาใช้เป็นลงโทษตัวเอง ตั้งแง่ว่า ชาตินี้คุณจะไม่ มีวันพบคนที่คุณรัก” แสดงให้เห็นว่าเกย์ได้รับอิทธิพลของอุดมการณ์หลักในสังคมว่า คนที่เป็นเกย์ เกิดมาแล้วเสมือนมีความผิดติดตัว หรือคำว่า “อภัย” เช่น “อยากให้อภัยแม่อภัย” ก็แสดงให้เห็นได้ เช่นเดียวกันว่า ลูกที่เป็นเกย์คิดว่าตนมีความผิด

อีกทั้งในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” อุดลักษณะที่ปรากฏก็ไม่ได้เป็นในทิศทาง เดียวกันทั้งหมด กล่าวคือ จากข้อมูลที่ปรากฏบางอรรถลักษณะก็ขัดแย้งกัน ตัวอย่าง เกย์เลือกใช้คำ บรรยายพฤติกรรมเพื่อให้เห็นว่า เกย์มีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป เช่น เกย์ก็ต้องเรียนหนังสือ ทำงาน ทำประโยชน์เพื่อสังคม แต่ที่น่าสนใจก็คือ อุดลักษณะดังกล่าวไปขัดแย้งกับอรรถลักษณะอีกอย่างที่ ปรากฏ คือเกย์พูดเรื่องความรัก เกย์เป็นผู้โยยหาความรัก ดังจะเห็นได้จาก การเลือกใช้คำศัพท์ *ความรัก แฟน คบกันเลิกกัน เป็นต้น*

สิ่งที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นว่ากลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พยายามได้สร้างชุดความคิดหรือ อุดมการณ์เกี่ยวกับเกย์ขึ้นมา ขณะเดียวกันกลุ่มเกย์เองก็ได้รับอิทธิพลของชุดความคิดกระแสหลัก เข้าไปอยู่ในวาทกรรมของตัวเอง ดังนั้นในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” จึงมี 2 ส่วนต่อสู้อยู่ แสดงให้เห็นว่าสังคมก็ยังมีอิทธิพลต่อกลุ่มของเกย์ สอดคล้องกับ แฟร์คลาฟ (Fairclough, 1995) กล่าวว่า วาทกรรมก็มีผลต่อสังคม ในขณะที่เดียวกันกระแสสังคมก็มีอิทธิพลต่อวาทกรรมเช่นกัน

จากที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด จะเห็นได้ว่าในส่วนแรก ผู้วิจัยได้กล่าวสรุปอรรถลักษณะ เกย์ที่ปรากฏในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ทั้งหมด 8 ประเด็น ได้แก่ 1) อุดลักษณะ “เกย์เป็นคน ปกติ และมีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป” 2) อุดลักษณะ “เกย์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมของเพศชาย” 3) อุดลักษณะ “เกย์ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องเพศ” 4) อุดลักษณะ “เกย์ไม่ใช่ผู้ป่วยโรค หรืออาการทางจิต แต่ เป็นความรู้สึกหรือตัวตนที่แท้จริงที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ” 5) อุดลักษณะ “เกย์เป็นกลุ่มคนที่ตกอยู่ใน ความกลัว และเกย์ผู้ยอมรับและเปิดเผยตนเองเป็นผู้ที่มีความกล้า” 6) อุดลักษณะ “เกย์เป็นผู้โยย หาความรัก” 7) อุดลักษณะ “เกย์เป็นคนที่อบอุ่น มีน้ำใจต่อผู้อื่น โดยเฉพาะต่อเกย์ด้วยกัน” 8) อุดลักษณะ “เกย์คือ “ของปลอม” เกย์เป็นคนที่มีความผิด และเกย์หมกมุ่นเรื่องเพศ”

หลังจากนั้นส่วนที่สอง ในระดับวิธีปฏิบัติทางวาทกรรม (discourse practice) ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสารของไฮมส์ (Hymes, 1974) มาใช้วิเคราะห์ องค์ประกอบวาทกรรมตามคำแนะนำของวัน ไคค (2006) เพื่อทำให้เห็นภาพของเหตุการณ์การ สื่อสารได้ชัดเจนขึ้น จากผลการวิจัยที่พบ สอดคล้องกับแฟร์คลาฟ (Fairclough, 1995) ที่กล่าว

ว่า “ตัวบท” ในวาทกรรมนั้นไม่ได้เกิดขึ้นมาโดด ๆ แต่ถูกล้อมกรอบด้วยวิถีปฏิบัติทางวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการการผลิตและกระจายตัวบท ในที่นี้คือ ผู้ผลิตวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” คือ กลุ่มเกย์ องค์กรเกย์ มีจุดมุ่งหมายหลักคือ นำเสนอภาพหรือมุมมองเกี่ยวกับเกย์จากกลุ่มเกย์เองต่อสาธารณชน ดังนั้นจึงใช้ฉากในที่นี้คือ พื้นที่บนอินเทอร์เน็ตเพราะเป็นพื้นที่ที่เอื้อให้มีการแสดงความคิดเห็นจากกลุ่มคนที่ไม่สามารถเปิดเผยตนเอง และด้วยความเป็นอินเทอร์เน็ตจึงทำให้สารของผู้ส่งสารแพร่กระจายไปยังคนหมู่มากได้ และกระบวนการการบริโภคและตีความตัวบท ในที่นี้คือ ผู้รับสารในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” มีหลากหลายตั้งแต่กลุ่มเกย์เอง ผู้หญิงผู้ชาย และกลุ่มหลากหลายทางเพศอื่น เนื่องจากเป็นพื้นที่อินเทอร์เน็ตทุกคนจึงสามารถเข้าถึงได้ ไม่ได้จำกัดเฉพาะในกลุ่มเกย์เท่านั้น โดยผู้รับสารส่วนใหญ่เชื่อว่าสิ่งที่นำเสนอเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่นวนิยาย ผู้รับสารเชื่อว่าคนกลุ่มนี้ต้องการนำเสนอความจริงบางอย่างแก่คนทั่วไป

และส่วนสุดท้าย ในระดับวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม (sociocultural practice) ผู้วิจัยได้พิจารณาความสัมพันธ์ของอัตลักษณ์เกย์ที่นำเสนอในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ว่ามีผลหรือสัมพันธ์กับสังคมอย่างไร โดยนำเสนอใน 2 ประเด็น คือ 1) อัตลักษณ์เกย์ที่มีผลต่อสังคม และ 2) อิทธิพลของสังคมที่มีผลต่อเกย์ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าแม้กลุ่มเกย์พยายามประกอบสร้างอัตลักษณ์ด้านบวกให้แก่กลุ่มของตน แต่ในกระบวนการที่กลุ่มเกย์พูดและจากภาษาที่ใช้ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเกย์เอง ก็ยังมีความคิดด้านลบที่มีต่อตนเองแฝงอยู่ แสดงนัยยะว่าเกย์ยังคงได้รับอิทธิพลจากสังคมรอบข้าง สอดคล้องกับ แฟร์คลาฟฟ์ (Fairclough, 1995) กล่าวว่า วาทกรรมก็มีผลต่อสังคม ในขณะที่เดียวกันกระแสสังคมก็มีอิทธิพลต่อวาทกรรมเช่นกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

บทสรุป

วิทยานิพนธ์นี้เป็นการศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ที่นำเสนอผ่านวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ทั้งนี้ผู้วิจัยมีคำถามการวิจัยว่า กลุ่มเกย์ใช้กลวิธีทางภาษาใดในการนำเสนออัตลักษณ์ของตนเองและอัตลักษณ์ดังกล่าวมีอะไรบ้าง ผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้สรุปเป็นประเด็นต่าง ๆ ได้ ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 กลวิธีทางภาษา

จากการศึกษาวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้กลวิธีทางภาษาในระดับต่าง ๆ เพื่อนำเสนออัตลักษณ์ของตนเอง ที่สำคัญ 8 กลวิธี ได้แก่ การเลือกใช้คำศัพท์ การใช้มูลบท การปฏิเสธสื่อมูลบท การใช้นามวลีสื่อมูลบท การใช้อุปสรรค การใช้อุปสรรคกรรม การกล่าวอ้าง และการใช้คำถามวาทศิลป์

5.1.1.1 การเลือกใช้คำศัพท์

การเลือกใช้คำศัพท์เพื่อเสนออัตลักษณ์เกย์แบ่งได้เป็น 5 กลุ่ม ดังนี้ คำเรียกชื่อเกย์ คำบรรยายความรู้สึกหรือพฤติกรรมเกย์ คำบรรยายความรู้สึกหรือพฤติกรรมคนในสังคม คำขยายในภาคแสดง และคำสรรพนามและคำลงท้าย ผลการวิเคราะห์สรุปได้ดังต่อไปนี้

5.1.1.1.1 คำเรียกชื่อเกย์

ผลการวิเคราะห์การใช้คำเรียกชื่อเกย์สรุปได้ว่า ในขณะที่วาทกรรมหลักในสังคมมักเรียกกลุ่มเกย์ว่า “กลุ่มรักร่วมเพศ” กลุ่มเกย์กลับใช้คำเรียก “รักร่วมเพศ” น้อยมาก ทั้งนี้ผู้นำกลุ่มเกย์บางคนอธิบายว่า เพราะคำดังกล่าวสื่อให้นึกถึงเรื่องเพศสัมพันธ์ อาจเป็นเพราะเหตุนี้ในวาทกรรมที่เกย์ผลิตขึ้นเอง เกย์จึงใช้คำเรียกอื่นที่เกย์คิดว่าเป็นกลาง เช่น คนรักเพศเดียวกัน ชายรักชาย เพื่อให้ให้เห็นว่ากลุ่มตนเพียงแต่แตกต่างจากคนอื่นในแง่มุมเรื่องรสนิยมทางเพศเท่านั้น กล่าวคือ แสดงว่าเกย์ไม่ใช่คนที่หมกมุ่นเรื่องเพศแต่เป็นคนที่แตกต่างกันคนอื่นในด้านรสนิยมทางเพศและเป็นคนปกติในสังคม

5.1.1.1.2 คำบรรยายความรู้สึกหรือพฤติกรรมเกย์

จากการวิเคราะห์การเลือกใช้คำศัพท์ที่สื่อถึงความรู้สึกของเกย์ที่มีต่อเกย์ หรือบรรยายลักษณะอาการหรือพฤติกรรมของเกย์ ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้คำศัพท์เพื่อแสดงความคิดเห็นที่ต้องการนำเสนอ ดังต่อไปนี้ คือ เกย์มีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป พฤติกรรมของเกย์ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับเรื่องความรัก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นความรักแบบคู่รัก เกย์เป็นกลุ่มคนที่ตกอยู่ในความกลัวและควรได้รับความสงสาร การยอมรับและเปิดเผยตนเองของเกย์ต้องใช้ความกล้าและเป็นเรื่องดี เกย์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมของเพศชาย จะเห็นได้ว่าการเลือกใช้คำศัพท์ดังกล่าวเป็นการพยายามประกอบสร้างความหมายด้านบวกให้แก่กลุ่มของตน แต่สิ่งที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นคือ อุดมลักษณะบางอย่างมีการขัดแย้งกัน ระหว่างอุดมการณ์ “เกย์มีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป” กับ อุดมการณ์ “เกย์ส่วนใหญ่หมกมุ่นเรื่องความรัก” กล่าวคือในขณะที่ต้องการนำเสนอว่ากลุ่มของตนมีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป เช่น เรียนหนังสือ ทำงาน ฯลฯ ขณะเดียวกันกลับพบภาพของเกย์ว่าเป็นผู้โหยหาความรัก และมักพูดและสนใจเรื่องความรักตลอดเวลา

5.1.1.1.3 คำบรรยายความรู้สึกหรือพฤติกรรมคนในสังคม

จากการวิเคราะห์การเลือกใช้คำศัพท์ที่สื่อถึงพฤติกรรมคนในสังคม ซึ่งเป็นมุมมองของเกย์ที่มีความคิดต่อสังคมว่ามองตนเองอย่างไร ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้คำศัพท์เพื่อแสดงความคิดเห็นที่ต้องการนำเสนอ ว่าสังคมมี “อคติ” “รังเกียจ” “เหยียดหยาม” กลุ่มเกย์ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเกย์คิดและรู้สึกที่สังคมมองและนำเสนอภาพของตนด้านลบ ทั้งนี้ยิ่งตอกย้ำว่าสังคมมี “ความคิดเชิงลบ” แสดงให้เห็นภาพเกย์ว่าตกเป็นเหยื่อจากการกระทำของสังคม

5.1.1.1.4 คำขยายในภาคแสดงสื่อว่าเกย์เหมือนคนทั่วไป

ผลการวิเคราะห์การใช้คำขยายในภาคแสดงในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” แสดงให้เห็นภาพว่า “เกย์เหมือนคนทั่วไป” คือ ต้องเรียนหนังสือ ทำงานประกอบอาชีพ ทำงานอดิเรก มีความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจเหมือนคนทั่วไป สามารถใช้ชีวิตคู่ร่วมกันได้เหมือนคู่ชายหญิงที่อยู่กันกันฉันสามีภรรยา กลวิธีนี้ช่วยให้ภาพย่ำว่า กลุ่มคนรักเพศเดียวกันหรือเกย์ไม่ใช่สิ่งผิดปกติ แต่เป็นบุคคลธรรมดาที่เหมือนคนทั่วไป

5.1.1.1.5 คำสรรพนามและคำลงท้าย

จากการวิเคราะห์คำสรรพนามและคำลงท้ายที่ปรากฏในข้อมูล ผู้วิจัยพบว่ากลุ่ม

เกย์จัดกลุ่มของตนเป็นเพศชาย สังเกตได้จากคำสรรพนามและคำลงท้ายที่ปรากฏส่วนใหญ่เป็นคำในกลุ่มบ่งบอกความเป็นเพศชาย เช่น ผม ครับ แสดงให้เห็นความคิดที่ต้องการเสนอว่า เกย์เป็นเพศชาย

5.1.1.2 การใช้มูลบท

การใช้มูลบทที่พบ เป็นการใช้ภาษาเพื่อสื่อข้อความที่ทำให้เข้าใจได้โดยนัยว่ามีข้อความอื่น ๆ หรือมีเหตุการณ์บางอย่างปรากฏหรือเกิดขึ้นมาก่อนหน้าแล้ว หรือมีความคิดและเจตนาบางอย่างแฝงอยู่ในข้อความในตัวบท จากข้อมูลพบการใช้มูลบทเพื่อเน้นความหมายแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ เน้นความหมายว่า กลุ่มเกย์มีภาพด้านลบเกี่ยวกับตนเอง และกลุ่มเกย์มีภาพด้านบวกเกี่ยวกับตนเอง ดังนี้

5.1.1.2.1 กลุ่มเกย์มีภาพด้านลบเกี่ยวกับตนเอง

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่ามีการใช้มูลบทเพื่อเน้นว่ากลุ่มเกย์มีภาพด้านลบเกี่ยวกับตนเอง ความคิดที่ต้องการนำเสนอ ได้แก่ เกย์ยอมรับว่าตน“ปลอม”สังเกตจากการใช้คำว่าชายจริงหญิงแท้เกิดเป็นเกย์มีความผิด สังเกตจากการใช้คำว่า ลงโทษ เกย์มักจะไม่รักแท้ สังเกตจากการใช้คำว่า กลับมาเชื่อว่าเกย์มีรักแท้ ภาพที่ปรากฏจากการใช้กลวิธีนี้ให้ภาพเกย์ด้านลบ ซึ่งแตกต่างกับภาพส่วนใหญ่ที่วิเคราะห์ได้จากกลวิธีอื่น กล่าวคือ ขณะที่กลุ่มเกย์พยายามประกอบสร้างและนำเสนอภาพด้านบวกให้แก่กลุ่มของตน กลับพบว่ากลุ่มเกย์ยังมีความคิดด้านลบต่อตัวเองแฝงอยู่

5.1.1.2.2 กลุ่มเกย์มีภาพด้านบวกเกี่ยวกับตนเอง

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่ามีการใช้มูลบทเพื่อเน้นว่ากลุ่มเกย์มีภาพด้านบวกเกี่ยวกับตนเอง ความคิดที่ต้องการนำเสนอ เช่น เกย์เป็นกำลังใจให้กับเพื่อนเกย์ด้วยกันเสมอ เกย์หลายคนออกมาเปิดเผยตัวตนกันมากกว่าเดิม เกย์เป็นคนรักเดียวใจเดียว การใช้มูลบทเป็นเครื่องมือเหล่านี้ล้วนเป็นการประกอบสร้างความหมายด้านบวกให้แก่กลุ่มของตน ซึ่งสอดคล้องกับภาพที่วิเคราะห์ได้จากกลวิธีทางภาษาอื่น ๆ

5.1.1.3 การปฏิเสธข้อมูลบท

จากการศึกษาข้อมูลพบว่า กลุ่มเกย์ใช้คำบอกปฏิเสธ “ไม่ได้” “ไม่ใช่” ปรากฏอยู่

หน้าคำศัพท์ที่แสดงความรู้สึกหรือแสดงทัศนคติทางลบที่มีต่อเกย์ กลุ่มเกย์ใช้การปฏิเสธดังกล่าว เพื่อโต้แย้งกับความคิดที่มีอยู่เดิมเกี่ยวกับลักษณะและมุมมองต่อเกย์ในสังคมซึ่งมักจะสะท้อนความหมายด้านลบ จากข้อมูลที่ปรากฏ ประเด็นสำคัญที่ต้องการนำเสนอคือ 1) เกย์ไม่ใช่โรค ไม่ใช่อาการทางจิต 2) เกย์ไม่สามารถเลือกจะเป็นหรือไม่เป็นก็ได้ 3) เกย์ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องทางเพศ

5.1.1.4 การใช้นามวลีสื่อลบ

ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มเกย์ใช้การทำให้เป็นนามวลีเพื่อแนะนำว่าเป็นสิ่งที่มีอยู่ ความคิดที่นำเสนอ เช่น สังคมรังเกียจเด็ดขาดคนรักเพศเดียวกัน สังคมขาดข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับเกย์ สังคมมองว่าการรักเพศเดียวกันเป็นบาป ภาพที่ปรากฏจากกลวิธีนี้ยิ่งช่วยตอกย้ำว่า เกย์เป็นกลุ่มคนที่ถูกระงับจากสังคมให้เด่นชัดขึ้น

5.1.1.5 การใช้อุปลักษณ์

ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า ในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” มีการใช้อุปลักษณ์เกี่ยวกับการเดินทาง เพื่อสื่อให้เห็นว่าชีวิตของเกย์เหมือนกับการเดินทาง ทั้งนี้เป้าหมายหรือจุดหมายการเดินทางของเกย์คือความเท่าเทียมกันทางสังคม มีการใช้อุปลักษณ์เกี่ยวกับการต่อสู้ เพื่อสื่อให้เห็นภาพของเกย์ที่พยายามต่อสู้กับอคติของสังคม มีการใช้อุปลักษณ์เกี่ยวกับครอบครัว เพื่อสื่อให้เห็นว่า เกย์เป็นครอบครัว คนที่เป็นเกย์ล้วนเป็นพี่น้องกัน การเปรียบเทียบนี้สะท้อนให้เห็นว่าเกย์มีความเข้าใจและรักใคร่กัน กลวิธีที่พบสื่อให้เห็นภาพว่า เกย์ต้องต่อสู้กับอคติของสังคม และพร้อมกันนั้นก็มีความรักความเข้าใจของเกย์ที่ให้แก่กันด้วย

5.1.1.6 การใช้รูปประโยคกรรม

ในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” จะพบการใช้รูปประโยคกรรม “ถูก” เพื่อสื่อความหมายในทางลบหรือไม่เป็นที่พึงปรารถนาของผู้ถูกระงับในประโยคนั้น ๆ เช่น สื่อความหมายว่าเกย์ “ถูกกดดัน” “ถูกมองว่าผิดปกติ” “ถูกตั้งแง่รังเกียจ” ฯลฯ ประโยคกรรมที่พบบ่อยครั้งนี้ช่วยเน้นว่าเกย์ หรือกลุ่มคนรักเพศเดียวกันอยู่ในฐานะ “ผู้ถูกระงับ” หรือ “เหยื่อ” ขณะที่คนในสังคมส่วนใหญ่หรือบรรทัดฐานของสังคมอยู่ในฐานะ “ผู้กระทำ” ซึ่งทำให้ภาพของสังคมที่มองเกย์ด้านลบปรากฏชัดเจนมากยิ่งขึ้น

5.1.1.7 การกล่าวอ้าง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” พบว่าส่วนใหญ่เกย์ใช้กลวิธี การกล่าวอ้างเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่ข้อมูลที่น่าเสนอ เช่น การกล่าวอ้างข้อมูลจาก งานวิจัยเพื่อแสดงให้เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ ไม่ผิดปกติแต่ อย่างใด หรือการกล่าวอ้างงานวิจัยว่าพบหลักฐานยืนยันว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันปรากฏมา ตั้งแต่สมัยกรีกโรมัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การรักเพศเดียวกันเป็นเรื่องธรรมดาทั่วไป กลวิธีนี้สื่อให้ เห็นภาพว่ากลุ่มเกย์พยายามประกอบสร้างความหมายด้านบวกให้แก่กลุ่มตนโดยใช้การกล่าวอ้าง สร้างความน่าเชื่อถือให้กับข้อมูลที่น่าเสนอ ทั้งนี้ต้องปรากฏร่วมกับกลวิธีอื่นจึงจะสื่ออัตลักษณ์เกย์ ได้

5.1.1.8 การใช้คำถามวาทศิลป์

ความคิดที่ต้องการนำเสนอที่สรุปได้จากกลวิธีนี้ เช่น เกย์ไม่สามารถ “กลายเป็น” ได้ คนที่เป็นเกย์เพราะเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว เกย์หรือคนรักเพศเดียวกันสามารถรักกันได้ ไม่ได้จำกัด ว่าเป็นเรื่องเฉพาะคนรักต่างเพศเท่านั้น ฯลฯ จะเห็นได้ว่าภาพหรือความคิดที่ได้จากกลวิธีนี้มี หลากหลาย แต่ภาพทั้งหมดล้วนประกอบสร้างความหมายด้านบวกให้แก่กลุ่มเกย์ โดยใช้คำถาม วาทศิลป์เพื่อคาดหวังให้ผู้อ่านคิดหาคำตอบหรือคิดตามสิ่งที่ผู้เขียนต้องการ ทั้งนี้กลวิธีการใช้ คำถามวาทศิลป์ต้องปรากฏร่วมกับกลวิธีอื่นเพื่อสื่ออัตลักษณ์

5.1.2 อัตลักษณ์ของเกย์ที่ปรากฏในวาทกรรมกลุ่มเกย์

ผลการวิเคราะห์อัตลักษณ์เกย์ที่ปรากฏในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” สรุปได้ ทั้งหมดเป็น 8 ประเด็น ได้แก่ 1) อัตลักษณ์ “เกย์เป็นคนปกติ และมีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป” 2) อัตลักษณ์ “เกย์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมของเพศชาย” 3) อัตลักษณ์ “เกย์ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องเพศ” 4) อัตลักษณ์ “เกย์ไม่ใช่ผู้ป่วยโรค หรืออาการทางจิต แต่เป็นความรู้สึกหรือตัวตนที่แท้จริงที่เกิดขึ้น ตามธรรมชาติ” 5) อัตลักษณ์ “เกย์เป็นกลุ่มคนที่ตกอยู่ในความกลัว และเกย์ผู้ยอมรับและเปิดเผย ตนเองเป็นผู้ที่มีความกล้า” 6) อัตลักษณ์ “เกย์เป็นผู้โยยหาความรัก” 7) อัตลักษณ์ “เกย์เป็นคนที่ อบอุ่น มีน้ำใจต่อผู้อื่น โดยเฉพาะต่อเกย์ด้วยกัน” 8) อัตลักษณ์ “เกย์คือ “ของปลอม” เกย์เป็นคนที่ มีความผิด และเกย์หมกมุ่นเรื่องเพศ”

งานวิจัยเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า สื่ออินเทอร์เน็ตได้เพิ่มช่องทางในการแสดงออกซึ่งตัวตนของเกย์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้สังคมได้รับรู้แง่มุมใหม่ ๆ เกี่ยวกับเพศภาวะ เพศวิถี อันจะนำไปสู่การยอมรับ และลดอคติทางเพศที่มีต่อกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม อัตลักษณ์ของกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ก็มีใช้ตัวแทนทั้งหมดของอัตลักษณ์เกย์ เพราะอัตลักษณ์ก็แตกต่างกันไปตามปัจจัยต่าง ๆ เช่น สังคมวัฒนธรรม ชนชั้นหน้าที่การงาน การศึกษา ฯลฯ ความคิดบางอย่างในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ก็ยังแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจของกลุ่มเกย์ที่แตกต่างกัน⁸ ตัวอย่าง “แต่การที่เราสามารถลดละหรือเลิกตั้งคำถามว่า เกย์สองคนที่ดู “ออกสาว” ทั้งคู่ไม่น่าจะรักกันได้ (วิวาร์(ฮาเฮ)คาราเรต์ นางโซว์, 2549)” การแบ่งดังกล่าวมองว่าเกย์ที่มีบุคลิกภายนอกกระตุ้นกระตุ้นจะต้องมีพฤติกรรมทางเพศเป็นรับ (passive) เท่านั้น ดังนั้นจึงมองว่าเกย์ที่มีบุคลิกกระตุ้นกระตุ้น 2 คนไม่น่าเป็นคู่รักกันได้ ในความเป็นจริงแล้ว เกย์มีความหลากหลายซับซ้อนกว่านั้น กล่าวคือ เกย์ที่มีบุคลิกภายนอกกระตุ้นกระตุ้น อาจมีบทบาทพฤติกรรมทางเพศเป็นฝ่ายรุก (active) ได้ หรือเกย์ที่มีบุคลิกภายนอกเป็นแมนเต็มตัวก็อาจมีพฤติกรรมทางเพศเป็นรับได้เช่นกัน กล่าวคือ พฤติกรรมการแสดงออกภายนอก ไม่จำเป็นต้องสัมพันธ์กับบทบาทพฤติกรรมทางเพศเสมอไป

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยนี้จะช่วยให้เกิดความตระหนักรู้ถึงชุดความคิดที่แฝงเร้นอยู่เบื้องหลังการใช้ภาษา ซึ่งในที่นี้คือ ความคิดเกี่ยวกับเกย์ที่นำเสนอโดยกลุ่มเกย์เอง พร้อม ๆ กับเผยให้เห็นถึง “พลังและอำนาจของภาษา” ที่เข้ามามีผลต่อความคิดคนในสังคม ซึ่งชุดความคิดต่าง ๆ ที่ปรากฏในสังคมนั้นมิได้มีอยู่เป็นธรรมชาติ แต่ล้วนถูกประกอบสร้างขึ้น ผ่านเครื่องมือสำคัญคือ “ภาษา” กลไกและกระบวนการทางสังคมที่ซับซ้อนและแยบยล

5.2 อภิปรายผล

แม้ว่าปัจจุบันกลุ่มคนรักเพศเดียวกันกลับกลายเป็นกลุ่มที่สามารถ “มองเห็น” ได้ค่อนข้างชัดเจนมากขึ้น ด้วยสาเหตุจากความเปลี่ยนแปลงในเชิงโครงสร้างทางสังคมและ

⁸ ผู้วิจัยนำมาอภิปรายในส่วนนี้ เพราะจากข้อมูลปรากฏเป็นจำนวนน้อย

โลกาภิวัตน์ที่ยอมรับต่อความหลากหลายในเรื่องเพศได้มากขึ้น อย่างไรก็ตาม งานวิจัยเกี่ยวกับเพศที่สามยังแสดงให้เห็นว่า กลุ่มคนรักเพศเดียวกันก็ยังคงเป็นกลุ่มคนที่ถูกกดดันอย่างมากในสังคม และในทางปฏิบัติสังคมไทยยังไม่สามารถยอมรับต่อกลุ่มคนรักเพศเดียวกันได้อย่างแท้จริง (สุรพงษ์ โสธนะเสถียร และพจนา ฐูปแก้ว, 2549) ส่วนหนึ่งเป็นเพราะสังคมไทยมีระบบความคิดความเชื่อว่าการแบ่งเพศสภาวะ หรือคุณลักษณะของความเป็นเพศที่ถูกสร้างและหล่อหลอมขึ้นมีแค่ 2 เพศสภาวะเท่านั้น คือ คุณลักษณะและบทบาทความเป็นชาย และคุณลักษณะและบทบาทความเป็นหญิง ซึ่งโดยทั่วไปความเป็นชายและความเป็นหญิงเหล่านี้ ถูกมองว่ามีความสัมพันธ์กับสรีระแต่ละแบบ กล่าวคือ ผู้ที่เกิดมามีสรีระเพศหญิง ก็จะต้องมีอัตลักษณ์ทางเพศ หรือมีคุณลักษณะความเป็นหญิง ได้แก่ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าแบบผู้หญิง มีกิจกรรมยามว่างแบบผู้หญิง อ่อนแอ และรับบทบาทเป็นฝ่ายรับในเวลาที่มีเพศสัมพันธ์ ขณะที่ผู้เกิดมามีสรีระเพศชาย ต้องมีอัตลักษณ์ทางเพศ หรือมีคุณลักษณะของความเป็นชาย ได้แก่ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าแบบผู้ชาย มีความเข้มแข็ง มีพลังกำลังแข็งแรง ความเป็นผู้นำ และรับบทบาทเป็นฝ่ายรุกในเวลาที่มีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ผู้ที่เกิดมาพร้อมกับสรีระแบบใดแบบหนึ่ง แต่แสดงกิริยา แต่งตัว หรือมีบทบาทเป็นอีกแบบหนึ่ง ซึ่งตรงกันข้ามกับสรีระโดยกำเนิดของตนเอง ก็จะไม่ได้รับการยอมรับ และถูกตีตราว่าเป็นผู้มีความ “ผิดปกติ”

นอกจากนี้ส่วนหนึ่งเป็นเรื่องของอิทธิพลจากวิชาการทางด้านกายวิภาคที่ยังไม่ได้รับแก้ไข ความเข้าใจเรื่องการรักเพศเดียวกันให้ชัดเจนว่าไม่ได้เป็นความผิดปกติทางเพศ ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการที่ “ความเป็นชายรักชาย” เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับบรรทัดฐานและค่านิยม “ความเป็นชาย” ตามที่สังคมคาดหวัง เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมที่ยกย่องเพศชายเป็นใหญ่ และให้คุณค่ากับความเป็นชายสูงกว่าความเป็นหญิง ผู้ชายไทยตามบรรทัดฐานของสังคมไทยควรต้องมีบุคลิกภาพของความเป็นผู้ชายที่แข็งแรง ไม่กระดุงกระด้างแบบผู้หญิง มีความเป็นผู้นำทั้งในด้านครอบครัวและสังคม ผู้ชายที่เป็น “เกย์” หลายคนจำเป็นต้องแต่งงานกับผู้หญิงด้วยหลายเหตุผล ไม่ว่าจะเพื่อกลบเกลื่อนความเป็น “ชายรักเพศเดียวกัน” ของตนเอง เพื่อตอบแทนพระคุณของพ่อแม่ที่หวังจะให้ลูกแต่งงานมีครอบครัวและมีทายาทสืบสกุล หรือเพื่อความก้าวหน้าและความมั่นคงในอาชีพการงานบางอาชีพ

การที่วาทกรรมเรื่องเพศกระแสหลักยังคงเป็นวาทกรรมเรื่องเพศเพียงรูปแบบเดียวที่ครอบงำระบบความคิดความเชื่อเรื่องเพศ และกำหนดแนวปฏิบัติในเรื่องเพศของผู้คนในสังคมนั้น เป็นผลมาจากการที่รัฐพยายามจะเข้ามาควบคุมและจัดระเบียบเรื่องเพศของคน โดยผ่านกลไกทางสังคมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการพยายามผลิตชุดความรู้ความจริงในเรื่องเพศ โดยใช้

หลักเหตุผลทางการแพทย์ วิทยาศาสตร์สุขภาพ จิตวิทยาต่าง ๆ มาอธิบาย หรือการสร้างและผลิตซ้ำค่านิยมในเรื่องเพศที่อ้างอิงกับหลักศีลธรรม กฎเกณฑ์ทางศาสนา ตลอดจนแนวคิดเรื่องการควบคุมจำนวนประชากร และหลักกฎหมายต่าง ๆ (สุไลพร ชลวิไล และพิมพ์วัลย์ บุญมงคล, บรรณานุกรม, 2551) ด้วยเหตุนี้วาทกรรมเรื่องเพศกระแสหลักจึงไม่ได้ดำรงอยู่ตามลำพังด้วยตัวเองโดด ๆ หากแต่เป็นส่วนหนึ่งของการโยงใยความรู้ และความจริงเรื่องเพศที่ถูกผลิต ถ่ายทอด และสถาปนาตนเองผ่านกลไกทางสังคม และผ่านทางบุคคลเกี่ยวข้องกับการผลิต และการใช้ความรู้นั้น

ในโลกยุคใหม่ที่จะมีอิสระในการแสดงออกในเรื่องเพศมากขึ้นกว่าในสมัยก่อน กลุ่มคนรักเพศเดียวกันแสดงความเป็นตัวตนทางสังคมได้อย่างเปิดเผยมากขึ้น แต่เพราะเหตุใดสังคมที่จะเปิดกว้างในเรื่องเพศอย่างเสรีนี้ จึงยังประสบปัญหาในเรื่องเพศมากมายนับไม่ถ้วน ทั้งปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ร้ายแรง ปัญหาเรื่องการรังเกียจกีดกันผู้ที่มีเพศสภาพที่แตกต่าง และปัญหาเรื่องความรุนแรงทางเพศ ซึ่งการที่จะแก้ไขอคติ และความเข้าใจผิดตรงนี้ได้ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การปรับเปลี่ยนมุมมองความคิดในเรื่องเพศเสียใหม่ และยอมรับในความเป็นตัวตนที่แตกต่างหลากหลาย ชับซ้อน และลื่นไหลทางเพศสภาพ เพื่อนำไปสู่การปรับทัศนคติและพฤติกรรม ตลอดจนสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างกันในสังคม

5.3 ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาอัตลักษณ์ของตนเองที่ปรากฏในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” จากมุมมองด้านภาษา ยังมีประเด็นอื่น ๆ ที่สามารถศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับอัตลักษณ์ได้ เช่น

- (1) การศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์จากกลุ่มข้อมูลอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นแง่มุมที่น่าสนใจและเข้าใจอัตลักษณ์เกย์มากยิ่งขึ้น
- (2) การศึกษาอัตลักษณ์ของกลุ่มคนชายขอบอื่น เช่น กลุ่มหญิงรักรัหญิง แรงงานต่างด้าว ผู้มีอาชีพให้บริการทางเพศ ฯลฯ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กฤษดาวรรณ หงส์ลดารมภ์. **ปริเฉทเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย : การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอุดมการณ์**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- กิ่งรัก อิงคะวัต. **รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการบริโภค และพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) ในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- เจริญวิทย์ ลีติวารักษ์. **การสร้างสารสนเทศและภาพตัวแทนของชายรักชายในเว็บไซต์ไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- ชนกพร พัวพัฒนกุล. **อุดมการณ์เกี่ยวกับ “เชมร” ในปริเฉทหนังสือพิมพ์ไทย : กรณีเหตุจลาจลเผาสถานทูตไทยในกัมพูชา พ.ศ.2546**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.
- ไชยรัตน์ เจริญสินโอฟาร. **ภาษากับการเมือง ความเป็นการเมือง**. กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราและสิ่งพิมพ์ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2551.
- ลิตติกิร เตรยาภรณ์. **ภาพลักษณ์ของกลุ่มชายรักร่วมเพศที่สะท้อนจากเนื้อหาในหนังสือพิมพ์รายวันไทยช่วงปี พ.ศ.2508-2543**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. **โฆษณาตัวเองอย่างไรให้น่าเชื่อถือ?: กลวิธีทางภาษาในการโฆษณาตัวเองของนักการเมืองไทยจากมุมมองวัจนปฏิบัติศาสตร์**. ใน กฤษดาวรรณ หงส์ลดารมภ์ และ จันทิมา เอี่ยมานนท์, บรรณาธิการ. **มองสังคมผ่านวาทกรรม**, 269-291. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.
- ทศพร มณีศรีขำ. **การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2545.
- เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. **วาทกรรมเกี่ยวกับ “เกย์” ในสังคมไทย พ.ศ. 2508-2542**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

นฤพนธ์ ดั่งวงวิเศษ. **ไบ แมน รุก : “ความเป็นชาย” กับปัญหาตัวตนเกย์ไทยใน**

ไซเบอร์สเปซ. (ม.ป.ท.), 2551.

นworรณ พันธุมเมธา. **ไวยากรณ์ไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงาน
วิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.

นิธิ เอียวศรีวงศ์. **ว่าด้วย “เพศ” ความคิด ตัวตน และอคติทางเพศ ผู้หญิง เกย์ เพศศึกษา
และกามารมณ.** กรุงเทพมหานคร: มติชน, 2545.

ปีเตอร์ แจ็คสัน และนฤพนธ์ ดั่งวงวิเศษ, บรรณาธิการ. **เปิดประตูสู่รุ่ง หนังสือและเว็บไซต์ของ
เกย์-กะเทยในสังคมไทย.** กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิสร้างความสำเร็จเรื่องสุขภาพผู้หญิง,
2552.

เปรม สอนสมุทร. **ถ้าเกย์ไม่อยู่กับเกย์แล้วเกย์จะอยู่กับใคร : การศึกษาภาพลักษณ์ของตัว
ละครที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศและตัวละครแวดล้อม ในนวนิยายของชาย
ชาวดอกไม้อยู่ปัจจุบัน.** กรุงเทพมหานคร: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร, 2548.

พิศิษฎ์ คุณวโรตม์, “อัตลักษณ์และกระบวนการต่อสู้เพื่อชีวิตของผู้ติดเชื้อ HIV” ใน ปิ่นแก้ว เหลือง
อร่ามศรี, บรรณาธิการ. **อัตลักษณ์ชาติพันธุ์ และความเป็นชายขอบ,** 303-348.
กรุงเทพมหานคร: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร, 2546.

เพ็ญมาศ กำเนิดโทน. **การยอมรับของครูต่อนักเรียนเกย์ : ศึกษากรณีข้าราชการครูโรงเรียน
มัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร 6 โรงเรียน.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต,
คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528.

ภัศสร ลิมานนท์. **บทบาทเพศ สถานภาพสตรี กับการพัฒนา.** กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัย
ประชากรศาสตร์, 2544.

รวมพล สายอรุณ. **ภาพลักษณ์เกย์ในสายตานักศึกษา.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต,
คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2541.

รัชนิษฐ์ พงศ์อุดม. **ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับค่านิยมเกี่ยวกับความงาม : การศึกษา
วาทกรรมโฆษณาเครื่องสำอางในภาษาไทย.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต,
ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

ราชบัณฑิตยสถาน. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542.** กรุงเทพมหานคร:
บริษัทนานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์ จำกัด, 2546.

วิภา ด้านธำรงกุล และคนอื่นๆ. **เครือข่ายสังคมและเพศสัมพันธ์ : กลุ่มชายขอบชาย.**
กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการเสริมสร้างสุขภาพ, 2547.

- วิลาลินี พิพิฑกุล และกิตติ กันภัย. **โครงการเพศและการสื่อสารในสังคมไทย : รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2546.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. **เพศศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2550.
- สุธรรม ธรรมรงค์วิทย์. **อำนาจและการขัดขืน : ชายรักชายในสังคมที่ความสัมพันธ์ต่างเพศเป็นใหญ่**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.
- สุพร เกิดสว่าง. **ชายรักชาย**. กรุงเทพมหานคร: สมาคมนามายการเจริญพันธ์เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตแห่งประเทศไทย, 2546.
- สุรพงษ์ ไสธนะเสถียร และพจนา ฐูปแก้ว. **การสื่อสารเพื่อการจัดการองค์กรภายในประเทศไทย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2549.
- สุไลพร ชลวิไล และพิมพ์วัลย์ บุญมงคล, บรรณาธิการ. **ภาษาเพศในสังคมไทย: อำนาจ สิทธิ และสุขภาวะทางเพศ**. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้านเพศภาวะ เพศวิถี และสุขภาพ, 2551.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. **ภาษาศาสตร์สังคม**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.
- อภิญา เพ็ญฟูสกุล. **อัตลักษณ์ : การทบทวนทฤษฎีและกรอบแนวคิด**. กรุงเทพมหานคร: คณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2546.
- อรุณทัย บันศิริ. **อัตลักษณ์ที่สร้างขึ้นบนโฮมเพจของวัยรุ่นไทยที่อาศัยอยู่ในบริบทสังคมไทยและวัยรุ่นไทยที่อาศัยอยู่ในบริบทสังคมอเมริกัน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- อุปกิตศิลป์สาร, พระยา. **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2548.

ภาษาอังกฤษ

Baker, C. *Cultural studies : theory and practice*. 3rd. ed. Los Angeles: Sage Publications, 2008.

- Charteris-Black, J. **Politicians and rhetoric: the persuasive power of metaphor**. Great Britain: Palgrave Macmillan, 2005.
- De Fina, A., Schiffrin, D. and Bamberg, M. **Discourse and identity**. Cambridge: Cambridge University Press, 2006.
- Fairclough, N. **Analysing discourse : textual analysis for social research**. London: Routledge, 2003.
- Fairclough, N. **Critical discourse analysis: the critical study of language**. London, New York: Longman, 1995.
- Fairclough, N. **Media discourse**. London: Edward Arnold, 1995.
- Fowler, R. **Language in the news: discourse and ideology in the press**. London; New York: Routledge, 1991.
- Goatly, A. **The language of metaphors**. New York: Routledge, 1998.
- Hymes, D. **Foundations in Sociolinguistics : An ethnographic approach**. Pennsylvania: The University Press, 1974.
- Jackson, P. A. **Dear Uncle Go: Male Homosexuality in Thailand**. Bangkok: BuaLuang Books, 1995.
- Jackson, P. A. and Gerald S., **Lady boys Tom boys, rent boys : male and female homosexualities in contemporary Thailand**. Chiang Mai: Silkworm Books, 1999.
- Jackson, P. A. and Nerida, M. C., **Gender and Sexualities in modern Thailand**. Chiang Mai: Silkworm Books, 1999.
- Lakoff, G. and Mark, J. **Metaphor we live by**. London: The University of Chicago Press, 1980.
- Levinson, S. **Pramatics**. Cambridge: Cambridge University Press, 1983.
- Moghadam, V. M. **Identity Politics and Woman**. San Francisco: Westview Press, 1994.
- Van D. 'Discourse and manipulation' **Discourse & Society** 17(2): 359-383, 2006.
- Van D. **Discourse as social interaction : discourse studies : a multidisciplinary introduction volume 2**. London: Sage Publication, 1997.
- Woodward, K. **Identity and Difference**. London: Sage Publication, 1997.

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างข้อมูล

ตัวอย่างที่ 1

คุณรู้สึกยังไงกับคำว่า "อีแอบ" ?

เลิกแอบเสียนที / วิทยา แสงอรุณ Metro Life นสพ. ผู้จัดการวันเสาร์ 15-16 July 2006

ตอนที่ปิดต้นฉบับประจำสัปดาห์นี้ ผมยังไม่ได้ไปดู "แก๊งะนี่กับอีแอบ" (เข้าวันที่ 13 ก.ค.) ก็เลยอดเขียนพรีวิวให้คุณผู้อ่านเหมือนเรื่องอื่นๆ

ครั้งแรกที่ได้ยินชื่อหนัง ในใจก็มีคำถามตามมาทันที แต่เมื่อได้เห็นชื่อผู้กำกับก็รู้สึกเบาใจไปนิดว่าคงไม่ใช่หนังประเภทเอาเกย์-กะเทยมาเหยียบย่ำ ทำเล่นเป็นตลกปัญญาอ่อน ไร้แก่นสาร ดูโบราณ และไม่สร้างสรรค์

คุณยงยุทธ ทองกองทุน เป็นผู้กำกับที่มีประสบการณ์มาแล้วในการนำเสนอเรื่องแนวนี้ หนังเรื่องสตรีเหล็กทั้งสองภาคของเขาถือได้ว่าช่วยขับเคลื่อนให้สังคมยอมรับตัวตนของคนที่แตกต่างกันได้มากขึ้นทีเดียว

แต่ในความแตกต่างก็มีความแตกต่างอย่างอื่นซ่อนทับอยู่ข้างใน

สตรีเหล็กทั้งสองภาคได้นำหน้าหนักไปที่ตัวละครสาวประเภทสอง และเกย์ออกสาว ซึ่งภาพเหล่านี้เราเห็นอยู่บ่อยๆ และเริ่มชินกัน แต่ที่มองไม่เห็นและยากจะมองออกก็คือ ตัวละครอย่าง "วิทย์" ที่ดูเป็นผู้ชายธรรมดาทั่วไป (ไม่ใช่คำว่า ชายแท้) และมักจะถูกเข้าใจผิดไปต่างๆ นานาจากคนหลายๆ กลุ่ม แม้นในหมู่มนุษยสัมพันธ์ด้วยกันเอง

ในสายตาเกย์ออกสาว หรือที่ใครๆ มักเรียกเหมารวมว่า เกย์ควีน วิทย์จะโดนตั้งคำถามว่า ไม่กล้าแสดงออกถึงตัวตนที่แท้จริง แต่ทำไมพอแอลกอฮอล์ถึงขั้นนำเบือ และหากเขาไม่ได้ยอมรับตัวเองกับคนอื่นๆ หรือเรียกว่า ไม่ได้เปิดเผยตัวเองแล้วละก็ คงต้องถูกตั้งฉายาไปโดยปริยายว่าเป็น อีแอบ?

ผมไม่แน่ใจว่า คำว่า "อีแอบ" มีความหมายเฉพาะเจาะจงหรือไม่ แต่ความหมายแฝงมีหลากหลาย อย่างเช่น อาจจะหมายถึง ชายเกย์ที่ยังไม่ได้เปิดเผยความรู้สึกส่วนลึกของตนให้ใครๆ รู้ และขณะเดียวกันก็ไม่ได้ปฏิเสธหรือยอมรับกับใครๆ (ภาษาอังกฤษใช้คำว่า In the closet, closet gay หรือบางครั้งก็ใช้ว่า closet case)

หรืออาจหมายถึง ชายเกย์ที่รู้ตัวตัวเองว่าเป็นเกย์ชัวร์ แต่ยังไม่สร้างภาพลวงๆ ให้ใครๆ เข้าใจผิดคิดไปว่า ตนรักผู้หญิง?

สำหรับผมแล้ว คำๆ นี้ไม่มีผลอะไร เพราะผมได้เลิกแอบมานานแล้ว ทั้งกับเพื่อน กับที่ทำงาน และที่บ้าน ผมเลยรู้สึกว่าคุณเองมีโอกาสดีกว่าคนอื่นๆ ที่พื้นภาวะนั้นไป ตอนนั้น ผมเลยต้องหันไปถามคนอื่น ๆ ที่ยังต้องแอบอยู่แทน ผมเลือกบางคนที่จะแอบในบางช่วง บางจังหวะ หรือในบางความสัมพันธ์กับใครบางคน และมีบางคนที่ไม่แอบอีกแล้ว

เสียดายละครับ คนที่แอบจริงๆ นั้น คงตามหามาสอบถามความเห็นไม่ได้ เพราะคนที่ติดต่อกับผมมันต้องถือว่า พวกเขาคือคนที่คิดจะเลิกแอบแท้งทั้งนั้น ประเภท "แอบร้อยเปอร์เซ็นต์" เห็นจะไม่มี

คุณรู้สึกยังไงกับคำว่า "อีแอบ"?

“นิต” เจ้าหน้าที่สาธารณสุขประจำจังหวัดด้วยสี่สิบปลายๆ : เป็นคำที่ negative สำหรับผมมากๆ ผมไม่เคยโดนใครเรียก ถ้าโดน คงโกรธ การเปิดเผย หรือปกปิดเป็นสิทธิส่วนตัวของเรา ผมเป็นคนคิดมาก พวกเพื่อนๆ เลยบอกว่า อย่าไปดูหนังเรื่องนี้

นิตกับผมรู้จักกันมาสองสามปีแล้ว ตอนนี่เขาคบหาอยู่กับหนุ่มอีกคนหนึ่งและกำลังตกลงใจว่า จะเปิดเผยเรื่องนี้ให้มารดาฟังเสียที แต่ผมก็บอกเขาไปว่า ถ้าตัวเราไม่พร้อม ก็อย่าเพิ่งบอกเลย

“อัน” นายแพทย์ใหญ่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เขาเป็นที่นับหน้าถือตา ผมเข้าใจว่า คงเป็นเพราะนิสัยที่เป็นกันเองและใจกว้างของเขา “ผมไม่แสบปิ่นะถ้าใครจะเรียกผมว่า อีแอบ ผมรู้สึกเหมือนโดนดูถูก ทำเหมือนเกย์เป็นโจ๊ก ผมคิดว่า คนตั้งชื่อคงมองการตลาดเป็นหลัก ทั้งๆ ที่ชื่อนี้มีความหมายลบ สงสัยจังว่า ใครเป็นคนคิด”

อิมม์...

“อาร์” นักศึกษาปีสอง มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ตอนที่ผมเจออาร์ ผมคิดว่า เขาน่าทิ้งมาก น่าจะจัดประเภทได้ว่า เป็นเกย์ฮิพพอพ เขาเป็นเด็กต่างจังหวัด ตอนนี่เข้าเรียนในกรุงเทพฯ “รู้สึกเฉยๆ ครับพี่กับคำๆ นี้ ไม่ได้รู้สึกรังเกียจ ธรรมดาสำหรับผม เพื่อนๆ ยังไม่มีใครรู้ว่า ผมเป็นเกย์ ผมก็ไม่ได้อึดอัดอะไรนะ อยากไปดูหนังเรื่องนี้ ไม่กลัวที่จะไปดู จะได้ระวังตัวเอาไว้”

ผมลองถามเพื่อนรุ่นน้องอีกคนหนึ่ง “โอม” เปิดเผยตัวแล้วทั้งที่ทำงานและที่บ้าน ตอนนี่เป็นผู้จัดการในบริษัทข้ามชาติแห่งหนึ่ง “โหย ตอนนั้นสมัยอยู่ ม. 3 ได้ยินคำๆ นี้แล้วรู้สึกโมโหมาก ไม่ชอบให้ใครมาเรียกเป็น ‘ไอ้’ เป็น ‘อี’ รู้สึกเหมือนโดนดูถูกกัน เวลาได้ยินใครมาเรียกคนอื่นว่า อีแอบ ผมน่าจะอยากเข้าไปตบหน้ามัน แล้วถามว่า แล้วมันผิดตรงไหน?”

สงสัยน่าจะเป็นเกย์ชาลย...ผมเลยนึกถึงเพื่อนอีกคนที่ “แรง” พอดั้ว สมัยเรียนแทบทั้งมหาวิทยาลัยรู้ว่า เขาเป็นอะไร อีกแง่มุมหนึ่ง เขาเปรียบเสมือนความภาคภูมิใจลึกๆ ของผมที่แอบซ่อนไว้ยามที่ได้คบเขา เพราะเขาไม่ปกปิดสิ่งที่รู้สึก ขณะที่ผมแอบสุดฤทธิ์ตอนนั้น แต่ผมกลับไม่รู้สึกลอยที่จะเดินไปไหนมาไหนกับเขา เพราะผมชอบรับฟังเขาแล้ววิกรรรมหวาดเสียวที่ไปทำมา

แล้วเรื่องมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้น ผมมาพบเขาอีกเมื่อไม่กี่ปีมานี้ เขาทำเอาผมงงสุดๆ เขากลับไปอยู่ใน “closet” !!! ตอนนี่ “เกิด” เป็นผู้บริหารระดับกลางของบริษัทจดทะเบียนยักษ์ใหญ่แห่งหนึ่งในตลาดหลักทรัพย์ เขาให้ความเห็นว่า “บางทีคนเราก็ต้องแอบ เพื่อตัวเอง เพื่อคนอื่น หรือเพื่อตระกูล คำว่าอีแอบ ฟังดูเหมือนประนามกัน คนเราต้องมีทางเลือก บางคนก็เลือกที่ทำตามใจสังคม เพราะสังคมไม่ตามใจเขา การไปว่าอย่างนั้นจะทำให้คนไม่ยอมทำดี สังคมเกิดความขัดแย้ง คิดดูสิ หากโดนกดดันมากๆ ต่อไป คนเหล่านี้ที่โดนกระทำอยากจะช่วยเหลือสังคมไหม? พอแอบก็โดนด่า พอเลิกแอบก็โดนด่า”

คุณผู้อ่านครับ ผมพยายามมองหาคนที่มองแตกต่างแล้วนะครับ แต่ถามไปมา ก็คล้ายกัน อีกท่านหนึ่ง เป็นข้าราชการระดับซี 11 ท่านเริ่มเมลมาคุยเมื่อปีที่แล้ว ตอนนั้นท่านบอกว่า เบื่อที่จะทำตัวหลบๆ ซ่อนๆ อยากหาคนคุยด้วย คงจะรู้สึกดีขึ้น

“คำว่าอีแอบ มีความหมายไม่ตี ฟังดูพิลึก อีกคำที่ไม่ชอบคือ ชะนี ทำไมไม่ไปว่าผู้หญิงอย่างนั้น? ผมคิดว่า เป็นคำที่น่าเกลียดพอๆ กัน บางทีคนไทยก็ขาดไปนะ ขาดคำว่า sensitivity”

ครับพี่...(ผมเนี่ยละคน ที่เรียกเพื่อนบางคนว่า ชะนี เพราะพวกหล่อนรู้สึกชอบ)

แล้วคุณในเครื่องแบบล่ะ? ผมกดโทรศัพท์ไปหาผู้อ่านท่านหนึ่งที่บอกว่า มีแฟนเป็นตำรวจ ตอนนี่คุณพันตำรวจโท ผมฝากคำถามผ่านเขาไป ก็ได้ความกลับมาคล้ายๆ กัน คือ “พี่เขาบอกผมว่า พอพี่เขาเห็นตัวอย่างหนังในทีวีก็รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา เพราะตัวเอง

ไม่ได้เป็นอย่างนั้นซะหน่อย”

ผมวางหูโทรศัพท์และยังคงครุ่นคิดต่อไป

สงสัยคงต้องลองไปดู ผมไม่ได้ต่อต้านหนังเรื่องนี้ซะครับ และจะไปดูแน่ๆ ใครได้ดูแล้ว เมลมาเล่าความรู้สึกให้ฟังกันบ้างนะ ลองพาเพื่อนผู้หญิง หรือพาคณรู้ใจไปดู คุณอาจจะบอกออกมาได้ว่า ฉันไม่ได้แอบอย่างที่วากัน (www.chanee-eabb.com หรือ www.metrosexual-themovie.com)

ตัวอย่างที่ 2

'เหวี่ยง' กันทำไม ?

7 มกราคม, 2010 - 00:00 | โดย chana

การเมืองโลกในแง่ร้าย การมีประสบการณ์ที่โหดร้าย หรืออยู่ในสังคมที่แย่ อาจจะทำให้คนในสังคมนั้นมีพฤติกรรมที่ไม่น่ารัก สังคมที่ไม่มีศีลธรรม สังคมทุนนิยมที่เอาแต่แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน ล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัยช่วยให้คนกลุ่มนั้นมีทัศนคติและพฤติกรรมที่กลุ่มคนดีเค้าไม่ทำกัน

วันนี้อยากนำเสนอ เหตุการณ์ และ ศัพท์ของเกย์ที่ไม่อยากให้เกิดขึ้นกับสังคมสีม่วงของเรา ถ้าหากหลีกเลี่ยงได้ สังคมเกย์ไทยจะน่าอยู่ไปอีกเยอะเลยละฮะ

ศัพท์เฉพาะอีกคำหนึ่ง ที่เกย์ไทยรู้จักกันดี นั่นคือ คำว่า “เหวี่ยง” คำว่าเหวี่ยงในที่นี้ไม่ได้หมายถึงการเหวี่ยง ปา หรือเหวี่ยงแห หากบางท่านไม่เข้าใจถึงคำศัพท์นี้ ชาน่าจะขออธิบายโดยรวม ๆ อย่างเข้าใจง่าย ๆ ว่า “เหวี่ยง” เป็นกริยา ที่ชนชาวเกย์นิยมพูดกัน อันหมายถึง เชิดไส้ เขม่น เขม่นชี้หน้า หาเรื่อง ท้าคนะคติที่ติดลบต่อกัน เป็นต้น

“ดูนั่นนั่นสิ แหม.. คิดว่าตัวเองสวยกว่าชาน่าหรืออะ เดียวแม่จะแก้งหล่อคน คอยดูเหอะ...” นี่คือตัวอย่างของการเหวี่ยง
 “ไม่รู้เป็นอะไร เห็นหน้าชาน่าแล้วอยากกระโดดตบ กลิ้ง หมั่นไส้มันจัง” เกิดอาการเหวี่ยงอย่างเห็นได้ชัด

สำเนียง ส่อภาษา กริยาส่อสกุล ครั้นจะโทษแต่เกย์ กะเทย อย่างเดียวก็ไม่ได้ เพราะพฤติกรรมแบบนี้เกิดขึ้นกับคนทุกเพศ อาการเหวี่ยงกันนั้น โดยส่วนตัวของชาน่าคิดว่า เริ่มต้นจากการมองโลกในแง่ร้าย จิตใจที่คับแคบ เจ้าอารมณ์ เอาแต่ใจตัวเอง ซึ่งเราจะเห็นตัวอย่างได้จากละครน้ำเน่าไทยจากทีวีทุกช่อง ที่แพร่ภาพช่วงเวลาที่คุณดูมากที่สุด ทุกวัน วันละหลายชั่วโมง การได้สัมผัสเห็นตัวอย่าง เหมือนกับเป็นการโดนล้างสมองของตัวเองอย่างไม่รู้ตัว แม้จะมีข้อความบอกว่า เด็กควรอยู่ภายใต้การดูแลของผู้ปกครอง หรือจัดเรตขนาดไหนก็ตาม แต่อย่าลืมว่า ถ้าเด็กเห็นบ่อย ๆ ทุกวัน ๆ จนเค้าคิดว่านั้นคือเรื่องธรรมดา พวุงนี่ออกไปสังคมข้างนอกจะทำอย่างนี้บ้างจะเป็นไร (เรื่องอย่างนี้ไม่แบน ที่เรื่องเกย์ดี ๆ มีอยู่ทั่วไปในสังคมไทย แบนกันจ้ะหนอ ... ว่ามาละ)

มันน่าอายที่รายการ ศิลธรรม ธรรมะ รายการดี ๆ กลับไม่ค่อยมีคนสนใจ ผู้เขียนบทละคร ก็ควรแต่งเรื่องที่มีศีลธรรม หรือกว่าจะมีข้อคิดเตือนใจก็ตอนอวสาน บางคนไม่ได้ดูตอนจบ จึงจำเอาแต่ตอนแยะ ๆ ไร ๆ ของละคร บางเรื่องเล่นชิ่งแรกก็กระโดดตบ กลิ้ง ตีนถีบติดข้างฝา ทำหน้ายังกษัยกษะมาร อิจจาวิชา คนดูก็ชอบกันจ้ะ เขียร์กันใหญ่ ... “เอาเลยยยย ตบมันเลยยยย นั่นแหละ โคตรสะใจเลย...”

กลับ มาถึงเรื่องของสังคมเกย์ กะเทยในเมืองไทย บ่อยครั้งที่เกิดเรื่องทะเลาะวิวาทกัน ส่วนมากจะมาจากการไม่เข้าใจกัน แง่ผู้ชาย แง่ความสุข ฉันเร็วกว่า ฉันเชิด ฮีโก้ปรี๊ด คิดว่าตัวเองเหนือกว่าคนอื่นใดในโลก

“โนบรดาเกย์ไทยฉันนี่แหละ เริดสุดแล้ว” “เริด ๆ เขีด ๆ เชอะ”

คงจะดีมีใช้น้อยหากคน กลุ่มน้อยอย่างพวกเรา ชาวเกย์ไทย ที่พบเจอกันที่ไหน มีแต่มิตรไมตรี เข้าใจกัน เป็นมิตร สร้างโลกสวยให้ เกย์ กะเทยไทย เพื่อชาย จริง หญิงแท้เขาจะได้ชื่นชมกัน เคยมีผู้หญิงจริง ตั้งคำถามขาน่าว่า “เป็นเกย์ กะเทยเหมือนกัน คิดว่าจะ เข้ากันได้ง่ายกว่าเพศอื่นมั้ย”

ขาน่าคิดว่า โดยส่วนมากก็มีส่วนนะเพราะถือว่า มีความชอบที่คล้ายคลึงกัน เป็นอัตราทางเพศเหมือนกัน พุดคุย และสนใจใน เรื่องเดียวกัน แต่ก็ไม่ได้น่าหมายถึงเกย์ กะเทยจะเหมือนกันทั้งหมด เพราะยังมีบางกลุ่มที่มีอิโก้สูงเกินมาตรฐาน จนมองกลุ่มเกย์เพศ เดียวกัน อย่างถูกเหยียดหยาม

คงจะเป็นเรื่องที่น่า ยินดีมีใช้น้อยหากชาวหลากหลายทางเพศ ลดๆ อีโก้ มองโลกเกย์ มองกลุ่มเกย์ในแง่ดี คิดว่าเป็นมิตรไมตรีต่อกันโดยไม่แย่งแยกชนชั้นวรรณะ ไม่แก่งแย่งชิงชายดี ชายเด่น ต่อกัน ไม่แบ่งแยกเขตแดน เป็นเกย์มหานคร หรือเกย์ปริมณฑล หรือ เกย์ชายแดน เราทำนทั้งหลายต่างมีความชอบ ความต้องการที่เหมือน ๆ กัน ชีวิตของคนเราจะมีสักกี่คนที่อายุเกินร้อย ช่วงวันเวลาที่ เหลืออยู่ของเรา ทำไม่ไม่หาความสุข ยื่นความสุขให้ซึ่งกันและกัน พบปะชาวสีม่วงเดียวกัน ก็ถือว่าเป็นกลุ่มพิเศษช่วยเหลือเอื้อ อารซึ่งกันและกัน เพราะถ้าหากเราไม่รักกันแล้วใครจะมารักเรา โดยเฉพาะเพศชายจริงที่ “เกลียด” เกย์ กะเทยอย่างเราเข้าได้ ทำไมพวกเขาไม่ร่วมมือ ร่วมกันเป็นหนึ่ง ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักรักและให้อภัย แม้หากมีชายที่เรารักแล้วเค้าไม่รักเรา เค้าไป ชอบเกย์คนใหม่ก็ให้เค้าไป ถือเป็นกาให้ทานที่ประเสริฐนัก ขาน่าเข้าใจว่ามันเป็นสิ่งที่ทำยากมาก แต่เชื่อเถอะ ลองเปิดใจให้กว้าง ศึกษาธรรมชาติ มีศีลธรรม แล้วคุณจะมีมีความสุขในการดำเนินชีวิตแบบ เกย์ เกย์... อากา “เหวียง” จักไม่เกิดขึ้นกับเรา ชาวหลากหลายทางเพศอีกต่อไป

“รักกันไว้เกิดเราเกิดร่วมแผ่นดิน ที่มีเกย์ไทยเหมือนกัน”

ตัวอย่างที่ 3

อย่างน้อยก็ได้รับรักเธอ

posted on 22 Mar 2008 23:34 by innocentgay in Love

คุณเคยแอบรักมั๊ยครับ ผมคนหนึ่งละที่เคย และคงจะกำลังแอบรักอยู่ขณะนี้ด้วยละมั้ง^^...

ทุกคนที่เลยเลขหนึ่งน่าจะพบกับกาแอบรักมาอย่างน้อยก็ซักครั้งละน่า หลายๆคนอาจจะกำลังแอบรักทั้งๆที่เลยเลขสองแล้วด้วย (ขอภัยที่แอบกัดผู้สูง อายุทั้งหลาย) อาจแอบรักเพื่อนสมัยเรียน เพื่อนในที่ทำงาน หรือคนรู้จักใกล้ชิดสนิทตัว รู้สึกยังไ้กันบ้างครับ หลายๆคนน่าจะรู้สึกสุขปนเศร้าเนอะ? ก็แอบรักเค้านี้ครับ ว่าแต่การแอบรักนี่ที่จริงมันมาจากไหนและเป็นยังไ้เนอะ? ลองมาสัมผัสมัน ดูอีกครั้ยมั๊ยครับ.....

มันมาจากไหนผมก็ให้คำตอบแน่ๆไม่ได้หรอกนะครับ แต่ส่วนใหญ่ก็มาจากความใกล้ชิดเนี่ยแหละ ประมาณว่าคนสนิทใกล้ชิดตัวที่ คลอเคลียวันเวียโลกเสียกันประจำ(เหมือนไม่ใช่แค่คนรู้จักแล้ว><) คนที่เราใกล้ชิดและสนิทสนมๆ ณ จุดนั้นเองที่ความรักเกิดขึ้นและ พัฒนาเป็นความรักชนิดแอบรักด้วยเหตุผลที่ว่าความสนิทมันเค้าคบไม่ก็คุณป๊อดเองซะงั้น ทำเอาอีกฝ่ายไม่ได้รับรู้อะไรเลยทั้งๆที่เค้า อาจกำลังแอบรักคุณเหมือนกันก็ได้

อากาแอบรักไม่ใช่เรื่องผิดอะไรมากมายนัก แต่มีความรู้สึกดีกับคนอื่นเท่านั้นเอง แต่อย่างที้องจะอ่อนบอกรู้สึกนั้นมัน เป็นมู้ดแบบสุขปนเศร้านิดๆ เพราะเรามีความสุขที่ได้รักเค้าแต่เอาเข้าจริงได้แต่แอบรักข้างเดียว แถมความรักที่มีให้เค้ามากมาย อาจส่งไปไม่ถึงซะงั้น(มวลงเอยแต่แรงส่งน้อย) มันก็ต้องแอบเศร้าเป็นธรรมดาเนั้นแหละในเมื่อเราทำอะไรไม่ได้ หลายคนบรรยาย

ความรู้สึกนี้ว่าเหมือนมีความสุขเรื่องอะไรไม่รู้ล้นอยู่เต็ม ปอดแต่เป็นความรู้สึกที่พอพิจารณาดีๆ มันกลับรู้สึกโหวงเหวงแว้งแว้ง เหมือนจะไม่มีที่สิ้นสุดเลย ทรมานมาก หายใจได้ไม่เต็มปอดรู้สึกโลกหม่นลงมาอีกสองพันแรงเทียนเวลานี้ถึงว่าได้แค่ แอบรัก ยิ่งนานวันมันยิ่งเศร้าจนต้องถามตัวเองว่าถ้าเราไม่ได้บอกเขาความรักของเรา ก็ต้องสูญหายไปตลอดกาลโดยที่เราไม่มีทางได้รู้เลยนะสิ? ยิ่งนานวันเหมือนแผลเรื้อรังจะครบรอบจนวันสุดท้ายที่ต้องจากลาหากยังไม่ได้ออกว่ารักก็คงมีอะไรค้างคาในใจจนวันตาย คิดอย่างนี้ยิ่งร้อนรนขึ้นไปอีกว่าสุดท้ายเราจะทำใจกล้าบอกรักเค้าได้มั๊ย จนลงเอยด้วยความกลัดกลุ้ม นอนไม่หลับ เพื่อเป็นบางช่วงหรือทำให้อุปนิสัยบางอย่างเปลี่ยนแปลงชั่วคราว อาการค่อนข้างหนักแล้วนะครบขั้นนี้ วิธีรักษาที่ได้ผลที่สุด เห็นจะเป็นวิธีแพทย์แผนโบราณคือการ สารภาพรัก

เหตุผลที่คนแอบรักมีความเศร้าก็เพราะไม่กล้าบอกรักเนี่ยแหละครับ และสาเหตุยอดฮิตอันดับหนึ่งก็คือ "กลัวเขาปฏิเสธแล้วต้องเสียใจ" แล้วก็มานั่งคิดๆดูเอาเองว่าสู้เรามาแอบรักเหมือนเดิมห่างๆดูจะมีความสุขกว่าแถมไม่เจ็บด้วย

มันเป็นความคิดที่ผิดนะครับ...

ก็ในเมื่อถ้ายังแอบรักเหมือนเดิมมันยังเจ็บเลย คุณยังอยากเก็บความรู้สึกแสนสาหัสอันนั้นเอาไว้ในใจอีกหรือ? สู้แบ่งพลังฮึดสารภาพมันไปตรงๆเลยแบบสวนหมัดไปแล้วรอว่ามันจะหลบ รับหมัด หรือจะอึดเป๋อศอกกลับมาซะยังจะดีกว่า อย่างน้อยก็ทำให้เราได้รู้ว่ามีผลของมันจะเป็นยังไงให้มันได้รู้กันไปเลย ไซ้แล้วครับน้องละอ่อนคอนเฟิร์มว่าการรักษาแบบหักดิบเนี่ยแหละได้ผลดีที่สุด หายเร็วและหายชะงัด

แต่.....การที่เราจะทำอะไรออกไปนั้นต้องใช้ความละเอียดอ่อนที่เดียวกับเรื่อง ใกล้หัวใจเช่นนี้ บางคนอาจยังไม่กล้าอยู่ดี ในเมื่อความกล้ามันไม่พอ เค้าอาจตีเกินไป หรือถ้าสารภาพไปอาจโดนเมินจนอาการยิ่งทรุดหนัก(พบมากในขณะ...เอ๊ย ผู้หญิงที่ตีๆ แอบรักแบบหมดใจ ถ้าเค้าทิ้งไปแอบบ้องยอมตายดีกว่า) มันก็ช่วยไม่ได้นะครับถ้าหักดิบแล้วอาจลงแดงตาย คงต้องปล่อยแผลเอาไว้ให้เรื้อรังแล้วรักษาแบบตามอาการแทน จะให้ยาให้หนักก็ไม่ว่ากัน แต่น้องละอ่อนเข้าใจครับสำหรับใครหลายๆคนที่ต้องทบทวนปัดรำกับรักที่ไม่สมหวังแบบนี้ ความทรมานที่ได้รับคงแสนสาหัส

น้องละอ่อนอยากให้หลายๆคนที่รู้สึกทรมานเมื่อคิดไปว่าสุดท้ายแล้วความรักเราอาจสูญค่า หรืออาจไม่ได้เปิดเผยไปตลอดการว่า "อย่างน้อยก็เคยได้รัก" ละนะ

...ความรักมันไม่มีคำว่าสูญเปล่าหรือไร้ค่าหรอกครับ... เพราะครั้งนึงคุณเคยได้รัก เคยได้ทำอะไรๆให้คนที่พิเศษคนนั้นโดยไม่หวังอะไรตอบแทน แม้ว่าเค้าอาจไม่เคยสังเกตเห็น อาจมองไม่เห็นค่า หรืออาจมีคนที่ดีกว่าอยู่แล้ว อย่างน้อยคุณก็ได้ทำให้ความรักเล็กๆได้เกิดขึ้นและผลิบานในใจ มันไม่สูญค่าและไม่หายไปไหนแน่นอน ทั้งจากการกระทำและจากการคิด

อยากปลอบใจให้หลายๆคนที่ทุกทรมานได้รู้ว่ายังมีคนอื่นอีกหลายคนแอบรักเช่นคุณ และยังมีใครหลายๆคนเห็นคุณค่าของความรักนั้นและยินดีที่จะรับรู้และแบ่งเบา ความทุกข์ใจ เช่นเพื่อน พ่อแม่ น้องละอ่อนเองหรือแม้แต่หมาที่บ้าน(จู้จู้ รู้แล้วเงิบไว้ละเจ้าตูบ) ใครก็ได้ที่พร้อมจะรับฟังเราอย่างเต็มที่ ความรักของคุณนั้นอย่างน้อยก็มีคนได้รับรู้แล้วละนะ

แล้วถ้า.....

วันที่ที่คุณสามารถเอาชนะความกลัวได้และสารภาพรักออกมาให้เค้าได้รู้ได้ละก็ แม้ว่าผลจะออกมาเป็นเช่นไร จะดีหรือเลวร้ายขนาดไหนมันก็เป็นหนึ่งในประสบการณ์ที่เราจะไม่วันลืมเลือนและมีค่ายิ่ง เพราะมันทำให้คุณได้รู้ว่าความรักนั้นยิ่งใหญ่และมีค่ามากมายเพียงใด เป็นแรงให้มีความกล้าที่จะออกตามหาความรักของตัวเองมาครอบครองอยู่รำไป และท้ายที่สุดเชื่อว่าถ้าไม่ยอมแพ้แล้ว ชักวันเราต้องเจอความรักที่กำลังตามหาอยู่แน่นอน

น้องละอ่อนเชื่อครับว่าความรักมันไม่หนีเราไปไหนหรอก ...ผลออกมาได้แต่แอบรักอาจจะถูกรักเข้าบ้างแล้วก็ได้

By น้องละอ่อน

ปล. ใครจะไปดู ปืดเทอมใหญ่..หัวใจว่าอุ่นบ้างครับ น้องละอ่อนก็กำลังจะไปดูเหมือนกัน เขามาดูหนังด้วยกันนะ ถึงจะดูคนละเวลา หรือคนละโรง แต่คิดซะว่าผมนั่งดูอยู่ข้างๆคุณด้วยละกัน

ปปล.ไปดูปืดเทอมใหญ่มาแล้วครับ หนุกดีนะ โหระสูดยอดดดดดดดด^^

ปปปล.ขออนุญาตลาพักเลยละกันช่วงสงกรานต์นี้ จะกลับบ้านยายครับ ว่างๆไผ่มาใหม่ละกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายธีระ บุษบกแก้ว เกิดวันที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2527 สำเร็จปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในปีการศึกษา 2549 และได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2550

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย